PSALMIŲ KNYGOS

Vertė
SIGITAS
GEDA

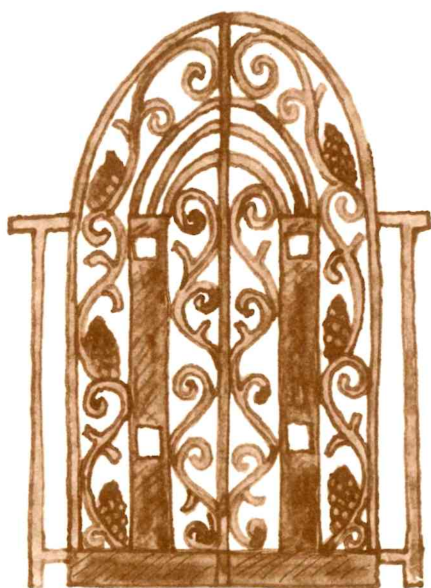

VILNIUS
1997

UDK 23/28
Ps-01

ISBN 5-415-00417-3

PIRMOJI KNYGA

1 PSALMĖ

Palaimintas, kuris neklauso nedorų patarimų
ir į nusidėjėlių kelią nestoja,
ir nesėdi su tais, kurie šaipos,
o mėgsta dieviškąjį Teisyną,
mąsto apie jį dieną bei naktį.

Ir bus jisai tarsi medis prie sraumenų pasodintas,
atneš savo vaisių laikui atėjus;
jo lapai nevysta,
jei ko imasi, viskas gerai jam išeina.

Ne tokie — nelabieji, o ne,
kaip pelai, kuriuos vėjas išpusto.
Neatsilaikys nelabieji teisme,
nei nusidėjėliai teismo dienai atėjus.

Viešpats žino dorųjų kelius,
nelabieji eina į pražūtį.

2 PSALMĖ

Ko gi gentys maištauja,
tautos užmačių pilnos?
Žemės karaliai sukyla,
kunigaikščiai eina iš vieno
prieš Viešpatį ir prieš Mesiją:
"Sutraukysim mes jų pančius,
nusimesim jų pavalkus!"

Tam, kursai danguje, vienas juokas,
Viešpats iš jų pasityčioja.
Ir prabyla, rūstybės pagautas,
ir užsiplieskęs nutraukia jų kalbą:
"Aš iškėliau savo karalių
virš Siono šventojo kalno!"

Viešpaties žodį paskelbsiu.
Jis yra man pasakęs:
"Mano sūnus esi,
tave aš pagimdęs.
Prašyk, ir atiduosiu gentis tavo globai,
tavajai valdžiai visus žemės pakraščius.
Valdyk juos geležine lazda,
daužyk kaip molinę indaują".

Tai atsikvošėkit, karaliai,
susivokite, žemės teisėjai.
Tarnaukit Viešpačiui baugščiai,
melsdami bučiuokit Jam kojas.
Garbę teikite Sūnui, kad neužgriūtų Jo rūstis,
kad nepamestumėt kelio.
Nes lengvai įsiplieskia Jo rūstis.
Laimingi visi, kurie prie Jo glaudžias.

3 PSALMĖ

Dovydo psalmė, kuomet bėgo nuo savo sūnaus Absalomo.

Viešpatie, kokia gausybė mane puolančių!
Kiek daug sukilusių!
Daugelis man byloja:
"Neišgelbės jo Dievas".

Betgi Tu, Viešpatie, esi mano skydas,
šlovė mano, Tu atloši man galvą.
Garsiai savo Viešpaties aš šaukiuosi,
ir išgirsta Jis mane ant šventojo kalno.

Atsigulu ir užmiegu,
keliuosi, nes man pritaria Viešpats.
Neišgąsdins manęs priešų tuntai apsupę.
Kelkis, Viešpatie, gelbėk mane, mano Dieve!

Tu skaldai antausius mano priešams,
išdaužai dantis nelabiesiems.
Išganymas Dievuje,
ir Tavajai tautai palaima.

4 PSALMĖ

Chorvedžiui. Styginiams. Dovydo psalmė.

Šaukiantį išklausyk mane, mano tiesos Dieve;
man nelaimėje dangų parodęs,
pagailėk, išgirsk mano maldą.
Žmonės, kada suminkštės jūsų širdys?
Ko jūs vaikotės vėjų, melagystėm aptekę?
Atminkit: stebuklus daro Viešpats tiems, kurie tiki;
Viešpats išgirsta, kuomet Jo šaukiuosi.

Drebėkit ir liaukitės kenkti,
svarstykite širdyse savo,
savo guoliuos galvokit tylėdami.
Teisingai aukokit aukas, pasikliaukite Viešpačiu.
Daugelis guodžias: "Kas atskleistų, kur gėris?"
Viešpatie, atgręžk savo šviečiantį veidą!

Davei mano širdžiai džiaugsmą didesnį,
nei kitados užderėję kviečiai arba vynas.
Ramiai einu miego, ramiai aš užsnūstu,
nes tiktai Tu, Viešpatie,
leidi man saugiai čia būti.

5 PSALMĖ

Chorvedžiui. Fleitoms. Dovydo psalmė.

Išgirsk mano žodžius, Viešpatie,
įsidėmėk mano aimanas.
Dėkis į ausis mano skundą,
mano Karaliau ir mano Dieve.
Kuomet Tavęs aš šaukiuosi,
išklausyk mano balsą;
švintant kreipiuos į Tave ir atsako laukiu.

Juk nesi Dievas, kuris nēdorą leistų,
piktadaris su Tavim negyvena,
akiplėša Tavo akivaizdoj nepasirodys.
Nekenti Tu visų, darančių pikta,
melagiams leidi prapulti,
žudikais ir apgavikais šlykštiesi.

Aš per Tavąjį gailestingumą
žengiu į Tavuosius namus,
klaupiuosi baimingai priešais Tavo šventyklą.
Viešpatie, vesk mane tiesiai,
nes aplink pilna priešų.
Kelią pas Tave man išlygink.

Jų burnoje nėr tiesos,
širdys jų sukietėję,
gerklės jų tarsi praviras karstas,
nors ir saldūs liežuviai.
Bausk juos, Dieve, tegul kasasi duobę,
už daugybę nuodėmių nutrenk juos,
jie Tau priešgyniauja.

Tegul džiaugiasi tie,
kurie Tavim vilias, amžiais tedžiūgauja.
Tu jais rūpinies, tegul krykščia
tie, kurie šlovina Tavąjį vardą;
Tu palaimini teisųjį, Viešpatie,
uždengi jį malone kaip skydu.

6 PSALMĖ

Chorvedžiui. Styginiams. Oktava. Dovydo psalmė.

Viešpatie, iš rūstybės manęs nebauski,
savo tūžmo ant manęs neišlieki.
Pagailėk manęs, Viešpatie, esu silpnas;
pagydyk mane, supurtyti mano kauleliai.

Siela mano labai sunerimus,
kiek tatai, Viešpatie, tęsis?

Grįžk, o Viešpatie, vaduok mano sielą,
gelbėk mane gerumu savo.
Tarp mirusių nėr kas Tave atsimintų,
kas anapus Tave pašlovins?

Beraudodamas aš pavargau,
naktį guolį ašarom laistau,
nuo raudų mano patalas šlapias.
Jau aptemo man akys nuo sielvarto,
pasenau aš tarp savo skriaudėjų.

Eikit šalin, nusikaltėliai,
Viešpats girdi mano raudojimus.
Tepasimeta, teišsigąsta visi mano priešai,
tesitraukia, tepuola į pragarmę.

7 PSALMĖ

Dovydo rauda, kurią jis giedojo Viešpačiui, įžeistas benjaminaičio Kušo.

Viešpatie, mano Dieve, Tavyje ieškau prieglaudos,
išvaduok mane iš visų prispaudėjų, išlaisvink,
kad neišplėštų kuris mano sielos kaip liūtas,
nesulaukus jokios pagalbos.

Viešpatie Dieve, jeigu tai būčiau daręs:
jeigu mano rankose neteisybė,
jei piktu atsilyginau tam,
kuris taikiai su manim sugyveno,—
aš, kurs gyniau net savo skriaudiką,—
tepaseka priešas sielą, tepaveja
ir su žemėm sumaišo,
mano garbę dulkėm paleidžia.

Kelkis, Viešpatie, pilnas rūstybės,
stok prieš žiaurastį mano engėjų,
užtark teisme, kurį pats paskyrei.
Begalė tautų Tave supa,
Tu aukštybėse joms viešpatausi.

Viešpats — žmonių teisėjas.
Teisk mane, Viešpatie, pagal mano dorą ir kaltę,
kaip esu nusipelnęs.

Tegul baigiasi nedora piktavalių,
tegul atsigauna teisusis,
padaryk taip, kurs permatai širdis,
Viešpatie teisingasai!

Viešpats yra mano skydas,
išvaduoja Jis širdinguosius.
Dievas yra teisingas teisėjas,
Dievas, kuris baust nepaliauja.

Jei kas nukrypsta nuo kelio,
jis sau kardą išaštrina,
jis ištempia savąjį lanką
ir į save nusitaiko.

Piktos užmačios jo galvoj,
niekšybėmis nėščias, sėja apgaulę,
duobę iškasė ir šonus nugramdė,
bet įkrito, pats sau iškasęs.
Jo piktumas kris ant galvos jam,
ir jo smurtas suskaldys pakaušį.

Aš dėkoju Viešpačiui už teisingumą,
giesmę Aukščiausiam giedu ir skambinu.

8 PSALMĖ

Chorvedžiui. Giesmės "Vyno spaustuvai" melodija. Dovydo psalmė.

Viešpatie, Viešpatie mūsų, koks įstabus Tavo vardas visoje žemėje;
kurs iškėlei savo šventumą viršum debesų.
Lūpoms vaikų ir visų mažutėlių paruošei šlovę,
nepaisydamas savo skriaudėjų,
kad sugėdintum priešus, maištautojus.

Kai žvelgiu aš į Tavąjį dangų, Tavo rankų kūrybą,
į mėnulį, žvaigždes, kurias susagstei:
kas žmogus, kad jį atsimintum,
kas sūnus jo, kad jį aplankytum?

Tu sukūrei jį kiek menkesnį
nei dangaus angelai,
šlove ir garbe vainikavęs.
Padarei valdovu jį saviems tvariniams,
paguldei jam viską po kojų:
avis ir jaučius visokius,
kaip ir laukų gyvūniją.
Padangių paukščius, jūrų žuvį,
viską, kas tiktai mariose nardo.

Viešpatie, Viešpatie mūsų,
koks įstabus Tavo vardas visoje žemėje!

9 PSALMĖ

Chorvedžiui. Giesmės "Mirk už sūnų" melodija.
Dovydo psalmė.

Šlovinsiu Viešpatį visa širdim savo,
visus Jo stebuklus apsakysiu.
Džiūgausiu ir gėrėsiuos Tavim,
Tavo vardą giedosiu, Aukščiausias.

Mano priešai jau traukias,
krenta, prapuola Tavo akivaizdoj.
Surengei man teismą, išsprendei bylą
ir sėdais į sostą, teisingasai teisėjau.

Sutramdei netikėlius, palaužei nedorėlius,
amžiams nutrynei vardus jų.
Ištiko priešus prapultis amžinoji,
miestus jų išgriovei, nieks neatmins jų.

O Viešpats valdo per amžius,
Jo sostas teismui paruoštas,
visatą Jis teis teisingai,
nuosprendį lems, žiūrės, kas ko vertas.

Ir bus Viešpats tvirtovė pažemintiems,
tvirtovė širdgėlos dieną.
Viliasi Tavimi žinantys Tavo vardą,
neapleidai Tavęs ieškančių, Dieve.

Giedokite Viešpačiui, gyvenančiam Sione,
skelbkite tautoms Jojo darbus.
Atsimena juos, kraują atpirkęs,
nepamiršo Jis pažemintų šauksmo.

Pagailėk manęs, Viešpatie,
žvelk į pančius, kuriais priešas apraizgė,
Tu, kursai mane iš mirties vartų ištraukei,
kad pašlovinčiau prie vartų Siono,
džiaugdamasis Tavo pagalba.

Krito žmonės į duobę, kurią išsikasė,
į spąstus, pačių pastatytus, įkliuvo jų kojos.
Apsireiškei, Viešpatie, surengei teismą,
savo vyta virve surištas nelabasis.

Puls į pragarmę nelabieji,
žmonės visi, kurie Dievą pamiršo.
Ir nebus per amžius pamirštas prispaustasis,
o bedalių viltys ne veltui.
Kelkis, Viešpatie, kad nesidžiaugtų miruoliai,
tebus nuteistos tautos, Tau regint.
Pašiurpink juos, Viešpatie:
tegul žmonės žino,
jog tėra tiktai žmonės!

10 PSALMĖ

Viešpatie, ko žvelgi iš tolybių,
ko slepiesi, nelaimėms atėjus?

Pasipūtęs bedievis spaudžia varguolį:
šis įkliuvo į pinkles, ano pastatytas.
Tas nedorėlis alpsta, savo pasiekęs,
o gobšuolis keikias, niekina Dievą.
Nelabasis, pilnas puikybės:
"Nieks manęs nenubaus. Nėra Dievo".

Tai ir visos jo mintys.
Visuomet jam sekasi viskas,
nepasiekia jo Tavieji sprendimai,
o visi jo varžovai perniek jam.

Jisai mano: "Niekas man negresia,
nenutiks man nieko blogo per amžius".

Piktžodystės pilna jo burna, klastos ir suktumo,
po liežuviu jo niekšybė ir blogis.
Tyko jis pasaloj pasislėpęs,
nuošalėj nekaltą nužudo.

Akys jo nepaleidžia vargdienio.
Tupi slėptuvėj, kaip irštvoje liūtas,
tikis nutverti varguolį,
griebt ir įtraukt į žabangas.
Šoka ūmai, ir pakliūva vargšelis
tiesiog jam į glėbį.
Mano bedievis: "Dievas užmiršo,
nusigręžė, nieko nemato".

Kelkis, Viešpatie, atgniaužk savo delną,
neužmiršk prispaustųjų.

Kodėl taip meluoja netikėlis,
manydamas: "Nenubausi..."

Tu juk aiškiai regi, skausmą ir skriaudą pastebi,
kad atlygintum iš savo rankų.
Tavimi pasikliauja vargdienis,
Tu našlaičių rėmėjas.

Trupink ranką bedieviui ir nusikaltėliui,
kad jo blogio ieškotum ir niekur nerastum.

Viešpats čia karaliauja per amžius,
iš Jo žemės išnyko netikėliai.

Aimanas engiamųjų išgirsi, Viešpatie,
įkvėpsi jų širdis, ausį atgręši,
našlaičius ir vargetas Tu apginsi,
kad negąsdintų nieko anas, žemėj gimėlis.

11 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo.

Pasislėpiau Viešpaty. O jūs sakote mano sielai:
"Skrisk kaip paukštis į savąjį kalną!"

Neteisieji jau įtempė lanką,
įdėjo strėlę į templę,
kad pašautų tamsoj teisinguosius.
Kuomet sugriauti pamatai,
ką gali padaryti teisuolis?

Viešpats savo šventoj buveinėj,
Viešpats, kurio sostas danguj.
Regi Jo akys,
Vyzdžiai Jo žmonių giminę stebi.

Viešpats lydi teisuolį,
nedoraisiais ir nusikaltėliais
bjauris Jo siela.
Lis ant jų liepsna ir siera,
karštos vėtros juos svilins.

Nes teisus yra Viešpats,
myli Jis gerus darbus,
o dorieji regės Jo veidą.

12 PSALMĖ

Chorvedžiui. Oktava. Dovydo psalmė.

Gelbėk, Viešpatie, jau nėra pamaldžiųjų,
žmogvaikiai jau nežino, kas ištikimybė.
Viens kitam šunybes jie krečia,
kalba jų saldi, širdis veidmaininga.

Kad išnaikintų Viešpats visus gražbyliautojus,
liežuvius, kurie mala be saiko.
Kalba jie: "Liežuviais esame stiprūs,
burnos mūsų mus gelbsti,
kas už mus galingesnis?"

Apiplėšti mažutėliai, vargšai dejuoja.
"Dabar kelsiuos aš",— sako Viešpats.
"Išgelbėsiu tą, kursai manęs trokšta."

Švarūs yra Viešpaties žodžiai,—
sidabras, grūdintas ugnyje, žemės induos
septynetą kartų išplautas.

Tu, o Viešpatie, sergėsi juos,
nuo kartos šios per amžius dabosi.
Iš visų kraštų nedorėliai renkas,
kai niekšybę žmogvaikiai šlovina.

13 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Dar ilgai, Viešpatie? Ar jau amžiais manęs neatminsi?
Dar ilgai nuo manęs slėpsi veidą?
Dar ilgai liūdės mano siela,
niekados neapleis manęs širdgėla?
Dar ilgai iš manęs juoksis priešas?

Žvelk, atsakyk, mano Viešpatie Dieve!
Tu apšviesk man akis, kad mirtinai neužmigčiau.
Tenesigiria priešas: "Aš nugalėjau".
Tegul netriumfuoja engėjai, esą aš palaužtas.

O tikiu aš į gailesį Tavo,
prasidžiugs mano siela, kai ją išvaduosi,
Viešpačiui aš giedosiu — šitaip apdovanojo.

14 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo.

Niekšelis sau tyliai tarė: “Nėr Dievo”.
Visi jau sugedo, išbjuro,
nė vieno, kas daro gera.
Iš dangaus Viešpats žvelgia į žmones,
ar yra protingas žmogus,
ieškantis Dievo.

Bet visi pasiklydę kaip vienas, suzmekę,
nėr darančių gera, nė vieno.
Ar neatsitokės jie, skleidžiantys blogį,
ėdantys mano vaikus nelyg duoną,
nesišaukiantys Dievo?

Ir supurtys juos siaubas,
nes su teisingaisiais eis Viešpats.
Varguolio sumanymus norit pažemint,
tačiau Viešpats yra jo užuovėja.
Jei sulauktų Izraelis pagalbos nuo kalno Siono!
O kai Viešpats pakeis žmonių lemtį,
pralinksmės Jokūbas, džiūgaus ir Izraelis.

15 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Viešpatie, kas pateks tavo skinijon,
kas gyvens šventam kalne Tavo?

Tas, kurs vaikšto nesusitepęs
ir elgias teisingai,
kurio širdis
atpažįsta tiesą.
Kurio burna nieko neapkalba,
artimui pikto nedaro,
nešmeižia kaimyno.

Tas, kurio akyse pasmerkti piktadariai,
o dievobaimingas gerbiamas.
Tą, kurs priesaikos laikos,
nors jam visai nenaudinga.
Pinigus skolina be palūkanų,
kyšių neima, nekalto neskriaudžia.

Kas toksai — gyvens ten per amžius.

16 PSALMĖ

Dovydo giesmė.

Saugok, Dieve, mane, Tavimi pasikliauju.
Viešpačiui aš tariau: “Tu mano valdovas,
vienintelis mano gėris”.
Šventiesiems, kurie yra žemėje, garbingiesiems
skiriamos mano liaupsės.
Didina sau kančias,
svetimą dievą priėmę;
kruvinų aukų neaukosiu,
vardo jų neištars mano lūpos.

Viešpats yra dalis mano paveldo, taurė mano,
Tavo rankoje mano likimas,
gražios žemės yra man atrėžtos,
mielas man paveldas šitas.
Šlovinu Viešpatį, apšvietusį protą,
net ir naktį širdis Jį mena.
Visados akyse Viešpats man stovi,
kol Jisai dešinėj, nesvyruosiu.
Dėl to džiūgauja mano širdis, linksminas siela,
mano kūną gaubia ramybė.

Tu nepaliksi pragare mano sielos
ir neleisi savo šventajam supūti,
Tu atskleisi man gyvenimo kelią,
vien tik džiaugsmas Tavo akivaizdoj,
Tavo dešinėj malonė per amžius.

17 PSALMĖ

Dovydo malda.

Išgirsk, Viešpatie, teisiojo skundą,
išklausyk mano aimaną,
tegul ausį pasiekia malda
iš lūpų, pamiršusių klastą.
Iš Tavęs teateina sprendimas,
Tavo akys regi teisybę.

Išbandei mano širdį,
lankei mane naktį,
ugnimi mane tikrinai,
nesurasdamas nieko,
blogos mintys atšoka
nuo mano burnos.
Klausydamas Tavojo žodžio,
vengiau aš nusidėjėlių kelio.
Teeinie mano kojos Tavo takais,
tenesudreba pėdos.

Šaukiuosi Tavęs,
nes išklausai manęs, Viešpatie.
Atsuk savo ausį, išgirsk mano žodžius.
Pasigailėk manęs per stebuklą,
Tu, kurs ieškančius priebėgos nuo skriaudikų
gelbsti dešine savo,
saugok mane kaip akies lėlytę,
sparnų paunksnėj paslėpki.

Nuo nedorėlių, kurie mane puola,
sielos priešų, kurie mane siaubia.
Taukais apėję jų širdys,
burnos jų piktžodžiauja.
Supa mane ratu,
veizolus savo įsmeigę,
rengiasi žemėn parblokšti.
Primena jie liūtus, tykančius grobio,
jauną liūtuką, pasaloj kiurksantį.

Sukilk, Dieve, išeik ir nudobki,
išvaduok mane kardu savo iš netikšų.
Savo ranka, Viešpatie, iš žmogėdų,
iš žmonių, kurie čia gyvena,
pilvą kurių savo vaisiais pripildai,
kurių sūnūs pertekę visko,
ir dar turi ką
savo vaikams palikti.
O aš tiesoje Tavo veidą regėsiu,
sotus būsiu pabudęs Tavuoju paveikslu.

18 PSALMĖ

Chorvedžiui. Viešpaties tarno Dovydo, giedojusio šiuos žodžius, kuomet Dievas išlaisvino jį iš priešų ir Sauliaus nagų.

Ir tada jisai tarė:
Myliu, Viešpatie, aš Tave, esi mano tvirtovė!
Viešpatie, priegloba ir stiprybe, išvaduotojau!
Dieve mano, gynėjau, kuriuo pasitikiu,
mano skyde ir rage išganymo, mano bokšte!
Šlovingąjį šaukiu aš, Aukščiausią,
ir iš priešų savųjų esu išvaduotas.

Prislėgė mane mirties kančios, Belialio vilnys apsėmė,
surišo mane pragaro virvėm,
mirties kilpom apraizgė.
Nelaimių prispaustas Viešpaties aš šaukiuosi,
kreipiuosi į savąjį Dievą.
Ir išgirdo savo buveinėj Jis mano balsą,
ir pasiekė Jo ausį aimanos mano.
Ir sujudo, ir pradėjo žemė drebėti,
ir išslydo kalnų pamatai,
įsiplieskė Dievo rūstybė.

Dūmai ėmė veržtis iš šnervių,
viską ryjančios liepsnos iš burnos Jo,
pasipylė karštos žarijos.
Debesis užsimetė ant pečių sau,
o po kojom Jam tiesėsi miglos.
Sėdo ant cherubo ir skrido, ir lėkė
vėjo sparnais.
Naktį pavertė Jis savo dangalu,
vandenis savo padangte,
tamsius debesynus.
Nuo spindėjimo debesys plyšo,
mušė ledas ir karštos žarijos.

Ir sugriaudėjo Viešpats aukštybėse,
balsą Aukščiausias paleido,
ir mušė kruša ir karštos žarijos.

Svaidė Jis savo strėles ir išblaškė,
ir visus juos sudaužė.
Atsivėrė gelmenys jūrų,
apsinuogino žemės pamatas nuo Tavosios rūstybės, Viešpatie,
tūžmui Tavo padvelkus.

Ištiesė ranką Jisai ir nutvėrė mane,
ir ištraukė iš patvinusių vandenų,
išvadavo iš priešų galingų,
kurie manęs neapkenčia,
kurie daug tvirtesni už mane.
Užpuolė jie mane sielvarto dieną,
tačiau Viešpats tapo ramsčiu man,
išvedė mane Jis į laisvę,
išvadavo, kaip lygus lygų.

Man atlygino Viešpats, kiek esu vertas,
užmokėjo man, kiek esu tyras.
Nes laikiausi aš Dievo kelių,
nenusidėjau aš Viešpačiui.
Visus Jo įsakymus atmenu
ir Jo nuostatų aš laikiausi.
Nesusitepęs buvau Jo akyse,
atsikratęs ydų savųjų.
Dėl to užmokėjo man Viešpats teisingai,
pagal rankų švarumą, kurį regi Jo akys.

Gailesy gailesingas, nuoširdus,
su tyrais esi tyras,
blogas blogiesiems,
pavergtuosius Tu gelbsti, pasipūtėliams akis nudelbi,
įžiebi mano žibintą, Viešpatie.
Tu, Viešpatie, išsklaidai mano tamsą,
su Tavim puolu priešo tvirtoves,
su Dievu aš perlipu sienas;
neapsakomas Viešpaties kelias,
Dievo žodis ugny užgrūdintas,
Jis yra skydas visiems, kurie pasikliauna.
Kas yra Dievas? Tiktai Amžinasis.
O kas yra ramstis? Tiktai mūsų Dievas,

kurs man davė stiprybės,
mano kelią ištiesino.
Kursai mano kojas išmiklino nelyg elniui
ir į aukštumas tokias iškėlė.
Kursai mano rankas šitaip kautis išmokė,
kad įtempti galiu net ir vario šaudyklę.

Tu davei man išganymo skydą,
dešinioji Tava mane rėmė,
Tavo meilė mane išaugino.
Tu praplatinai mano žingsnius
ir neleidai drebėt mano kinkoms.
Aš seku savo priešus, prisiveju
ir atgal negrįžtu nepribaigęs.
Partrenkiau juos, kad neatsikeltų,
taip sukniubo jie man po kojom.
Tu man skyrei karišką narsą
ir sukilusius prieš mane suklupdei Tu.

Mano priešų būrius atgal apgręžei,
tuos, kur nekenčia manęs, ištaškiau.
Aimanavo, bet nieks neatsiliepė,
šaukės Viešpaties jie, deja, veltui.
Ir paleidau aš juos tarsi dulkes pavėjui,
tarsi purvą po kojom sutrypęs.

Tu ištraukei mane iš žmonių sumaišties,
padarei valdovu kitagenčių.
Nepažįstamos tautos tarnaus man.
Vos išgirdę klauso manęs svetimieji,
meilikauja man prašaleivos.
Jau nusilpo jų sūnūs
ir bėga iš savo tvirtovių.

Dievas gyvas! Pašlovintas mano ramstis!
Ir išaukštintas tebūnie Viešpats, mane išvadavęs.
Dievas, keršijąs už mane, man tautas atiduodantis.
Tu išplėši mane iš visų mano priešų,
iškeli virš visų maištininkų,
Tu ištrauki mane iš smurtautojų glėbio.

Dėl to šlovinu Tave, Viešpatie, visoj žemėj,
Tavo garbę giedosiu,
kurs išaukštini pergales savo karaliaus
ir malonę teiki savo pateptam Dovydui
bei jo palikuonims per amžius.

19 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Dangūs skelbia Viešpaties šlovę,
o skliautai Jo darbus apsako.
Diena dienai apie šitai byloja,
naktis nakčiai perduoda šitai.

Anei žodžių, anei kalbos,
negirdėt jokio balso.
Bet po žemę sklando jų aidas,
ir jų žodžiai lig pat žemės krašto,
ten, kur stūkso saulės buveinė.

Jos, kuri nelyg sužadėtinė kelias seklyčioj,
džiūgauja kaip didžiavyris,
pasiruošęs eiti lenktynių.
Dangaus pakrašty jinai pateka
ir bėga į kitą kraštą,
ir nieks neišvengia jos karščio.

Tobula yra Viešpaties išmintis, ji stiprina dvasią,
apreiškimai Viešpaties nemeluoja,
moko paprastus žmones.
Įsakymai Viešpaties tikslūs, džiugina širdį.
Įsakai Viešpaties aiškūs, akims teikia šviesą.
Viešpaties baimė tyra, ji amžiams išlieka,
nuolemtys Jo teisingos, nuoširdžios lig vienai.
Brangesnės jos ir už auksą, ir aukso grynuolius,
saldesnės jos ir už medų, už varvantį korį.

Ir tavasis tarnas jų laikos,
taip gyvenančiam atlygis skirtas.
O savąsias klaidas kas gi mato?
Nuo nematomų mane apvalyki,
nuo tyčinių sergėk savąjį tarną,
kad manęs neužvaldytų.
Tąsyk būsiu nesuteptas,
didelės kaltės atsikratęs.

Tie žodžiai iš mano burnos ir širdies mano mintys
tebūnie Tau malonūs,
Viešpatie, mano tvirtove ir išvaduotojau.

20 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Teišgirs tave Viešpats nuliūdusį,
teapgins tave Dievas Jokūbo.
Tegul siunčia pagalbą tau iš šventyklos,
tegul remia tave nuo Siono.
Visas tavo aukas tegul atmena
ir tavąsias atnašas priima.
Tegul duoda tau, ko širdis tavo geidžia,
tegul visi tavo sumanymai pildos.

Džiaugiamės visi pergale tavo,
garbei mūsų Viešpaties vėliavas kelsim.
Tepatenkina Viešpats visus prašymus tavo.
Dabar aš žinau, jog Dievas savo pateptiniui padėjo,
atsakė jam iš savo dangiško būsto,
remia jį dešiniosios galybe.

Vieni karo vežimais, kiti savo žirgais,
mes gi Dievo vardu, mūsų Viešpaties, giriamės.
Jie nusilpo ir krito,
mes gi kėlėmės ir gyvuojam,
leisk laimėti valdovui, Viešpatie,
išklausyk mus, kai šaukiamės.

21 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Viešpatie, Tavo galybe džiaugias karalius,
Tu jį išgelbėjai, džiūgauti nepaliauja.
Jo širdies troškimus Tu išpildei,
davei, ko jo lūpos ištroškę.
Sutikai jį pilnas didžiosios palaimos,
gryno aukso karūną ant galvos jam uždėjai.
Gyvenimo prašė jis, davei
ir pratęsei ligi pat amžinybės.

Didi garbė jam duota per Tavo malonę,
didybe ir šventumu puoši jį.
Malonė apgaubė jį per amžius,
džiugini jį šviesa savo veido.
Karalius Tau atsiduoda,
Aukščiausiojo globoje nesvyruos jis.

Tavo ranka pasieks visus jojo priešus,
Tavo dešinė suras visus, kurie neapkenčia.
Užgriūsi juos tarsi deganti krosnis.
Viešpats valandą rūsčio išnaikins juos kaip vieną,
surys juos liepsnų liežuviai.
Giminę jų nušluosi nuo žemės,
palikuonis jų išnaikinsi.
Nes prieš Tave buvo jie pikta sumanę,
sąmokslus rezgė, bet veltui.

Padarysi taip, kad jie spruktų,
savo strėles jiems į veidą nutaikai.
Kelkis, Viešpatie, visoj savo galybėj:
giedosime, šlovinsim žygdarbius Tavo.

22 PSALMĖ

Chorvedžiui. Giesmės "Elnė auštant" melodija. Dovydo psalmė.

Dieve, Dieve, kam mane Tu apleidai?
Toli Tu nuo mano šauksmo,
nuo aimanų.
Dieve mano, dieną šaukiuosi Tavęs, neatsišauki.
Naktį šaukiuosi Tavęs, jokio atsako.
Bet esi Tu, Šventasai, karaliauji liaupsėse Izraelio.

Tavimi pasikliovė sentėviai mūsų,
pasikliovė, ir Tujen išlaisvinai.
Šaukėsi jie Tavęs ir išgelbėti tapo,
Tu buvai jų viltis, jie neklydo.

Sliekas esmi, joks žmogus iš manęs,
pajuoka žmonių giminės, panieka jų.
Juokiasi iš manęs visi, kurie regi,
šiepia dantis, kraipo galvas:
"Viešpačiu jis pasikliovė! Tegu jį išlaisvina,
tegelbsti, jeigu tam žmoguje save matė!"

Išvedei Tu mane iš motinos įsčių,
saugiai priglaudei prie jos krūtinės.
Tavimi pasikliauju nuo pat gimimo,
nuo motinos įsčių esi mano Dievas.
Nenutolk nuo manęs, nes artėja nelaimė,
ir nėra kas padėtų.

Apstojo mane jaučių banda,
stambūs buliai Basano apsupo,
pražiojo jie prieš mane savo nasrus,
tarsi liūtas, riaumojantis ir įsiutęs.

Esu kaip išlietas vanduo,
visi mano kaulai atšoka,
širdis mano tarsi vaškas
tirpsta krūtinėj.

Gerklė man išdžiūvo kaip kevalas,
liežuvis prikepo prie gomurio,
verti Tu mane mirties dulkėm.

Šunys mane apspito,
piktadarių gauja mane supa,
suvarstė rankas man ir kojas.
Mano kaulus galima suskaičiuoti,
o jie žiūri ir grožisi reginiu.
Jie dalijasi mano rūbus,
meta burtus dėl mano apsiausto.

Bet Tu, Viešpatie, nestovėk nuošalėj,
Tu, mano stiprybe, skubėk į pagalbą!
Gelbėk mano sielą nuo kardo,
iš šuns letenų — vienatinį mano gyvenimą.
Iš liūto nasrų trauk mane,
nuo buivolo ragų apgink mane.
Garsinsiu aš Tavąjį vardą brolijoj,
liaupsinsiu aš Tave susirinkusiems.

Tie, kurie bijote Viešpaties, giesme Jį pašlovinkit,
liaupsink Jį, visa Jokūbo gimine,
drebėkit prieš jį, visi Izraelio gyventojai.
Nepaniekino Jisai, nepasibjaurėjo nė vienu varguoliu,
neužsidengė priešais juos savo veido,
o pašaukus, visuomet atsiliepdavo.

Tavo garbę giedu aš visiems susirinkusiems,
savo įžadus vykdau prieš dievobaimingus žmones,
teateina varguoliai ir būna pasotinti,
tegu šlovina Viešpatį ieškantys:
"Tegu plaka jūs širdys per amžius!"

Tegu atmena, gręžias į Viešpatį
visi žemės kraštai,
tegu lenkiasi prieš Tave visų tautų šeimos.
Viešpačiui priklauso valdyti
ir visoms tautoms viešpatauti.

Teateina ir lenkiasi Jam visi žemės galiūnai,
tegu klaupiasi priešais Jį tie, kur virsta į dulkes,
Jo klausys mano siela.

Jam tarnaus ateinančios kartos,
pasakos apie Jį savo ainiams.
Ateis ir skelbs Jo tiesas visiems palikuonims:
"Visa tai yra Jo padaryta!"

23 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Viešpats yra mano ganytojas,
ir nieko man čia nestinga.
Žaliose lankose mane guldo,
prie tykių vandenų palydi.
Sielą mano ramina,
tiesiais takais mane veda
vardo savojo garbei.

Net pakliuvęs tamsian mirties slėnin
neišsigąsčiau piktybių,
nes esi su manim.
Tavo lazda, Tavoji krivūlė
yra mano vedlės.

Tu pataisei man vaišių stalą
mano priešų akivaizdoj,
mano galvą patepęs aliejais,
taurė mano liejasi per kraštus.
Tavo meilė ir malonė seka man iš paskos
kiekvieną gyvenimo dieną.
Ir įsikuriu Viešpaties namuose
ilgam laikui.

24 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Viešpaties yra žemė ir visa, kas ją pripildo,
Visata ir tie, kur gyvena.
Nes tai Jis ją virš jūrų iškėlė
ir įtvirtino viršum upių.

Kas įkoptų į Viešpaties kalną,
atsisėstų į Jo šventąjį sostą?
Žmogus, kurio rankos švarios, širdis tyra,
kurio siela nesutepta niekybėm,
kuris neprisiekęs klaidingai.
Tasai gauna palaimą iš Viešpaties
ir dovanų iš savo vaduotojo.
Tokia yra giminė, Dievo ieškanti,
veido Jo ieškanti, Dieve Jokūbo.

Atsiverkite, vartai, atsilapokite.
Atsiverkite, vartai, amžiams,
teįžengia šlovės Karalius!
— Kas yra šlovės Karalius?
— Viešpats stiprus ir galingas,
Viešpats, galingas kautynėse.

Atsiverkite, vartai, atsilapokite!
Atsiverkite, vartai, amžiams,
teįžengia šlovės Karalius!

25 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Tau, o Viešpatie, patikiu savo sielą.
Mano Dieve, Tavimi pasikliauju.
Kad nebūčiau sugėdintas,
kad nedžiūgautų mano priešai.
Tenesigėdija, kas Tavimi įtikėję,
te sugėdinti bus, kas lengvabūdiškai atsižada.

Parodyk man, Viešpatie, savo kelius,
išmokyk eiti savo takais.
Palydėk mane rūpestingai, pamokyk,
Tu esi, Dieve, mano išvaduotojas,
Tavim pasikliaunu per dieną.

Atsimink savąjį palankumą man, Viešpatie,
ir savąsias malones, tetrunka jos amžiais.
Nuodėmių mano jaunystės ir kalčių neatminki,
per savąjį gailestingumą mane atsiminki,
per savąjį gerumą, Viešpatie.

Geras ir teisingas yra Viešpats,
dėl to parodo nusidėjėliams kelią.

Pasuka romiuosius tenai, kur teisybė,
moko juos eiti savo keliu.

Visi Viešpaties takai žada meilę, ištikimybę
sekantiems Jo pavyzdžiu ir apreiškimais.

Vardan savęs, Viešpatie, atleisk mano nuodėmes,
kurių daug prisirinkę.

Tam, kursai dievobaimingas,
parodyk, Viešpatie, kelią, kuriuo turi eiti.

Laimingas bus jo gyvenimas,
ir jo palikuonys paveldės žemę.

Paslaptys Viešpaties tiems yra skirtos,
kurie bijo Dievo,
jiems Jis pavyzdį rodo.

Mano akys nuolat į Viešpatį žiūri,
Jis mano kojas ištraukia iš kilpų.
Pažvelk į mane, pagailėki,
vienišas esu, neturtingas.
Suramink mano liūdinčią širdį,
išvaduok mane iš kankynių.

Žvelk į manąjį skurdą, į kančią
ir visas mano nuodėmes man atleiski.
Žvelk į nedraugus mano, jų tokia gausybė,
ir taip baisiai jie manęs neapkenčia.

Mano sielą išsaugok, išgelbėk,
lai nepatiria gėdos
prieglobsčio Tavo ieškojęs.
Nekaltumas ir teisingumas sergi mane,
Tavyje mano viltys.

Išvaduok, Viešpatie, Izraelį
iš visų jo nelaimių.

26 PSALMĖ

Dovydo.

Seikėk man, Viešpatie, iš teisybės,
nes aš vaikščiojau nesusitepęs,
Viešpačiu pasikliovęs, nesvyravau.
Tirk mane, Viešpatie, išbandyki,
ugnyje ištirpink mano širdį ir kepenis.
Nes Tavasis gerumas stovi man akyse,
Tavo teisybėje vaikščiojau.

Nesėdau aš su melagiais,
su klastūnais nesu draugavęs.
Neapkenčiu sueigos piktadarių,
nesusidedu su neteisuoliais.

Nekaltume savo rankas numazgoju
ir einu aplink Tavąjį aukurą, Viešpatie,
kad ištarčiau žodį dėkingą
ir apsakyčiau visus Tavo stebuklus.
Viešpatie, pamilau aš Tavo seklyčią
ir tą kertę, kur Viešpaties majestotas.

Nepražudyk mano sielos su nusidėjėliais,
mano gyvenimo sykiu su kraujolakais,
kurių rieškutės pilnos nusikaltimų,
kurių dešinės kyšių pertekę.
O aš vaikštau skaistybėje savo,
atpirk mane, susimildamas.

Tiesiame kelyje mano koja,
susirinkusiems liaupsinsiu Viešpatį.

27 PSALMĖ

Dovydo.

Viešpats yra mano šviesa, išvadavimas.
Ko turėčiau bijoti?
Viešpats yra mano gyvenimo bokštas.
Ko turėčiau drebėti?

Jei užgrius mane nelabieji,
trokšdami gyvą suėsti,
mano priešai ir niekadėjai
kris, ūmai atsidaužę.
Jei net pulkas kariuomenės stotų,
nedrebės širdis mano.
Jei net karą jie man paskelbtų,
ir tuomet saugus būčiau.

Vieno prašau Dievą, to trokštu:
kad galėčiau Viešpaties rūmuos gyventi
visą savo amželį,
sotintis Viešpaties gražumu,
Jo šventyklą lankyti.

Net ir negandos dieną mane Jis priglobtų,
savo rūmų gelmėj paslėptų,
užkeltų mane ant uolyno.
Taip iškils mano galva viršum priešų,
kurie mane supa,
ir paklosiu Jo skinijoj aš džiugią auką,
giedosiu ir skambinsiu.

Išgirsk, Viešpatie, balsą, Tave šaukiantį,
būk man maloningas ir išklausyki.
Už Tave širdis mano kalba:
“Ieškokite mano veido!”
Tavo veido, Viešpatie, ieškau.

Nuo manęs Tu neslėpk savo veido,
rūsčio valandą neatstumk savo tarno.
Tu visad buvai man pagalba,
neapleiski manęs,
nepamesk manęs, Viešpatie gelbstintis!
Jei net motina, tėvas apleistų,
Viešpats bus mano priegloba.

Mokyk, Viešpatie, mane savo kelio,
tiesiu taku mane veski,
visų mano priešų piktumui.
Neatiduok manęs priešų valiai,
kai jie stoja liudyt prieš mane neteisingai,
piktybėm alsuojantys.

Tikras esu, jog patirsiu Viešpaties gėrį gyvųjų pasaulyje.
Lauk Viešpaties, būk ištvermingas.
Testiprėja tavo širdis.
Šitaip lauk Viešpaties.

28 PSALMĖ

Dovydo.

Tavęsp, Viešpatie, šaukiuosi, uola manoji,
noriu, kad išklausytum!
Jeigu Tu tylėdamas nuo manęs nusigręši,
panašus tapsiu į tą, kursai žengia į grabą.

Išgirsk mano maldaujantį balsą,
kuomet aš Tavęsp šaukiuosi,
kuomet rankas savo tiesiu
į švenčiausiąją Tavo šventovę.
Nepražudyk manęs su neteisuoliais ir nelabaisiais,
kurie artimiesiems santarvę žada,
o širdyse savo pikta sumanę.

Atseikėk jiems pagal nuopelnus ir nedorybes,
pagal jų rankų darbus
teatsiima atlygį.
Nepaiso jie Viešpaties įstatymų
ir nežiūri į Jo rankų darbus.
Sugriaus juos Viešpats
ir neatstatys.

Tebus pagarbintas Viešpats,
Jis išklausė mano maldaujantį balsą.
Viešpats — mano stiprybė ir skydas.
Juo pasikliovė mano širdis,
Jis man padėjo,
ir prasidžiugo mano širdis.
Savo giesme aš Jam padėkosiu.

Viešpats yra atrama savajai tautai
ir savo pateptajam išganymo bokštas.

Gelbėk savąją tautą, Viešpatie,
ir palaimink tai, ką paveldėjai.
Ganyk juos, per amžius globoki.

29 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Aukokite, Dievo sūnūs,
aukokite Viešpačiui šlovę ir garbę.
Aukokite Viešpačiui Jo vardo šlovę,
nusilenkite Viešpačiui, gaubiami Jo šventumo.

Viešpaties balsas viršum vandenų.
Šlovės balsas sugriaudė.
Viešpats viršum didžių vandenų.
Skardus Viešpaties balsas,
Viešpaties balsas didingas.

Viešpaties balsas sulaužo kedrus.
Viešpaties balsas laužo kedrus Libano.
Priverčia juos šokti nelyg veršelius,
Libanas ir Sirionas nelyg jaunas jautelis.

Viešpaties balsas skelia liepsnos liežuvius,
Viešpaties balsas supurto dykras,
Viešpats purto Kadeso dykras.
Viešpaties balsas drebina ąžuolus, plėšia medžių žieves,
Jo šventykloj visi Jį garbina.

Viešpats soste virš patvinusių vandenų,
kaip Karalius ten sėdi per amžius.
Viešpats stiprina savąją tautą,
Viešpats laimina ją ramybei.

30 PSALMĖ

Psalmė. Giesmė šventyklos pašventinimui. Dovydo.

Šlovinsiu Tave, Viešpatie, mane Tu pakėlei,
neleidai priešams sutrypti.
Viešpatie, Dieve, Tavęsp aš šaukiuosi,
Tu išgydei mane.
Viešpatie, ištraukei mane iš bedugnės,
išsaugojai gyvą tarp mirštančių.

Giedokite Viešpačiui, ištikimieji,
šlovinkit šventą Jo atminimą.
Vos akimirką trunka Jo pyktis,
visą gyvenimą Jo gerumas.
Vakarop pasigirsta rauda,
bet iš ryto linksmybė.

Juk sakiau savo laimės dieną:
"Niekados nesvyruosiu".
Viešpatie, Tavo draugystė iškėlė mane aukštu kalnu.
Kai nusigręžei nuo manęs, pradėjau drebėti.
Tavęsp šaukiausi aš, Viešpatie,
Dievop savo maldą siųsdamas.

"Kam man kraujas, jei gulsiu į grabą?
Ar palaikai šlovins Tave,
ar bylos apie Tavąją ištikimybę?
Išklausyk, Viešpatie, ir pasigailėki.
Viešpatie, būk mano ramstis".

Pavertei mano skundą į giesmę,
nutraukei nuo manęs gedulo maišą,
apjuosei džiugesio juosta.
Kad giedotų mano siela Tau šlovę netildama.

Viešpatie mano, Dieve, amžiais Tau aš dėkosiu.

31 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Tavimi, Viešpatie, aš viliuosi,
kad niekuomet nebūčiau sugėdintas!
Savo tiesai mane išvaduoki.
Atgręžk į mane savo ausį,
paskubėk, kad dar spėtum išgelbėti.
Būk man uola prieglobinga,
būk mane serginčiu bokštu.

Taip, esi man uola ir tvirtovė.
Tad veski mane ir globok vardu savo.
Ištraukei mane iš spąstų,
kuriuos man buvo pastatę,
esi mano stiprybė.

Į Tavo rankas atiduodu savąją dvasią.
Tu mane išvaduosi, Viešpatie, patikimasai.
Neapkenčiu tų, kurie lankstos dievams netikriems,—
Tavimi įtikėjęs.

Džiaugiuos ir guodžiuos Tavo gailesiu,
nes Tu pamatei mano vargą
ir atspėjai sielos kartėlį.
Neatidavei manęs priešo rankoms,
plačiame lauke leidai man atsistoti.

Pasigailėk manęs, Viešpatie, taip slogu man,
akys beverkiant apniuko, siela ir vidus visas mano.
Gyvastis mano išseko nuo skausmo,
metai — nuo mano dejonių,
netekau aš galios per nuodėmes,
sudžiūvo mano kauleliai.

Tyčiojas iš manęs visi mano skriaudėjai,
juokias kaimynai,
baisisi mano pažįstami,

gatvėj sutikę sprunka į šalį.
Iš atminties esu išbrauktas kaip numirėlis,
panašus į perskeltą indą.
Girdėjau, kaip plūsta mane kas netingi,
vienas siaubas aplinkui,
susimokėliai rengiasi pulti,
gviešias atimti gyvybę.

Bet aš Tavimi tikiu, Viešpatie.
Tariau: "Esi mano Dievas".
Tavo rankose mano likimas.
Ištrauk mane iš mano priešų, iš persekiotojų,
tenušvinta veidas Tavasis viršum Tavo tarno.
Išvaduok mane savo gailesiu.

Viešpatie, kad nesigėdinčiau Tavęs besišaukdamas!
Lai sugėdinti bus neteisuoliai,
tenutils kapuose jie.
Teužsičiaupia burnos melagiams,
kurios žiojas įžūliai prieš teisųjį,
išdidžios ir paniekos pilnos.

Koksai didis yra Tavo gerumas,
kurį išsaugojai dievobaimingiems,
paruošei Tavimi tikintiems
žemgimiams.
Uždengi juos savo veido šviesa
nuo pikto kėslų,
paslepi juos skinijoj savo
nuo melagingų liežuvių.

Tebus pašlovintas Viešpats,
stebuklingą malonę suteikęs
apsuptojoj tvirtovėj.

Ir tariau sumaišty savo:
"Atskirtas esu nuo Tavojo veido".
Bet išgirdai maldos balsą,
kuomet Tavęs aš šaukiausi.

Mylėkite Viešpatį, visi tikintieji,
Viešpats sergi teisiuosius, o išpuikėliams Jis atseikės.
Tvirtėkit, testiprėja jūs širdys,
visiems, kurių viltis Viešpats.

32 PSALMĖ

Dovydo. Išminties giesmė.

Laimingas, kurio nedorybės atleistos,
kuriam nuodėmės dovanotos.
Laimingas, kurio kaltės neužskaitytos,
kurio sieloj nėra apgaulės.

Kol tylėjau, sudilo man kaulai
kasdien bevaitojant.
Kol diena iš dienos slėgė Tavo ranka,
vyto mano žalumas
kaip vasaros karšty.

Išpažinau Tau nuodėmes savo,
kalčių savo nenuslėpiau.
Tariau: "Atskleisiu savo prasikaltimus Viešpačiui".
Ir atleidai man mano įkaltes.

Už tai pasimels Tau kiekvienas, jo dienai atėjus,
ir patvinę vandenys neužlies jo.
Tu esi mano skraistė,
nuo širdgėlos gobi,
nugalėtojo giesme mane apsiauti.

"Mokytu aš tave padarysiu,
parodysiu kelią, kuriuo turi eiti,
vesiu tave, virš tavęs budės mano akys.
Nebūkite kaip arklys arba mulas, be proto,
kuriuos vadžiom ir žąslais sutramdo,
kad galėtų prieiti.

Sielvartai laukia neteisiojo,
o tikintį Viešpačiu gailesis apsupa.
Linksminkitės Viešpaty, džiūgaukit, teisingieji,
giedokit, visi tyraširdžiai.

33 PSALMĖ

Džiugūs giedokite Viešpačiui, teisingieji,—
dera garbinti Viešpatį dorybingiems.
Pašlovinkit Jį kankliuodami,
arfomis dešimtastygėm.
Pagiedokite Jam naują giesmę,
darniai, garsiai giedokite!

Nes Viešpaties žodis teisingas,
visi Jo darbai tikri.
Myli Jis teisingumą ir teisę,
Jo malone užtvindyta žemė.

Viešpaties žodžiu sutverti dangūs,
Jo alsavimu — visa Jo kariauna.
Kaip į maišą Jis supila jūras,
jų gelmynus saugiai uždaro.
Tegul bijo Viešpaties visa žemė,
tegul dreba prieš Jį kas tik gyva.
Nes Jis tarė, ir pasidarė,
Jis pasakė, ir atsirado.

Viešpats ardo bedievių kėslus,
niekais verčia šėtoniškas užmačias.
Ką sumano, tas trunka amžiais,
o Jo mintys eina per gentkartes.

Laiminga tauta, pasirinkusi Jį Dievu,
žmonės, kuriuos Jisai pasirinko.
Iš aukštybių Jis žvelgia,
mato visus žmonių sūnus.
Stebi iš savojo sosto
visus mirtinguosius.
Kiekvienam Jis įdėjo po širdį
ir pažįsta visus jų darbus.

Neapsaugos karaliaus kariuomenė,
neišgelbės stiprumas galiūno.
Nepadės joks žirgas, pakliuvus į bėdą,
savo jėga negali pasikliauti.
Tačiau Dievo akis — viršum tų, kurie dievobaimingi,
išsiilgę Jojo malonės.
Kad ištrauktų iš mirties karalystės jų sielas,
pamaitintų badui atėjus.

Mūsų siela įtikėjusi Viešpačiu,
Jis yra apsauga mums ir skydas.
Jame džiaugiasi širdys,
Jo šventuoju vardu pasikliovusios.
Telydi mus Tavo malonė, Viešpatie,
taip, kaip esame Tau atsidavę.

34 PSALMĖ

Dovydo. Kai jis apsimetė bepročiu prieš Abimelechą ir, jo pavarytas, išėjo.

Kiekvieną valandą šlovinsiu Viešpatį,
Jo šlovė nenueis man nuo lūpų.

Viešpačiu mano siela didžiuosis,
teišgirsta varguoliai, tedžiūgauja.

Šlovinkit Viešpatį sykiu su manim.
Aukštinkime išvien Jo vardą.

Ieškojau Viešpaties, ir mane Jis išgirdo,
ir išgelbėjo mane iš nuogąsčių.

Kas pažvelgė į Jį, tas nušvito,
nereikėjo rausti iš gėdos.

Tasai elgeta šaukė, o Viešpats išgirdo,
iš visų nelaimių išlaisvino.

Viešpaties Angelas, pasiruošęs kovai,
greta dievobaimingų, juos išvaduoja.

Paragaukit ir sužinosit, koks geras Viešpats.
Laimingas žmogus, kuris prie jo glaudžias.

Bijokitės Viešpaties, visi Jo šventieji,
nes tiems, kurie bijo, nieko netrūksta.

Stiprūs liūtai nuskursta, badauja,—
ieškantiems Viešpaties nepristigs Jo gėrybių.

Ateikite, sūnūs, klausykit,
išmokysiu jus dievotumo.

Kas yra žmogus, kursai trokšta gyventi
ir gerų dienų tikis, ir laimės sulaukti?

Prilaikyk savo liežuvį nuo blogio,
savo lūpas nuo piktžodysčių.

Nusisuk nuo blogybių, daryk tiktai gera,
ieškok sau ramybės, eiki jos linkui.

Viešpaties akys atgręžtos į teisųjį,
ausys girdi jo šauksmą.

Viešpaties veidas — prieš piktadarį,
kad nutrintų nuo žemės jo atmintį.

Šaukėsi teisingieji, o Viešpats išgirdo,
iš sielvartų išvadavo.

Viešpats arti širdžių sudaužytų
ir dvasia palūžusius gelbsti.

Didelės yra teisiojo bėdos,
bet iš visų Viešpats ištraukia.

Saugo Jis kiekvieną kaulelį,
nė vienam neleidžia sulūžti.

Žus neteisuolis nuo savo blogybių,
o dorų nekentėjai nubausti bus.

Viešpats išperka savo tarnų sielas,
nebus nubaustas Jame prieglobsčio ieškantis.

35 PSALMĖ

Dovydo.

Susiremk, Viešpatie, su tais, kurie mane remia,
nustumk tuos, kurie mane puola.
Vilkis šarvus, imk skydą,
stokis man į pagalbą.

Ietį kelk, užtverk kelius tiems, kurie vejas.
Bylok mano sielai:
"Esu išvadavimas".

Tepasimeta ir susigėsta geidžiantys mano sielos,
tesutrinka ir grįžta pažeminti
trokštantys mano gyvybės.

Telekia kaip pelai vėjyje,
Viešpaties Angelas juos teišsklaido.
Tebūnie kelias jiems tamsus ir slidus,
Viešpaties Angelas juos teišvaiko.

Be dingsties jie paspendė man pinkles,
be dingsties kasė duobę, geisdami mano sielos.
Te žūtis užklumpa juos netikėtai,
pinklės, kurias man paspendė, tegu juos pagauna,
tesuranda ten savo galą.

Mano siela apsidžiaugs Viešpaty,
krykštaus Jo išvaduota.
Visi mano kaulai kartos:
"Viešpatie, kas su Tavim susilygins,
kurs ištraukei silpnesnį iš stipresniojo gniaužtų,
silpną ir vargstantį iš akiplėšos gniaužtų".

Nedori liudytojai jau lenda,
to, ko nežinau, klausinėja,
blogiu užmoka už gėrį,
mano sielą žudydami.

Ašutinę dėvėjau jiems sergant,
sielą marinau pasninkaudamas,
ir malda nenuėjo nuo lūpų.
Aš liūdėjau kaip brolio ar draugo,
kaip tasai, kuris motinos rauda,
gūžiaus iš gailesčio.

Bet kai aš suklupau, jie apsidžiaugė,
susibūrė prieš mane nepraustburniai,
nepažįstami, tyčiojos be paliovos,
su bjauriais išjuokėjais, veidmainiais,
dantimis prieš mane kalendami.

Viešpatie, kaip ilgai dar žiūrėsi?
Gelbėk sielą nuo pražūties, kurią rengia,
iš liūtų trauk mano vienatinę.
Dėkosiu Tau didelėj sueigoj,
prieš visus susirinkusius šlovinsiu.
Tenelaimi prieš mane tie nelabieji,
lai tarpusavy nesimarksto.

Nes jie nekalba apie taiką,
bet į žemės romiuosius kėsinas.
Plačiai prasižioja jie prieš mane,
šneka: “Taip, esam patys regėję”.

Matei, Viešpatie, ir netylėk.
Nenutolk nuo manęs, Viešpatie.
Atsibuski ir kelkis gint mano teisių,
Viešpatie mano, Dieve, gink mano reikalą.

Teisk mane pagal savo teisybę,
Viešpatie mano, Dieve,
tegul jie netriumfuoja.

Tegu netaria savo širdy:
“Viskas taip, kaip norėjom”.
Tenesako: “Mes jį sukramtėm”.

Tepasimeta, tesusigėsta
tie, kur džiaugias mano nelaimėm,
teapsisupa gėda ir panieka
tie, kur pučias man regint.

Tegul linksminas, tegul džiaugias
tie, kur trokšta mano išteisos,
tegul visad kalba:
"Išaukštintas Viešpats, trokštąs savo tarno gerovės".

O mano liežuvis skelbs Tavo teisumą
ir diena iš dienos Tave šlovins.

36 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo, Viešpaties tarno.

Žino mano širdis, neteisybė veda nedorėlį.
Jo akyse nėra Dievo baimės.

Neteisumas blykčioja akyse jo,
viliodamas nusidėt, neapkęsti.
Žodžiai iš jo burnos — neteisybė, apgaulė,
neskuba susiprast daryt gera.
Blogį rezga jis savo guoly,
pasukęs kėliu nedoru, nesisaugo piktybių.

Viešpatie, lig pat dangaus Tavo gailesis,
ištikimybė parėmusi skliautą,
Tavo teisybė — aukštieji kalnai,
Tavo nuolemtys — giliosios gelmės,
žmogų, žvėrį gelbsti Tu, Viešpatie.

Kokia brangi Tavo malonė, Dieve,
žmonių vaikai slepias Tavo sparnų unksnėj.
Sotinas Tavo namų maistu,
girdai juos srove savo saldybės,
Tavyje gyvybės šaltinis,
Tavo šviesoj regim šviesą.

Pratęsk savo malonę Tave pažinusiems,
savąjį teisingumą visiems tyraširdžiams.

Tenepastos man kelio puikybės koja,
te ranka nedorybės manęs nepastumia.

Anava, krinta piktus darbus darę,
partrenkti, neįstengia pakilti.

37 PSALMĖ

Dovydo.

Nepulk į pyktį nelabųjų akivaizdoj,
nepavydėk blogį darančiam.
Bus jie nušienauti kaip pieva,
ir nuvys kaip gražiausi žolynai.
Viešpačiui atsiduok ir gera daryki,
gyvenk žemėj ir saugok tikėjimą savo.
Taip surasi palaimą Viešpaty,
išsipildys širdies troškimai.

Patikėk Viešpačiui savo kelius,
pasikliauk Juo, o Jis įvykdys.
Ir išauš kaip diena tavoji teisybė,
o teisingumas bus kaip vidudienis.
Pasiduok Viešpačiui ir pasitikėk Juo,
lai tavęs neužrūstins tasai, kuriam sekas,
kuris pildo suktus savo kėslus.

Užgniaužk savo pyktį, nebūk karštakošis,
pats savęs nekiršink, kad blogai nesibaigtų.
Piktadariai bus išnaikinti,
o Viešpačiu tikintys žemę paveldės.
Dar vienas mirksnis, neliks neteisuolių.
Pažiūrėsi, kur jų stovėta, o tuščia.
Nuolankieji paveldės žemę,
džiaugsis ramybės pavėsy.

Blogį ruošia nedorėliai teisingajam,
prieš jį savo dantį galanda.
Viešpats juokias iš jų,
regi jų galą artėjant.

Kardą traukia nedorėlis, tempia lanką,
kad nudobtų vargšą ir skriaudžiamą,
kad užmuštų tiesos keliu einančius.

Kardas perskros jų pačių širdis,
jų šaudyklės perlūš per pusę.
Daug brangesnė teisuolio kruopelė,
negu visos turčiaus gėrybės.
Bus sutrupintos neteisiųjų alkūnės,
teisinguosius Viešpats sustiprina.

Viešpats žino, kiek tvers dorybingi,
ką paveldėjo, tas jų amžiams.
Nebus gėda jiems vargo dieną,
ir per badmetį bus jie sotūs.
Nes prapuls neteisuoliai,
nuvys tarsi pievų gražumas,
išsiskirstys nelyginant dūmai.

Skolinasi nelabasis ir skolos negrąžina,
bet teisusis dosnus ir jam duoda.
Tie, kuriuos laimina Viešpats, žemę paveldės,
o prakeiktuosius išnaikins.

Viešpats leidžia eit žmogui, stiprina žingsnį,
jei jo kelias Dievui patinka.
Net ir klupdamas, jis nepargriūva,
nes jį Viešpats prilaiko.

Jaunas buvau, pasenau,
bet neteko regėt teisuolio apleisto,
duoneliaujančių jo vaikaičių.
Nuo pat ryto dosnus jis, paskolina,
ir visi jo vaikai bus palaiminti.

Venki blogio, gera daryk
ir išliksi per amžius.
Viešpats myli teisybę, neapleidžia saviškių,
amžiais sergi juos,
o nedorėlių vaisių išnaikins.
Teisingieji žemę paveldės
ir gyvens joje amžiais.

Teisuolio lūpose išmintis,
o liežuvis byloja kas pridera.
Dievo mokslas jo širdyje,
nesvyruoja jo kojos.

Neteisusis jį nuolat tyko,
galvodamas kaip nužudyti.
Viešpats neatiduos jo į blogas rankas
ir neleis, kad pasmerktų teisme jį.

Tikėk Viešpačiu, laikykis Jo kelio,
ir išaukštins, kad paveldėtum žemę.
Nedorųjų žlugimą išvysi.

Aš regėjau nedorėlį stiprų,
įsispyręs kaip žydintis kedras.
Prašmėsavo ir dingo, ir nėr jo,
aš ieškojau, bet kur tu jį rasi.

Žvelk į skaistų, žiūrėk į teisingą,
tai, kas bus, taikingiesiems priklauso.
Bus visi nusikaltėliai parklupdyti,
neteisių ainija išgalabinta.

Dorybingus išgelbės pats Viešpats,
Jis — jų bokštas sielvarto metą.
Viešpats padeda jiems, juos vaduoja,
gelbsti juos nuo nedorėlių,
jie visi prie Jo glaudžias.

38 PSALMĖ

Psalmė. Dovydo. Atminimui.

Viešpatie, nebausk manęs pykčio valandą,
nekaltink manęs užsidegęs.
Tavo strėlė man pataikė,
Tavo ranka prislėgė.

Sveikos vietos nėra mano kūne
per Tavąjį rūstį,
nėra poilsio mano kaulams
per nuodėmes mano.
Mano kaltės nusvarino man galvą,
kaip sunkus nešulys mane slegia.

Pradvoko ir supūliavo jau mano žaizdos
per manąją beprotybę.
Sulinkau, susikūprinau baisiai,
visądien liūdnas vaikštau.
Iš vidaus mane degina karštligė,
nėr sveikos vietos kūne.
Nusilpęs esu, nukamuotas,
vaitoju, apimtas širdgėlos.

Viešpatie, matos Tau visi mano norai,
atdūsiai mano širdies Tau girdėti.
Širdis mano dreba, jėgos išseko,
šviesą savo akių praradau aš.

Mano draugai ir bičiuliai apleido mane kenčiantį,
giminaičiai žiūri iš tolo.
Pinkles rezga, tykantys mano gyvybės,
trokštantys mano nelaimių, meluoja,
per dienas pikta rengia.

O aš kaip apkurtęs, negirdžiu jų,
tarsi nebylys,
neatveriąs lūpų.

Ir tapau kaip žmogus, kurs negirdi,
neišeina iš lūpų joks atsakas.

Nes Tavęs, Viešpatie, laukiu.
Atsišauksi Tu, Viešpatie, mano Dieve.
Aš tariau: "Tegul jie netriumfuoja.
Kol dreba man kojos,
neleisk ant manęs užsisėsti".

Jau vos vos aš laikausi,
mano skausmas niekaip nesiliauja.
Išpažįstu savo kaltes,
mano nuodėmės neramina.

Mano priešai gyvi ir stiprėja,
vis daugėja manęs neapkenčiančių.
Tų, kur moka už gera piktu, mane šmeižia,
kam aš gera noriu daryti.

Neapleisk manęs, Viešpatie, mano Dieve,
neatsitrauk nuo manęs,
skubėk man padėti,
Viešpatie išvaduotojau.

39 PSALMĖ

Chorvedžiui Jedutūnui. Dovydo psalmė.

Tariau: "Dabosiu savo kelius,
kad nenusidėčiau kalba.
Įsidėsiu žaboklius į burną,
kol nelabasis čia stovi".

Užsičiaupiau, nutilau, apie gėrį nė žodžio,
mano skausmas tiktai sustiprėjo.
Mano širdis ėmė kaist,
man bemąstant
įsiplieskė liepsnos,
ir atleidau savo liežuvį.

Tark, Viešpatie, koks bus mano galas,
kiek dienų man paskirta,
kad pažinčiau savo menkystę.

Sprindžiais išmatavai mano dienas,
mano metai prieš Tave vienas juokas.
Dulkės yra visi šitie žemvaikiai.

Išties prašmėsuoja žmogus kaip šešėlis,
veltui kelia balsą, turtėja,
nežinodamas kam viskas lieka.

Kuo nūnai dar turėčiau stebėtis, Viešpatie?
Visos mano viltys Tavy.
Iš visų kalčių išlaisvink mane,
nedaryk iš manęs kaliausės.
Užsičiaupiu ir nepraveriu savo burnos,
nes Tu pats esi taip sutvarkęs.

Atitrauk nuo manęs savo rykštę,
žūstu nuo Tavo baudžiančios rankos.
Griežtai baudi už kaltes kiekvieną,
naikini tarsi kandis visa tai,

kas brangiausia.
Tikrai niekas yra žmogus šitoj žemėj.

Išklausyk mano maldą, Viešpatie,
atsuk ausį į mano raudas,
netylėk regėdamas ašaras,
nes viešnagėj esu pas Tave,
mirtingasis, kaip visi tėvai mano.

Nuleisk savo akis, leisk man atsigauti,
kol išeisiu ir manęs nebus čia.

40 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo giesmė.

Kaip aš laukiau, ilgėjausi Viešpaties.
Ir pasilenkė virš manęs, ir išgirdo bešaukiantį.
Ir ištraukė mane iš pražūtingos griovos, iš baisingos klampynės,
ir pastatė mane ant uolos,
ir sutvirtino kojas.
Davė man naują giesmę į lūpas,
himną pašlovinti Dievui.
Daugelis tą matys, išsigąs,
pasikliaus mūsų Viešpačiu.

Laimingas, kuris tiki Viešpačiu,
nesižvalgo į didžponius,
klimpstančius melagystėse.
Daug esi padaręs mums, Dieve, stebuklų,
o Tavo išmonėms nieks neprilygsta.
Kalbėčiau apie jas, skelbčiau,
tačiau jų daugiau
nei galiu apsakyti.

Aukų ir atnašų nenorėjai,
ausis man atvėrei,
kad deginčiau ir aukočiau už nuodėmes, Tu netrokšti.
Tada aš tariau: "Štai einu!"
Knygos lapuose apie mane parašyta.
Tavo valią vykdyti, Viešpatie, trokštu,
o Tavo įstatymus širdyje nešioju.

Tavo tiesą skelbiau didžioj sueigoj,
žvelk, nebuvau susičiaupęs,
Viešpatie, Tu žinai.
Tavo teisybės neslėpiau širdyje.
Tavąją ištikimybę ir išganymą esu aš apsakęs.
Neslėpiau Tavo tiesos bei malonės prieš susirinkusius.

Tu, Viešpatie, nepašykštėk savosios mielaširdystės.
Tavo malonė ir Tavo tiesa tegul mane sergi.
Apsupo mane bėdos be skaičiaus,
prislėgė mane mano kaltės,
negaliu nė žiūrėti.
Jų daugiau nei plaukų ant galvos,
ir širdis man pailso.

Viešpatie, teikis ištraukti mane,
Viešpatie, skubėk į pagalbą!
Tebūnie sugėdinti ir suniekinti tie,
kurie gviešias į mano gyvybę,
tesuklups ir tebus išjuokti
trokštantys mano nelaimių.
Tepasimeta sakantys:
"Taip jam reikėjo!"

Tepasiguodžia, tepasidžiaugia Tavimi
visi Tavęs ieškantys,
tegul visad kalba: "Didis yr Viešpats!" —
tie, kur trokšta, kad juos išvaduotum.

O aš esu skurdžius, varguolis,
bet atsimink mane, Viešpatie.
Tu esi mano ramstis, vaduotojas.
Mano Dieve, nedelski!

41 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Palaimintas, kuris mena paliegusį,
sunkią dieną gelbės jį Viešpats.
Viešpats sergės ir globos jį gyvenime,
padarys jį laimingą žemėj,
neišduos priešų valiai,
Viešpats guos jį ligos patale.
Pakeis jo paklodą.

O tariau: "Viešpatie, susimilk,
pagydyk, esu nusidėjęs".

Mano priešai piktai mane apkalba:
"Mirs, neatmins nieks nė vardo".
Kas lankyti ateina, meluoja,
bjaurias apkalbas surenka,
kad išėję paskleistų.

Susibūrę jau šnabždasi tie,
kur manęs neapkenčia,
pikta rezga:
"Bjauri liga jį apniko,
jei jau atgulė, tai nesikels".

Net bičiulis, kuriuo aš tikėjau,
kuris valgė manąją duoną, ruošias įspirti.

Bet Tu, Viešpatie, elkis maloniai,
pastatyki ant kojų mane, aš jiems atmokėsiu.
Taip patirsiu, jog mane esi išsirinkęs
ir neleisi, kad priešai triumfuotų.
Nekaltumui paremti — paremsi,
leisi Tavąjį veidą regėti per amžius.

Te palaimintas bus Viešpats, Izraelio Dievas,
per amžių amžius. Amen. Amen.

ANTROJI KNYGA

42 PSALMĖ

Chorvedžiui. Korės sūnų pamokanti giesmė.

Kaip elnė veržias prie sraunių vandenų,
taip mano širdis prie Tavęs, Dieve.
Trokšta mano širdis Dievo, gyvojo Dievo.
Kada aš nueisiu ir Jam pasirodysiu?

Ašaros — mano valgis dieną ir naktį,
kai girdžiu kitus kalbant: "Kur yra tavo Dievas?"
Tai, kas buvo, atsimenu, ir širdis mano šokteli:
kaip į Dievo namus ėjau
ir kitus čia lydėjau,
supamas šventės džiaugsmų ir dėkonių.

Ko dabar liūdi, mano siela,
ko sunerimus?
Turėk viltį Dievuj,
nes aš Jį dar šlovinsiu,
savo Dievą, savo vaduotoją.

Dieve, mano siela yra pilna liūdesio,
tad menu aš Tave
Jordane ir Hermone, ant Misaro kalno.
Gelmė šaukia gelmę Tavo krioklių balsu,
visos vilnys ir bangos ritosi virš manęs.
Dieną Viešpats apreikš savo malonę,
naktį Jo giesmė su manim,
Dievui mano gyvenimo maldos.

Sakau Dievui, atramai savo:
"Ko mane užmiršai?
Ko vaikščioju liūdnas,
ujamas priešų?"

Mirties prisunkė jie man į kaulus,
keikia mane mano engėjai,
nuolatos man kartoja:
"Kur yra tavo Dievas?"

Ko dabar liūdi, mano siela,
ko sunerimus?
Turėk viltį Dievuj,
nes aš Jį dar šlovinsiu,
savo Dievą, savo vaduotoją.

43 PSALMĖ

Būk teisėju man, Dieve,
gink byloj su žmonėm sužiaurėjusiais,
išvaduok iš klastūnų ir sukčių.
Esi mano tvirtovė, Dieve,
kam apleidai mane,
kodėl vaikštau nuliūdęs,
nuolat ujamas priešų?

Siųsk man savąją šviesą ir tiesą,
tegul lydi mane,
tegul atveda į šventąjį Tavo kalną,
į Tavo paskliautę.
Stosiu aš priešais Dievo altorių,
priešais Dievą, Jis mano džiaugsmas, linksmybė,
arfa šlovinsiu tave, Dieve, o mano Dieve.

Ko liūdi, mano siela,
ko nerimsti?
Turėk viltį Dievuj,
dar Jį šlovinsiu,
mano Dievą, mano vaduotoją.

44 PSALMĖ

Chorvedžiui. Korės sūnų pamokanti giesmė.

Dieve, mūs ausys girdėjo,
mūsų tėvai mums apsakė
darbus, kuriuos jų laikais Tu nuveikęs,
senovėj.
Savo rankom išvarei tautas, o juos ten įkurdinai.
Naikinai svetimuosius, o juos tenai įdiegei.

Ne kardu jie užvaldė žemę,
ne jų riešai jiems atnešė pergalę,—
Tavo dešinė, Tavo riešai
ir šviesa Tavo veido,
nes jie Tau patiko.
Esi mano valdovas, Dieve,
Jokūbo sėkmę nulėmęs!
Su Tavim išvarėm engėjus.
Tavo vardu sutrempėm priešus.

Ne savuoju lanku pasikliauju
ir ne kardas man padeda,
Tu — ištraukei mus iš engėjų,
nekentėjus suniekinai.
Viešpačiu didžiuojuosi aš kas dieną,
amžiais šlovinsiu Tavąjį vardą.

O dabar atstūmei Tu mus, sugėdinai,
nepasirodai su mūsų kariaunom.
Padarei, kad nusileistume priešams,
nekentėjai mus plėšia.
Leidai mus tarsi avinus skersti,
išbarstei mus tarp svetimųjų.

Perleidai savo tautą veltui,
nesiderėdamas dėl jos kainos.
Palikai mus paniekai mūsų kaimynų,
išjuokai ir rūgojimams aplinkinių.

Atidavei mus kitų tautų pašiepai,
žmonės žiūri, galvą linguoja.

Mano panieka su manim,
gėda manęs neapleidžia.
Dėl žmogaus, melagio ir apgaviko,
dėl priešo, kerštautojo.

Visa tai užgriuvo ant mūsų,
nors Tavęs nepamiršom,
Tavo pavyzdžiu sekėm.
Nesitraukė mūs širdys,
nepasukom iš Tavo kelio.
Nors ir pametei sumuštus tarp šakalų,
užklodamas mirties šydais.

Jeigu būtum užmiršę savojo Dievo vardą
ir ištiesę rankas į svetimą —
negi Dievas to nežinotų?
Jis, kursai žino visas širdies paslaptis?
Dėl Tavęs esam žudomi čia kasdien,
tarsi avys, skirtosios mėsai.

Kelkis, nemiegok, Viešpatie!
Atsibusk, neatstumk mūsų amžiams!
Ko slepi savo veidą,
pamiršai mūsų skurdą ir priespaudą?

Dulkėse mūsų širdys,
kniūbsti gulim ant žemės,
kelkis padėt,
savo meile vaduoki.

45 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Lelijos" melodija. Korės sūnų. Meilės giesmė.

Mano širdis meilės žodžiais patvino,
skiriu savo giesmę valdovui,
rašančiojo liežuvis geram skaptui prilygsta.

Tu gražesnis esi nei visi žemės sūnūs,
švelnuma tau iš lūpų,
dėl to Dievas palaimino amžiams.

Prie šlaunies sekis kardą, galiūne,
puoškis kilnumu ir didybe!
Stok visam spindesy,
vardan tiesos, teisingumo
tegul dešinė didžius darbus daro.
Tavo aštriosios strėlės
pervers širdis valdovo priešams,
tautos puola po kojom.

Tavo sostas: Dievas per amžius,
tiesos skeptras — tavo valdymo skeptras.
Myli tiesą ir neapkenti blogio,
dėl to Dievas patepė tave džiaugsmo aliejum tarp bendraamžių.
Mira, alaviju, kasija dvelkia tavo drabužiai,
iš drambliakaulio rūmų skamba tau kanklės.
Dukros karalių tarp išrinktų tavo,
iš dešinės karalienė Ofyro aukse.

Klausyk, dukra, ir žvelk, ir atgręžk savo ausį,
užmiršk savo gentį ir tėvo pastogę!
Kai pasiilgs valdovas tavojo grožio,—
jis yra Viešpats tavo,—
jam lenkis.

Tyro dukros pagerbia tave
dovanom kuo brangiausiom.

Pilna žavesio valdovo dukra,
suknia jos auksu išsiuvinėta.
Nuostabiai išdabintą lydi ją pas valdovą,
mergelės ją lydi, jos draugės.
Džiaugsmas, linksmybė aplinkui,
žengia ji į valdovo rūmus.

Vietoj tavo tėvų bus tavo sūnūs,
paliksi juos kunigaikščiais žemėje.
Padarysiu taip, kad atmintų gentkartės vardą
ir žmonės tave garbintų amžiais.

46 PSALMĖ

Chorvedžiui. Korės sūnų. "Mergelės" melodija. Giesmė.

Dievas — priegloba mūs ir galybė,
padėjėjas tikrasis nelaimėse.
Dėl to nepabūgsim, net jei žemė drebėtų
ir kalnai imtų grimzti į jūras.
Net jei vandenys jūrų putotų ir gaustų,
o kalnai imtų griūti siūbuodami.

Užtarėjas yra su mumis,
mūs tvirtovė — Dievas Jokūbo.

Yra upė, kur džiugina Viešpaties miestą,
Aukščiausiojo šventą buveinę.
Dievas jo vidury, dėl to nieks nesugriaus jo,
Dievas padės brėkštant aušrai.
Tautos kelia maištus, karalystės sukyla,
bet nuaidi Jo balsas, ir žemė sustingsta.

Užtarėjas yra su mumis,
mūs tvirtovė — Dievas Jokūbo.

Eikit, žvelkit į Viešpaties darbus,
tai Jis leido nuniokoti žemę,
Jis sustabdo karus visuos žemės kraštuos,
laužo lanką ir ietį, ir karo vežimą.
"Jau užtenka, nematot, kad Dievas esu,
virš tautų ir virš žemės iškeltas."

Užtarėjas yra su mumis,
mūs tvirtovė — Dievas Jokūbo.

47 PSALMĖ

Chorvedžiui. Korės sūnų. Psalmė.

Kas tik gyvas, plokite rankom,
šaukit Dievą balsais, pilnais džiaugsmo.
Viešpats tobulas ir baisingas,
karaliaujantis visoj žemėj.
Pasiduoda mums tautos,
puola po kojom.
Jis paskyrė mums šitą lobį,
numylėtinio šlovę, Jokūbo.

Dievas kėlės šūksniuos džiaugsminguos,
Viešpats kėlės gaudžiant ragams.
Giedokite Viešpačiui, giedokit.
Giedokit karaliui, giedokit.
Visos žemės karalius — Dievas,
giedokit Jam šlovės giesmę.

Tautoms viešpatauja karalius,
sėdo Dievas į šventąjį sostą.
Kunigaikščiai su Abraomo Dievo tauta,
Dievui priklauso galybė:
virš visų Jis iškeltas.

48 PSALMĖ

Giesmė. Korės sūnų psalmė.

Didis yra Viešpats, pašlovintas
mieste mūsų Dievo,
ant šventojo kalno,
ant gražios aukštumos, visos žemės papuošalo,
ant kalno Siono,
šiaurinėje pusėj,
sostapilėj didžio karaliaus.
Dievas rūmuose savo
kaip galinga tvirtovė.

Tai dėlto susirinko karaliai
ir patraukė iš vieno.
Pamatė, nustėro,
apstulbo ir metėsi atgalios.
Siaubas apėmė juos,
šiurpas tarsi gimdyvę.
Sudaužei rytų vėju
Tarso laivyną.

Tai, ką buvom girdėję, išvydom
mieste Užtarėjo,
mieste mūsų Dievo:
Dievas pastatė jį amžiams.
Vis minėsime, Dieve, Tavo malonę,
būdami Tavo šventykloj.
Kaip kad vardas, taip ir Tavo šlovė
siekia pakraščius žemės.
Dešinė Tavo pilna teisingumo.
Džiūgauja kalnas Siono,
linksminas miestai Judėjų,—
teisingos ištarmės Tavo.

Apeikite visą Sioną, apvaikščiokit,
suskaičiuokit jo bokštus.

Įsižiūrėkit į sienas, užsukit į rūmus,
kad praneštumėt gentkartėms.
Štai toksai yra Dievas,
mūsų Dievas per amžius,
amžinai bus mūsų vadovas.

49 PSALMĖ

Chorvedžiui. Korės sūnų giesmė.

Klausykitės, žmonės,
atgręžkit ausis, mirtingieji.
Ir kilmingų vaikai, ir prastuolių,
ir turtuoliai, ir skurdžiai.

Mano lūpos taria teisybę,
mano širdies išmintis byloja.
Įsiklausys mano ausys į sakmę,
savo paslaptis skleisiu arfa.

Ko nerimstu nelaimės dieną,
kuomet puolančių pyktis apninka?
Įtikėjusių savo galybe,
pasikliovusių savo turtais —

Iš tiesų neišsipirks jie nė vienas,
nieks negali duot išpirkos Dievui.
Nes aukšta yra sielos kaina,
niekados nepajėgs sumokėt jie:
Kad galėtų kas tverti čia amžiais,
neišvysdamas grabo.
Pamatysi, kad miršta išminčiai,
ir kvaili, ir protingi prapuola,
savo turtą palieka kitiemus.

Grabas — jų namai amžių amžiams,
kambarys, atitenkantis gentkartėms,
nors daiktams jie vardus buvo davę.

Neilgai gyvenimu džiaugiasi žmonės,
jie panašūs į gyvulius, kurie gaišta.
Toks jų kelias, kvailai įtikėjusių,
toksai galas save gudriais laikančių.
Tarsi avys jie brukas į pragarmę,
ten mirtis jų ganytoja.

Bet teisieji valdys juos iš ryto.
Subyrės jų skeletai,
ir namus sau suras grabuose.

Viešpats išpirks mano sielą iš grabo,
nusives su savim ją.

Nesijaudink, jei kas praturtėja
ir išauga šlovė jo buveinės.
Nes kai mirs, nepaims iš to nieko,
net šlovė nuo jo atsitolins.
Nors gyvendamas gyrės:
"Susilauksi šlovės, nes mokėjai savim pasirūpint!"
Bet nueis jie pas gimines savo,
kuriems šviesą matyti nelemta.

Žmogus, gerai gyvenąs, nesupranta:
panašus į galviją, kurs gaišta.

50 PSALMĖ

Asafo psalmė.

Dievas Tėvas prabilo ir pašaukė žemę
nuo saulėtekio iki saulėlydžio.
Nuo Siono, grožio viršūnės,
žengia Dievas švytėdamas.
Ateina mūs Dievas, ilgiau netylės,
visa ryjančios liepsnos iš priekio,
o aplinkui audroti verpetai.

Šaukia Jis iš aukštybių dangų ir žemę
teist savo žmones.
"Suburkite mano šventuosius,
per auką sudariusius sandorą!"
Ir pagarsino dangūs Jo teisingumą,
nes Jis yra Dievas, teisėjas.

"Klausykite, žmonės, kalbėsiu Aš, Izraeli,
liudysiu prieš tave:
Dievas, Dievas tavasai esu.
Ne už tavo aukas dabar kaltinsiu,
aukos smilksta priešais mane.
Negeidžiu veršio iš tavo namų,
ožio iš tavo bandos.

Man priklauso visi girių žvėrys
ir gausingi kalnų gyvūnai.
Aš pažįstu paukščius kalnuose,
ir kas gyva laukuos yra mano.
Alkio dieną tau nesiskųsiu,
man — pasaulis ir kas jį pripildo.

Argi valgau aš jaučio mėsą?
Ar geriu ožio kraują?
Aukodamas šlovink Dievą,
atiduok Aukščiausiam ką pažadėjęs.
Šaukis manęs liūdną dieną,
išvaduosiu — mane tu pagarbinsi".

O nusidėjėliui Dievas bylojo:
"Kam skelbi mano įsakus,
mano pavyzdžius kam kartoji?
Svetimos tau mano mintys,
žodžius mano atmeti.

Vos pamatai piktadarį,
šoki su juo broliautis,
draugauji su pasileidėliais.
Prasižioji vis piktžodžiaudamas,
o liežuvis rezga apgaules.

Sėdi šmeiždamas savo brolį,
savo močios sūnaus neapkęsdamas.
Taip darei, kol tylėjau,
manydamas, jog aš iš taviškių,
bet apnuoginsiu aš tave,
parodysiu, koks tu iš tikro.

Įsidėmėkite, Dievą užmiršę,
sudraskysiu į skiautes,
ir nebus kas jus gelbsti.
Kas dėkodamas man aukoja, tas gerbia.
Tam, kurs eina teisingu keliu,
aš parodysiu kur išganymas".

51 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė. Po to, kai jį,
nusidėjusį su Betsabėja, aplankė pranašas Natanas.

Pagailėk manęs, Dieve, Tavo meilė
ir Tavo gerumas tesumažina kaltę,
numazgok mane, suteptą neteisybėmis,
nutrink nuo manęs mano nuodėmę.

Nes žinau savo kaltę,
ir mano nuodėmė manęs neapleidžia.

Tau, Tau pačiam nusidėjau,
blogai elgiausi Tavo akivaizdoj,
dėl to teisus esi smerkdamas
ir teisingas mane nubausdamas.

Iš tikro, kaltėj esu gimęs,
nuodėmėj pradėjo mane mano motina.
Iš tikro, trokšti manęs tyraširdžio,
slapta išminties mane mokai.

Yzopu apšlakstyk mane, ir taip nuvalysi,
nuprausk mane, ir būsiu baltesnis nei sniegas.
Leisk klausytis džiaugsmo, linksmybės,
teapsidžiaugia kaulai, kuriuos Tu sutrupinai.

Nusigręžk nuo mano nuodėmių
ir sumažink visas kaltes mano.
Švarią širdį įdėk man, Dieve,
dvasios galią atnaujink man kūne.

Neatstumk manęs,
šventos savos dvasios neatimki.
Grąžink man išganymo džiaugsmą,
tepagelbsti dvasios uolumas.

Nusidėjėlius vesiu į Tavo kelią,
nuodėmingieji atsigręš Tavo pusėn.
Išgelbėk nuo kraujo kaltės,
Dieve, Dieve mano išganymo,
tam, kad šlovinčiau Tavo teisumą.

Viešpatie, praverk mano burną,
mano lūpos tegul Tave šlovins.
Tu netrokšti aukų atnašaujamų,
deginamos aukos nemielos.
Mano auka, Viešpatie, yra skaudanti siela,
skaudančios, perskeltos širdies nepaniekinsi, Dieve.

Iš gerumo būk maloningas Sionui,
atstatyk Jeruzalės sienas.
Ir pradžiugins Tave mūsų aukos teisingos,
smilkysime, atnašausim,
aukosime gyvulius Tavo aukure.

52 PSALMĖ

Chorvedžiui. Pamokanti Dovydo giesmė.
Tada, kai edomietis Doegas atėjo ir pranešė Sauliui:
"Įžengė Dovydas į namus Achimelecho".

Ko giriesi niekšybėmis, prievartautojau?
Dievo meilė juk begalinė.
Rezga prapultį tavo liežuvis,
kaip skustuvas aštrus, skirtas klastai.
Blogį mėgsti labiau nei gėrį,
melą myli labiau negu tiesą.
Tu pamėgai kalbas pragaištingas,
išdaviko liežuvi.

Tad nutrėkš tave Dievas,
pagriebs ir ištrauks tave iš buveinės,
išrūkys iš žembuvių tarpo.
Tą teisieji regės, krės juos baimė,
ims žvengti:
"Štai žmogus, nesirėmęs į Dievą,
savo turtais labiau pasikliovęs,
sėmęs galios iš nedorybių".

O aš kaip alyvmedis žalias pas Dievą,
Dievo gailesčiu klioviausi amžiais.
Amžiais šlovinsiu jį už tai, ką padaręs,
ir tarp mylinčių Tave Tavo vardą aš tarsiu,
jis yra gėris.

53 PSALMĖ

Chorvedžiui. Graudžiai. Pamokanti Dovydo giesmė.

Niekdarys savo sieloje tarė: “Dievo nėr”.
Ir sugedo visi, pasileido,
nėr kas gėrį darytų.
Žmogaus sūnus Dievas stebi iš aukšto,
pamatyti norėtų, ar yra koks protingas,
ieškantis Dievo.

Nusisukę visi, suniekėję,
nėr kas gera darytų, nė vieno.
Negi jau neatsikvoš nusikaltėliai,
ryjantys mano žmones kaip duoną,
nepradės šauktis Dievo?

Baimė kils ten, kur baimės nebūta,
kada Dievas išbarstys kaulelius užpuolikų,
tu sugėdinsi juos,
nes juos Dievas atstūmė.

O kad ateitų Izraeliui pagalba Siono!
Kada Dievas atšauks lemtį savo tautos,
nušvis akys Jokūbo, pralinksmės Izraelis.

54 PSALMĖ

Chorvedžiui. Styginiams. Pamokanti Dovydo giesmė.
Atėjus zifiečiams ir prabilus į Saulių:
"Dovydas yra tarp mūsų".

Dieve, savo vardu mane gelbėk,
savo visagalybe padėk man.
Dieve, išgirsk mano maldą,
įsiklausyk, ką mano lūpos Tau sako.

Svetimieji prieš mane jau sukilo,
jie smurtingai drasko man sielą,
nepažįsta jie Dievo paveikslo.

Bet Dievas yra man pagalba,
Viešpats yra tas,
kursai laiko gyvastį mano.
Nusuk pyktį į mano priešus,
Ištikimasai, sunaikink juos.

Iš visos širdies aukas Tau aukosiu,
Tavo vardą šlovinsiu, Viešpatie,
nes jisai yra gėris.
Iš visų bėdų mane traukei,
ir į nesėkmes mano priešų
mano akys žiūrėjo.

55 PSALMĖ

Chorvedžiui. Styginiams. Pamokanti Dovydo giesmė.

Išgirsk mano maldą, Dieve,
nenusigręžk nuo mano meldimų.
Išgirsk mane, atsiliepki!
Dūsauju taip sakydamas, sielvartauju.
Priešams klykaujant,
spaudžiamas nelabųjų.

Verčia man visas nedorybes,
mirtinai manęs jie nekenčia.
Širdis mano krūpsi krūtinėj,
mirties nerimas užslenka.
Šiurpas ir drebulys užgriuvo mane,
siaubas mane apsėdo.

Ir sakau: "Kas paskolins sparnus iš balandės,
kad išlėkčiau ir pailsėčiau?"
Taip, nuskrisčiau toli
ir gyvenčiau sau tyruos.
Nuo audrų aš tenai pasislėpčiau,
ten užuovėją rasčiau nuo vėtrų.

Suskaldyk, Viešpatie, sumaišyk jų kalbas,
nes regiu prievartą ir plėšimą.
Dieną naktį apeina jie miestą,
bet viduj neteisybė ir skriaudos.
Žmogui pinklės paspęstos kas žingsnis,
aikštėj prievarta, išdavystė.

Ne, ne priešai meluoja,
tą aš dar pakęsčiau,
ne karštuoliai išjuokia,
nuo jų pasislėpčiau.
Tokie patys kaip aš,
mano sėbrai, bičiuliai.
Su kuriais taip maloniai čiulbėta,
šurmulingai traukta šventyklon.

Kad juos giltinė griebtų,
kad gyvi nugarmėtų į pragarus!
Nedorybė namuos jų ir sieloj.

O aš Dievą prašysiu,
Viešpats mane išvaduos.
Vakare ir iš ryto, vidurdienį šauksiu, rypuosiu,
ir išgirs mano balsą.
Ramią sielą išsaugos tarp užpuolikų,
o juk daugelis man kerštauja.
Išgirs Dievas, sutramdys,
Jis valdovas nuo seno.

Nesikeičia jie, Dievo nebijo.
Ranką pakėlė prieš artimus,
duotą priesaiką laužė.
Lūpos švelnios kaip sviestas,
bet kietos jų širdys,
žodžiai jų minkštesni nei alyvuogės,
bet sykiu kaip kardas ištrauktas.

Atsiduok Viešpačiui,
Jis tave palaikys ir neleis
susvyruoti teisiajam.

Tu juos, Dieve, sugrūsi į griovas giliausias,
tie kraujolakai ir išdavikai
nesulauks netgi pusamžio savo.
Aš — Tavim pasikliauju.

56 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Tolumoj balandėlė pritilus" melodija.
Dovydo giesmė. Iš to meto, kai filistinai Gate
jį buvo sučiupę.

Pasigailėk manęs, Dieve,
suėst nori žmogus,
vargina mane, nuolat puola.

Tykodamas visą dieną nori suėsti mane,
daugelis eina prieš mane, o Aukščiausias.
Pavojaus valandą Tavimi pasikliauju.
Dievu, liaupsindamas Jo žodį,
Dievu pasikliausiu,
nė kiek nedrebėdamas,
ir ką padarys man miruolis?

Nuolat išverčia mano žodžius,
visą laiką linki man blogo.
Buriasi, tyko, sekioja,
kad atimtų man gyvastį.

Už nedorybes atlygink,
partrenk juos, rūstaujantis Dieve.
Visos mano klajonės Tau žinomos,
mano ašaras surinkai,
ar nesurašytos jos Tavo knygoj?

Apleis mano priešai mane
dieną, kai aš Tavęs šauksiuos.
Žinau, Dievas manęs neapleido.

Dievo žodis, kurį aš liaupsinu,
Tėvo žodis, kurį aš liaupsinu.
Dievo viltis, ir nebijau nieko:
ką padarys man žmogus?

Su manimi, Dieve, visi įžadai mano,
Tau aš dėkosiu.

Tu ištraukei iš mirties mano sielą,
parėmei mane griūvantį,
kad vaikščiočiau Tavo regimas
gyvųjų pasauly.

57 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Nepražudyk!" melodija. Dovydo odė, slapstantis oloje nuo Sauliaus.

Pagailėk manęs, Dieve, pagailėk,
Tavimi tiki mano siela,
Tavo sparnų šešėly aš pasislėpsiu,
kol negandos baigsis.
Aukščiausiojo Dievo šaukiuosi,
Dievo, kuris neapleidžia.

Nusileisk ir išlaisvink.
Jis išjuokia mano skriaudėjus.
Dievas siunčia malonę ir meilę.
Aš — tarp liūtų, kurie ryja žmones,
dantys jų tarsi ietys ar strėlės,
o liežuvis — išaštrintas kardas.

Būk išaukštintas, Dieve, danguj,
visoj žemėje Tavo šlovė.

Mano kojoms pinklės paspęstos,
palaužta dvasia mano,
duobę iškasė man,
bet jie patys įkrito.

Atverta širdis mano,
atverta širdis mano,
giedosiu ir skambinsiu Viešpačiui.
Kelkis, siela, kelkit, arfa ir kankliai,
aš kelsiu Aušrinę.

Žmonėms Tavo šlovę skelbsiu aš, Viešpatie,
tautoms himną giedosiu.
Didis yra Tavo gailestis danguje,
ligi pat debesų Tavo meilė.

Būk išaukštintas, Dieve, danguj,
visoj žemėje Tavo šlovė.

58 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Nežudyk!" melodija. Dovydo odė.

Ar iš tikro dori jūsų nuosprendžiai, o didžiūnai?
Ar teisingai teisiate žmones?
O iš tikro juos skriaust pasirengę,
savo rankom savivalę sėjat.

Nuo pradžios atskalūnai neteisūs,
nuo pirmosios dienos pasiklydę.
O, kaip panašūs į žaltį.
Kaip gyvatė ausis užsikimšus,
ji negirdi užkeikiančio balso,
ji kurčia atviram žynio žodžiui.

Išdaužyk jų dantis burnose,
išnarink tarsi liūtams žandikaulius.
Tepaplūsta jie kaip vanduo, teišskysta,
tesulūžta jų laidomos strėlės.

Tesubliūkšta kaip šliaužiančios sraigės,
kaip nelaikšis, kurs saulės nematė.
Kol dar puodai kaist nepradėjo,
tegul vėjas jų liepsną išpusto.

Pasiguos teisingasai, nes bausmę regės,
kojas sau nusipraus kraujyje niekadėjo.
Ir sakys tada žmonės: "Išties Jis atlygina,
iš tiesų yra Dievas, teisėjas".

59 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Nežudyk!" melodija. Dovydo odė,
Sauliui pasiuntus žmones saugoti Dovydo namų,
tam, kad galėtų jį nužudyti.

Ištrauk mane iš priešų, o Dieve,
nuo užpuolėjų apginki.
Ištrauk mane iš nedorėlių,
iš kraugerių išvaduoki.

Štai jie, tykantys mano gyvybės,
susimokė prieš mane galingieji,
o aš nesu nusidėjęs Tau, Viešpatie.
Nekaltą vejas, užpuola.

Kelkis manęs pasitikt, žiūrėki.
Viešpatie, Apgynėjau, esi Izraelio Dievas,
busk, kad visas tautas aplankytum,
bausk visus, pasiruošusius blogiui.

Grįžta jie vakarop,
urzgia kaip šunys, suka ratais po miestą.
Štai jie, blevyzgų pilnom burnom,
kardai kyšo tarp lūpų.
"Negi,— sako jie,— kas nors girdi?"

Bet Tu, Viešpatie, juokiesi iš jų,
niekam verti Tau šie žmonės.
Galia mano, Tavęspi žvelgiu,
Tujen, Dieve, esi man tvirtovė.
Mano Dievas man maloningas, išeis pasitikti,
leis išvyst priešų gėdą.

Neužmušk jų, kad mano tauta neužmirštų,
supurtyk savo galybe, nutrenk juos,
skyde mūs, Viešpatie.
Nuodėmingi žodžiai liejas jiems iš burnos.
Teprapuola puikybėj, piktžodystėj, mele, kurį skleidžia.

Sunaikink juos rūstybėj,
sumalk, kad nebūtų,
kad žinotų, jog Dievas valdo Jokūbą
ir — lig pakraščio žemės.

Grįžta jie vakarop,
urzgia kaip šunys, suka ratais po miestą,
valkstos ieškodami grobio,
o neradę skalija gūdžiai.

O aš Tavo galią giedosiu,
džiaugsiuos Tavo malone nuo ryto,
buvai mano tvirtovė
ir priegloba širdgėlos dieną.
Jėga mano, Tau aš giedosiu,
Dievas mano tvirtovė,
Dievas gailestingasis.

60 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Lelija liudija" melodija. Dovydo odė, pamokymas.
Kai jis kovėsi su Aramu Naharaimu ir Aramu iš Sobos ir kai
sugrįžęs Joabas Druskos slėny sumušė edomiečius — dvylika tūkstančių.

Dieve, apleidai mus, suardei mūs rikiuotę,
supykai, sugrąžink mūsų garbę.
Žemę drebint ėmei, ją suskaldei,
užtaisyki plyšius, ji svyruoja.
Kiek sunkumų skyrei žmonėms,
pylei gerti užnuodytą vyną.

Davei vėliavą tiems, kur per baugštūs,
kad išskleistų ją liudyti tiesai.
Kad išlaisvinti būtų globotiniai Tavo,
tegul padeda dešinė, išklausyk mus.

Tarė Dievas, pilnas šventumo:
"Aš triumfuosiu, padalinsiu Sichemą,
išmatuosiu Sokoto slėnį.
Man priklausys Gileadas, Manasas,
Efraimas dengs mano galvą,
o Judėja bus mano skeptras.
Man Moabas bus vietoj praustuvės,
o Edomas numesti sandalams,
ir triumfuosiu aš Filistijoj".

Kas padės man įžengt į sutvirtintą miestą,
kas mane palydės į Edomą?
Ne tu, Dieve, kursai mus apleidai
ir su mūsų pulkais nežygiuoji?

Tu paremk mus kovojant su priešais,
nes bevertė žmonių pagalba.
Dievui padedant, grumsimės narsiai,
Jis sutremps visus mūsų priešus.

61 PSALMĖ

Chorvedžiui. Styginiams. Dovydo.

Klausyk, Dieve, aimanų mano,
išgirsk mano maldą.
Nuo žemės krašto šaukiuosi širdim iškamuota.
Užkelk mane ant uolos nepasiekiamos.

Tu buvai užuovėja mano,
bokštas galingas apsiginti nuo priešų.
Kad gyvenčiau Tavo buveinėj per amžius,
kad prisiglausčiau po Tavo sparnais rūpestingais.
Dieve, Tu išgirdai visus mano įžadus,
atidavei tai, kas priklausė netikėliams.

Leisk ilgai gyventi valdovui,
tegul metai jo tęsias per gentkartes,
te jis visad būna matomas Dievo.
Siųsk malonę ir globą — tesergi.

Taip, giedosiu Tavąjį vardą per amžius
ir tesėsiu diena iš dienos savo įžadus.

62 PSALMĖ

Chorvedžiui. Pagal Jedutūną. Dovydo psalmė.

Dievuje nurimsta man siela,
Jame slypi išganymas.
Tiktai Jis atspara ir pagalba,
ir tvirtovė, daugiau nesvyruosiu.

Ar ilgai jūs dar pulsite žmogų,
griūdami ant jo urmu,
lyg ant pašlijusios sienos,
lyg ant griūvančio mūro?
Išties, iš aukštai jį sumanė nustumti,
griebės melo,
lūpos šlovina, bet piktžodžiauja jų širdys.

Vienatiniam Dievui atsiduok, siela mano,
tik Jame turiu viltį.
Jis yra atspara ir išganymas,
ir tvirtovė, daugiau nesvyruosiu.

Dievuje išganymas ir šlovė,
Jis mano ramstis galingas, prieglauda mano Dievuj.
Pasikliauk nuolatos, mano tauta,
Jam atverk savo širdį,
Dievas mūsų užuovėja.

Žmonių sūnūs tėra tiktai dvelksmas,
garbingieji, ir tie — tuštybė.
Ant svarstyklių jie svertų kiek dvelksmas.

Tad nepulkite prievartauti,
nesimeskite plėšikauti,
kada jūsų turtai didėja,
nesidžiaukit širdy.
Kartą ištarė Dievas, bet dukart išgirdau:
Dievui priklauso galybė.
Tavy, Viešpatie, visos malonės,
Tu atlygini žmogui ko vertas.

63 PSALMĖ

Dovydo psalmė, kai jis gyveno Judėjos dykumoje.

Dieve, Dieve manasai, ieškau Tavęs,
trokšta Tavęs mano siela,
ilgis Tavęs mano kūnas,
žemėj sausoj ir skurdžioj, bevandenėj.
Kad regėčiau vėl Tavo galią ir šlovę,
kaip kad andai regėjau šventykloj.
Nes malonė Tava daug geriau nei gyvenimas.
Mano lūpos Tave pašlovins.

Taip, giedosiu Tave aš kol gyvas,
į Tavo vardą rankas savo tiesiu.
Lyg taukais ir aliejais sotinsis siela
ir džiaugsmingu balsu šlovins Tave mano lūpos.
Kaip minėdavau Tave savo guoly,
taip prisimenu budėjimo naktį.
Tu buvai man pagalba,
aš šešėly Tavo sparnų garsiai džiūgauju.

Prigludo prie Tavęs mano siela,
remia mane dešinė Tavo.
Tie, kur tykoja mano sielos, trokšdami pražudyti,
teprasmegs kiaurai žemę.
Tebūnie išduoti šveitriam kardui,
tebūnie jie maistas šakalams.
O valdovas džiaugsis pas Dievą,
triumfuos visi, kurie Juo prisiekia,
nes užčiauptos bus burnos melagiams.

64 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo. Psalmė.

Išgirsk, Dieve, mano aimanų balsą,
nuo grasinimų piktadario apsaugok.
Slėpk mane nuo sąmokslą rengiančių,
nuo maištaujančių niekadėjų.

Išsiaštrino jie liežuvį kaip kardą,
strėlę įtempė, žodį nuodingą,
kad slapta įgeltų nekaltąjį,
iš pasalų, nebijodami.
Vis labiau įžūlėja,
tariasi, kaip paspęst pinkles,
šneka: "Negi kas pastebėtų?"
Priekabių ieško niekšingai, tamsūs jų kėslai.
O žmogaus vidus ir širdis neįžvelgiami.

Ir paleis Dievas strėlę,
ir pataikys į juos netikėtai.
Juos pačius pražudys jų liežuvis,
linguos galvomis visi šitą regintys.
Išsigąs visi žmonės,
pradės skelbti Viešpaties darbus,
apmąstys tai, kas Jo sukurta.

Tegul džiaugiasi Viešpačiu teisingasis
ir Jame ieško prieglobos.
Tetriumfuoja visi, kurie teisūs.

65 PSALMĖ

Chorvedžiui. Psalmė. Dovydo. Giesmė.

Tau tylioji šlovė, Dieve Siono,
tebus tesimi Tau visi mūsų įžadai.
Tu klausaisi maldų,
pas Tave mirtingieji ateina.
Nuodėmės už mane daug didesnės,
tačiau mūsų kaltes Tu atleidi.

Laimingas, kurį Tu pasirenki ir prisileidi,
kurs įsikuria prieangy Tavo.
Pasisotinsim Tavo gėrybėmis
iš šventosios skinijos Tavo.
Stebuklingai Tu atsišauki į teisingumą,
mūsų išganymo Dieve,
viltie visų žemių
ir tolimų jūrų.

Kurs pastatai kalnus savo galia,
galybės esi pertekęs.
Kurs nutildai riaumojimą jūrų,
ūžesį jų bangų, tautų šurmuliavimą.
Ir dreba toliausių žemių gyventojai,
Tavo ženklus išvydę,
Rytų ir Vakarų šalis džiugesio Tu pripildai.

Žemę lankei, ją pagirdei,
davei didelį kraitį.
Dievo upė vandeniu plūsta,
sugalvojai javus jiems,
tokią ją tvėrei.
Tu suvilgei dirvas jų, sulyginai arimus,
gausiom liūtim suminkštinęs,
laiminai želmenis.

Tu metus vainikuoji gėrybėm,
Tave perteklius lydi.

Gyvybės ženklais puošias dykros,
džiugesiu juosias kalvos.
Į lankas plūsta kaimenės,
slėniuos žydi javai,
džiaugias, gieda.

66 PSALMĖ

Chorvedžiui. Giesmė. Psalmė.

Šaukis Dievo, visa visa žeme.
Giedokite Jo vardo šlovę,
visaip Jį aukštinkit!
Sakykit Dievui: "Grėslūs darbai Tavo!
Prieš didžią Tavo galią klumpa priešai.
Ir visa žemė lenkias ir gieda,
gieda Tavo vardui."

Nueikit, apžiūrėkit Dievo darbus:
baisingus tvarinius žmonių sūnums palikęs.
Jis jūrą pavertė į sausumą,
galėjom perbrist upę,
dėl to Juo džiaugtis turim.
Galybės pilnas amžiais viešpatauja,
tautas Jo akys stebi,
kad netriumfuotų išdavikai.

Palaiminkite, žmonės, mūsų Dievą,
pagarbinkit Jo šlovę.
Jis mūsų sielas pašaukė gyventi,
Jisai neleis suklupti mūsų kojoms.

Tu mus ištyrei, Dieve.
Ugny mus plovei taip, kaip plaunamas sidabras.
Į spąstus mus įtraukei,
mums ant pečių užkrovei sunkią naštą.
Tu leidai, kad kiti užsėstų mums ant sprando.
Mes perėjom per ugnį ir per vandenį,
Tu išvedei mus į vaisingą žemę.

Įžengsiu į Tavo namus Tau aukodamas,
įvykdysiu tai, ką esu žadėjęs.
Tai, ką ištarė mano lūpos,
liežuvis ką patvirtino nelaimėj.

Riebias aukas aukosiu,
aviną smilkysiu,
atvesiu veršį, ožį.

Ateikit, paklausykit,
visi, kur vengiat Dievo, apsakysiu,
ką mano sielai davė.
Šaukiuosi savo lūpom,
Jį garbina liežuvis.
Jei būčiau buvęs netyros širdies,
nebūtų Viešpats manęs išklausęs.
O juk išgirdo Dievas,
išklausė mano prašymą.
Palaimintas, meldimo neatmetęs
ir širdimi neatsitolinęs.

67 PSALMĖ

Chorvedžiui. Styginiams. Psalmė. Giesmė.

O kad Dievas mūs pagailėtų, palaimintų,
kad spindėtų prieš mus visuomet nusigiedrinęs.
Kad žinotų visi žemėj Tavąjį kelią,
visų tautų žmonės patirtų išganymą.

Tegul garbina Tave tautos, Viešpatie,
tegul garbina kas tiktai gyvas.
Tegul džiaugias ir linksminas tautos,
nes teisingai teisi Tujen žmones
ir visoms tautoms viešpatausi.

Tegul garbina Tave tautos, Viešpatie,
tegul garbina kas tiktai gyvas.
Žemėj javas išnoko,
tepalaimins Dievas, mūs Dievas.
Tepalaimins mus Dievas,
dievobaimingos tebus visos šalys.

68 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo. Psalmė. Giesmė.

Dievas kelias, ir priešai pabyra,
tie, kur Jo neapkenčia, bėga išvydę.
Tu sklaidai juos, taip sklaistosi dūmai,
tarsi vaškas ugny nedorieji sutirpsta.
Ima džiaugtis dorieji, krykščia matydami Dievą,
šoka iš džiaugsmo.

Giedokite Dievui, Jo vardą pašlovinkit,
tieskit kelią žygiuojančiam virš debesų,
vardas Jo yra Viešpats,
krykštaukit Jo akivaizdoj.
Dievas — tėvas našlaičių, našlių apgynėjas,
Jis gyvena šventam savo būste.
Vienišiesiems suranda namus,
belaisviams duris atidaro,
atsimetėliai lieka dykynėj.

Dieve, kai ėjai tautos prieky,
kai traukei per tyrus,
žemė vėrės, dangus sruvo prakaitu —
šitai Dievas Sinajaus,
šitai Dievas yra Izraelio!
Gausų lietų, Dieve, davei,
paliktieji jau ilso, juos įkvėpei,
Tavo žmonės tenai įsikūrė,
gerumu ruošei žemę varguoliams, o Dieve.

Dievas ištarė žodį, ir skelbėjos jį skelbt pasileido:
"Tie, kur vedė kariuomenes, bėga,
namie likusie grobį dalijas.
Netgi jums, kurie ganot bandas,
balandėlė sparnais iš sidabro,
plunksnos tamsiai auksinės".
Kai išblaškė vadus Visagalis,
lyg po sniego išbalo Salmonas.

Dievo kalnas — kalnas Basano,
aukštas kalnas — kalnas Basano!
Ko gi žvelgiat pavydžiai, aukštieji kalnai,
į kalnagūbrį, išrinktą Dievo?
Iš tiesų, Jis gyvens ten per amžius.
Miriadai Dievo vežimų, šimtai tūkstančių,
mūsų Viešpats tarp jų kaip Sinajaus šventykloj.
Pasikėlei, išsivedei ten belaisvius,
paėmei žmonių duoklę
ir tuos, atsimetėlius, kad galėtų būti prie Dievo.

Palaimintas Viešpats, diena iš dienos mus palaiko,
Dievas — mūsų vaduotojas.
Dievas mūsų — tasai, kuris gelbsti,
Viešpats Dievas — mirties vartų valdovas.
Jis suknežino galvas mūs priešams,
nusikaltėlių galvas gauruotas.

Tarė Viešpats: "Aš surinksiu juos nuo Basano,
aš surasiu juos marių gilybėj.
Kad galėtum braidyti po kraują,
o ir šuo ką laižyti turėtų".

Matė visi Tavo žygius, o Dieve,
žygius manojo Dievo, šventvietėj mano valdovo.
Iš pradžių giesmininkai, po to muzikantai,
tarp mergelių su vario timpanais.
Chorais šlovinkit Viešpatį Dievą
visi, kilę iš Izraelio kamieno.
Benjaminas, jaunėlis, ten prieky,
kunigaikščiai Judėjos, valdovai,
Zabulono vadai ir Neftalio.

Dievas tau galybę suteikęs,
Dieve, stiprinki tai, ką mums davęs.
Tau švenčiausia vieta — Jeruzalė,
ir valdovai neša Tau dovanas.
Tu sudrausmink žvėrį meldynų,
jaučių bandą, kur trypia veršelį,
tepaklūsta ir neša sidabrą,

išsklaidyk tuos, kur mėgsta kariauti.
Štai ateina Egipto didžiūnai,
Etiopija tiesias į Dievą.

Karalystės, giedokite Dievui,
šlovinkit Viešpatį.
Tas, kurs žengia viršum debesų amžinųjų,
savo balsą paleido, griausmingą:
"Atpažinkite Dievo galybę!"
Jo didybė viršum Izraelio,
debesuos Jo galybė.
Šiurpus esi, Dieve, šventovėse savo, Viešpatie Izraelio!
Jis teikia žmonėms galios, stiprybės.
Palaimintasai Dievas!

69 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Lelijų..." melodija. Dovydo.

Padėk man, Dieve,
vanduo greit apsems mano sielą.

Įklimpau aš į purviną duburį, nėra kur atsispirti,
įkritau į sietuvą gilią, neša srovės.
Pailsau besišaukdamas, išdžiūvo gerklė,
pražiūrėjau akis, Viešpaties beieškodamas.
Daugiau nei plaukų ant galvos turiu priešų,
be jokios priežasties neapkenčiančių,
stipresni jie už sąnarius mano.
Kaip galėčiau grąžint, ko neėmęs?

Dieve, žinai mano kvailumą,
mano kaltės Tau aiškios.
Tenepatiria gėdos dėl manęs Tavimi pasikliovę,
Viešpatie, Viešpatie Užtarėjau.
Tenekris nešlovė per mane ant visų,
Tavęs ieškančių, Dieve Izraelio.
Dėl Tavęs aš buvau užgauliojamas,
dėl Tavęs pylė veidus raudonis.
Svetimas aš tapau savo broliams,
prašalaitis sūnums mano motės.

Betarnaudamas Tavo namuos išsekau,
o užgaulės, Tau skirtos, krito man ant galvos.
Išraudojau save pasninkaudamas,
jie mane dėl to juodina.

Savo rūbą pakeičiau į ašutinę
ir tapau jų visų išjuokiamas.
Apkalba mane visuos vartuos
ir per dantį traukia girtuokliai.

O aš Tau, Dieve, meldžiuosi.
Ir malonės dienai atėjus
atsakyk man savo išganymu.

Trauk mane iš purvų, kad neskęsčiau.
Vaduok iš tų, kurie neapkenčia,
gelbėk mane iš gilių vandenų.
Tenenuneš manęs sraunios srovės,
tenepraris manęs sietuvos,
teneatvers prieš mane savo žiočių bedugnė.

Atsiliepk, Viešpatie, nes esi pilnas meilės,
pilnas gailesio atsigręžki.
Neslėpk savo veido savo tarno akivaizdoj,
esu pilnas sielvarto,
greičiau atsišauki.

Prisiartink prie sielos, vaduok ją,
priešų išgąsčiui ją atpirki.
Tu žinai, kaip jie šmeižia mane, užgaulioja ir dergia.
Tu matai visus mano kankintojus.
Šmeižtas skelia man širdį ir vargina,
laukiau, gal kas pagailės, betgi nieks neatėjo,
neatsirado nė vieno paguodai.
Jie įpylė tulžies man į valgį,
o ištroškusiam padavė acto.

O kad stalas jiems spąstais pavirstų,
o aniems, kur puotauja,— žabangom.
Teaptemsta jų akys, teanka,
padaryk, kad drebėtų jų kojos.

Tu išliek ant jų savo pyktį,
tegu juos Tavo tūžmas užgriūva.
Jų sodybos tegul ištuštėja,
jų namuos tenelieka gyventojų.

Jei ką sužeidi, jie ima sekti,
apie sužeisto skausmą jie tauškia.
Tu padidink kaltes jų,
neprileisk jų prie savo malonių.
Tebūnie ištrinti iš gyvenimo knygos,
tarp teisiųjų neįrašyti.

O mane, nelaimingą ir sielvartaujantį,
Dieve, turėtum paguosti.
Dievo vardą giesmėj savo šlovinsiu,
aukštinsiu, visaip Jam dėkodamas.
Ir mieliau tai bus Dievui nei aukojamas veršis,
arba jautis su ragais ir kanopom.

Pamatys tai pažeminti ir apsidžiaugs,
atsigaus širdis Dievo ieškantiems.
Viešpats girdi varguolį
ir savo belaisvio neniekina.
Tegul šlovina Jį dangūs ir žemės,
ir jūros su savo gyvūnais.

Nes išgelbės Dievas Sioną,
atstatys Jis miestus judėjų,
įsikurs ten tarnai Jo,
gaus žemės.

Palikuonys viską paveldės,
mylintieji Jo vardą gyvens ten.

70 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo. Prisiminimui.

Dieve, teikis gelbėt mane,
Viešpatie, skubėk man padėti.

Tenurausta iš gėdos,
tepuola į nešlovę
visi tie, kurie tykojo mano gyvybės.
Tebūnie atstumti ir paniekinti,
laukiantieji mano nelaimės.
Tegul sprunka šmeižikai visi,
kurie sako: “Gerai, taip ir reikia”.
Tegul atsigaus Tavyje, pralinksmės visi Tavęs ieškantys,
tegul nuolat bylos: “Didis Dievas!” visi,
kurie trokšta pagalbos.

O aš vargšas, nelaimėlis,
Dieve, skubėk pas mane.
Man pagalba esi ir paguoda,
o Tėve, nedelski.

71 PSALMĖ

Tavy, Viešpatie, mano viltys,
kad netektų rausti iš gėdos.
Teisumu savo gelbėk ir saugok,
atsuk savo ausį, vaduoki.
Būk uola mano prieglobsčiui,
kad galėčiau ten pasislėpti.
Apsisprendei gelbėt mane,
Tu esi man tvirtovė ir ramstis.
Sergėk, Dieve, mane nuo nedorėlio rankos,
nuo skriaudiko, smurtautojo kumščio.

Tu esi mano lūkestis, Viešpatie,
Tu viltis man nuo pat jaunystės.
Nuo mažiuko Tavim pasiklioviau,
dar nuo įsčių esi man globėjas,
mano liaupsės vien Tau yra skirtos.
Stebuklu mane daugelis laiko,
bet tai Tu mane saugai apglėbęs.

Mano lūpos kasdien Tave šlovino,
pilnos buvo Tavosios didybės.
Neapleiski, atėjus senatvei,
nepalik, kada pajėgos mąžta.

Nes jau apkalba mane priešai,
susimokė, ištroškę gyvybės.
Sako: "Dievas seniai jį apleido,
pasivykite jį, sugaukit,
nėra to, kas užstoja".

Nestovėk taip toli nuo manęs, Dieve,
atskubėk man padėti.
Tesugėdinti bus, teprapuls
tie, kur geidžia išplėšti man sielą,
tepaniekinti bus, tepakliūva į nešlovę
tie, kur trokšta mane pražudyti.

O aš visad saugosiu viltį,
nuolat didinsiu Tavąją šlovę.
Mano lūpos skelbs teisingumą,
per dienas skelbs Tavo geradarystes,
kurios nesuskaitomos.

Dievo visagalybės eisiu skelbti, o Viešpatie,
aš priminsiu visiems Tavo tiesą.
Dieve, mokei mane nuo jaunystės,
ir dabar skelbsiu Tavo stebuklus.
Ir senatvėj, karšinčiaus neapleisk manęs, Dieve,
Tavo galią aš skelbsiu ateisiančiai kartai,
kiekvienam palikuoniui aš apsakysiu
Teisingumą Tavąjį, Dieve, kaip aukštąjį dangų.

Kas dar tokius didžius darbus nuveikė, Dieve,
kas Tau prilygsta?
Tu, kurs leidai patirt daug nelaimių ir širdgėlų,
vėl mane gaivini ir keli iš bedugnės.
Dar labiau mane Tu išaukštinsi,
atsigręždamas į mane, suteiksi man džiaugsmo.

Šlovinsiu Tave arfa už ištikimybę Tavąją, Dieve,
skambinsiu kankliais Tau, Izraelio Šventasai.
Virpės mano lūpos, kai Tau giedosiu,
virpės mano siela, kurią Tu išlaisvinai.
Ir burna kasdien tvirtins Tavąją tiesą,
bus sugėdinti ir suniekinti tie,
kur galvoja mane pražudyti.

72 PSALMĖ

Saliamono.

Dieve, už save leisk teisti karaliui,
perleisk savąjį teisingumą jo sūnui.
Kad teisingai teistų savąją tautą
ir varguoliams teisingai atlygintų.
Te kalnai skleidžia santarvę tarp žmonių,
o kalneliai teisybę.
Jis teisingai įvertins ir vargetas,
ir varguolių vaikus išteisins.
Kad jie lenktųsi Tau, kol yra šita saulė,
kol yra šitas mėnuo, per gentkartes.

Jis prapliups kaip lietus ant atolų,
kaip liūtis, kuri žemę užtvindo.
Valdant jam, prasiskleis teisingasis,
ir visur skleisis santarvė gausiai,
plūs jinai nelyg mėnesiena.
Viešpataus nuo Jūros lig Jūros,
nuo pat Upės lig pakraščio žemės.

Lenksis jam visi tyrų gyventojai,
ir jo priešai laižys kelio dulkes.
Salų, Tarso valdovai duos duoklę,
savo dovanas neš jam iš Šebos ir Sabos.
Nusižemins žemės valdovai,
visos tautos tarnaus jam.
Tai jis gelbės varguolį, kurs dūsta,
vargšą, kurio nieks nepaguodžia.
Pasirūpins silpnaisiais ir elgetom
ir nuskurdėlių gyvastį sergės.
Jis iš smurto ir prievartos trauks jų sielas,
ir brangus bus jam kraujas kiekvieno.

Tegyvena ilgai, teįgyja jis Sabos aukso,
tegul meldžias už jį kas tik gyvas
ir kas dieną linki jam gero.

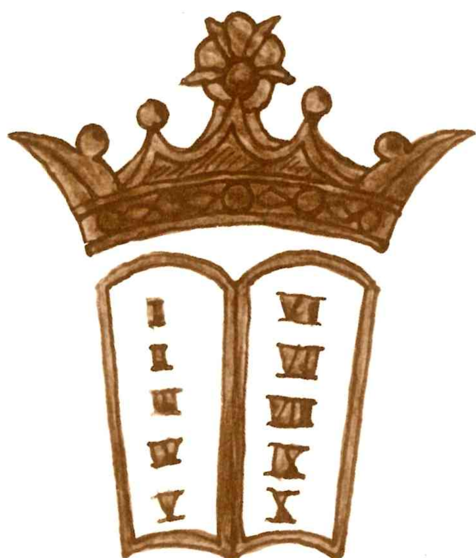
Užderės čia javai, net kalnagūbriuos,
lenksis varpos kaip kedrai Libano,
žemėj žmonės žydės kaip žolynai.

Ir bus gyvas Jo vardas per amžius,
ir su saule vis kelsis Jo vardas,
Jo palaimą patirs visos tautos,
ir laimingos Jį šlovins.

Palaimintas Viešpats, Izraelio,
vienintelis darąs stebuklus.
Palaimintas tebūnie Jo vardas per amžius,
te pilna Jo šlovės būna žemė. Amen. Amen.

Jesės sūnaus Dovydo maldos pabaiga.

TREČIOJI KNYGA

73 PSALMĖ

Asafo psalmė.

Koksai geras Dievas yra Izraeliui,
tiems, kurių širdys išskaidrintos.
O aš — kojos vos vos nepaslydo,
dar truputis, ir būčiau parpuolęs.
Kai ėmiau pavydėti išpuikėliams,
kai regėjau sėkmę bedievių.

Nesgi nėr jiems ko graužtis, kol mirs,
sveiki jie ir stiprūs.
Miruolių kančios jų nepaliečia,
ir nepažįsta jie kitų žmonių vargo.

Didybė nelyg vėrinys jiems ant kaklo,
nedorybės jiems vietoj drabužių.
Nuo taukų išputo jų akys,
piktos užmačios liejas per viršų.
Juokias jie, bjaurias paskalas skleidžia,
pamokslauja iš aukšto.

Dangaus šaukiasi burnos,
o liežuviais jie šluoja žemę.
Dėl to žmonės juos remia
ir jų vandenį pilnom burnom geria.
Šitaip kalba: "Argi Dievas viską regėtų,
kaip Aukščiausias viską sužino?"
Štai jie, nedori, tačiau pertekę visko,
galia jų vis auga.

Tai kam saugojau širdį švarią,
nekaltumu rankas savo ploviau?
Leidau plakti save kas dieną,
bausmė manęs laukė kas rytas.

Bet jei tarčiau: "Kalbėsiu kaip jie!",
Tavo giminę aš išduočiau.
Stengiaus visa tai apmąstyti,
bet sunkus tatai daiktas.
Kol neįžengiau Tavo šventyklon
ir nesuvokiau, kuo visa baigias.

O iš tikro, slidu po jų kojom
ir netrunka vėjai nupūsti.
O, kaip staigiai jie virto griuvėsiais!
Kaip prapuolė, sunyko siaubingai!
Lyg iš sapno išbudintas, Viešpatie,
prisiminęs jų veidus bjauriesi.

O juk daužėsi mano širdis,
visas mano kūnas tirtėjo.
Koks kvailys aš buvau, nesubrendėlis,
koks galvijas Tavo akivaizdoj.
Bet stovėjau aš priešais Tave,
ir Tu paėmei už dešiniosios.
Išmanydamas viską, patarsi,
apsakysi man savo šlovę.

Kas man šviečia danguj, jei ne Tujen?
Stovint priešais Tave, kas man žemė?
Tesunyksta kūnas ir siela,
o manoji uola ir lemtis lieka Dievas per amžius.
Štai, visi atsimetėliai žūsta,
baudi tuos, kurie nuo Tavęs atsitolina.
O man gera būti prie Dievo,
Viešpatie, įgijau Tavy prieglobą,
kad apreikščiau visus Tavo darbus.

74 PSALMĖ

Asafo psalmė.

Kodėl amžiams atstūmei mus, Dieve,
ant Tavųjų avių krito rūstis ganykloj?
Atsimink savo žmones, seniai įsigytus,
savo paveldo gentį, kurią atsipirkęs,
ir Sioną, kur įsikūrei.
Skubinkis prie begalinių griuvėsių.
Priešai viską šventykloj išgriovė.

Klykė priešai šventoj Tavo sueigų vietoj,
valdžią rodė — vėliavas kėlė.
Matė juos ten visi, atėjusius girion su kirviais.
Po to kūjais jie ir bardišiais raižinius skaldė.

Leido liepsnai praryti jie Tavo šventyklą
ir išniekino lig pamatų Tavo vardo buveinę.
Tarė savo širdy: "Sunaikinsim lig galo!"
Ir sudegino visas Dievo sueigų vietas žemėj.
Niekur mūsų ženklų nematyt, pranašo jau nėra,
nieko nėr su mumis, kas žinotų, kiek tęsis.

Kiek dar, Viešpatie, tyčiosis mūsų skriaudėjai?
Ar per amžius niekins Tavąjį vardą?
Savo ranką kam atitrauki,
kam užanty slepi savo dešinę?
Vienok Dievas yra mano valdovas nuo seno,
išvaduotojas šitoj žemėj.

Savo galiom Tu perskyrei jūrą,
vandenų slibinams sutrupinai galvas.
Tu nurėžei galvas Leviatano
ir sušėrei jas tyrų gyventojams.
Šaltinius ir upokšnius atvėrei,
vandeningas upes išdžiovinęs.

Tavo dienos ir naktys,
Tu išdėstei žvaigždes ir saulę.
Tu nubrėžei visas žemės sienas,
žiemą, vasarą Tu sukūrei.

Atsimink, Tave šmeižia priešai,
niekingieji juodina Tavąjį vardą.
Neatiduok laukiniams žvėrims savo balandės,
nepamiršk pasirūpinti savo vargšais.
Prisimink savo sandėrį,
nes visur verias prievartos olos.

Nuskriaustasis tegul nesitraukia sugėdintas,
vargšai ir elgetos tegul šlovins Tavąjį vardą.
Kelkis, Dieve, gink savo bylą,
atsimink, kasdien Tave keikia nedorėliai.
Neužmiršk savo priešų kaukimo,
vis stiprėja balsai atsimetėlių.

75 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Nepražudyk!" melodija. Psalmė. Asafo giesmė.

Šlovinam Tave, Dieve.
Šlovinam, artimas mums Tavo vardas,
žmonės šneka visur apie Tavo stebuklus.

"Taip aš pats pasirenku laiką,
ir teisiu teisingai.
Netvari yra žemė ir visa, kas gyva,
aš sutvirtinsiu jos paramsčius.

Pasakysiu išpuikėliams: "Nesipūskit!"
Nelabiesiems: "Nerieskite rago!
Neįremkit dangun savo rago,
negarsėkit kietasprandystėm".

Teismas eina ne iš rytų, vakarų,
ne iš tyrų kalnuotų.
Vienas Dievas — teisėjas,
tą pažemins, o tą išaukštins.

Taurė Viešpaties rankoj,
ir putoja joj vynas, gerai užtaisytas,
ir Jis pila iš jos, ir jie gers,
ligi dugno ištuštins ją nelabieji.

O aš garbinsiu amžiais,
Dievą giedosiu Jokūbo.
Visiems nelabiesiems ragai bus aplaužyti
ir iškeltas teisiojo ragas.

76 PSALMĖ

Chorvedžiui. Styginiams. Psalmė. Asafo giesmė.

Dievas leido save atpažinti Judėjoj.
Izraely didingas Jo vardas.
Jo būstas Saleme,
Jo būstinė ant kalno Siono.
Čia sulaužė Jis žaibo strėles,
skydą, kardą ir kario ginkluotę.

Nušvitai Tu mums, Galingasai,
iš nugalėtų kalnų,
pasidavė alei vieno galiūnai,
krito giliai įmigę,
ir nuleipo karžygių rankos.
Tau grūmojant, Dieve Jokūbo,
apmirė žirgai ir važiuoklės.

Baisingas esi, kas Tave atlaikys
Tavo rūsčiui sukilus?
Iš dangaus savo nuosprendį ištarei,
sudrebėjo žemė, pritilo,
vos tik kėlėsi Dievas
teist ir gelbėt visų prispaustųjų.

Ir žmonių rūstybė padidins Tau šlovę,
rūsčio likučius numaldysi.
Pažadėkit ir vykdykit įžadus Viešpačiui, jūsų Dievui,
visi, kas Jį supat, neškit dovanas Šiurpulingajam.
Kunigaikščius sutramdys,
Jis baisus visiems žemės valdovams.

77 PSALMĖ

Chorvedžiui. Pagal Jedutūną. Asafo. Psalmė.

Mano balsas šaukiasi Dievo.
Dievui skirtas yra mano balsas, išgirs.
Mano nerimo dieną ieškau Dievo,
naktį mano ranka nepaliauja Jo siekus,
nepaguodžiama mano siela.

Vis mąstau apie Dievą, dejuoju.
Atmenu viską, ir dvasia mano silpsta.
Neleidi sumerkt man akių,
drebu aš, nepratariu žodžio.
Prisimenu kas praėję,
kas seniai jau prapuolė.
Kartoju pats sau savo giesmes sudėtas,
ir dvasia mano klausia:

“Ar jau amžiams, Dieve, atstūmei,
nepatirsiu jau Tavo malonės?
Ar jau dingo užuojauta Tavo
ir nepasirūpinsi nė viena gentkarte?
Ar išseko jau gailesis Dievo,
ir rūstybėj atjauta dingo?”

Ir tariau: “Tai dėl to aš sergu,
kad Aukščiausias nuo manęs atsitraukė”.
Atmenu didžius Viešpaties darbus,
nepamiršęs esu ankstesnių Jo stebuklų.

Svarstau visus Tavo reikalus
ir tai, ką padaręs, atmenu.

Dieve, Tavo kelias — šventumas.
Kieno dievas didesnis nei mūsų?
Esi Dievas, daręs stebuklus.
Savo galią žmonėms parodei.
Išpirkai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo sūnus.

Vandenys išvydo Tave, Viešpatie,
išvydo ir sudrebėjo,
gelmės sujudo.
Debesys išsiliejo, dangūs ėmė grūmėti,
pasipylė Tavosios strėlės.
Griaudėjai audrose, žaibai
plieskė visatoj, išjudėjo,
drebėt ėmė žemė.

Jūroj nusidriekė takas,
per didžius vandenis Tavo kelias,
Tavo pėdsakai neatpažįstami.
Vedei kaip avis savo tautą
Mozės ir Aarono rankom.

78 PSALMĖ

Poema. Asafo.

Klausyk, mano tauta, ko mokysiu,
palenk ausį prie mano burnos.
Atversiu aš savo burną,
išklosiu mįslę senovės.
Tai, ką girdėjom ir ką pažinom,
ką mūsų tėvai mums apsakė.
Nenuslėpsime nuo vaikų,
apreikšdami naujosioms kartoms Viešpaties šlovę
ir galią,
ir stebuklus, Jo padarytus.

Įstatymus Jis paliko Jokūbui,
Izraeliui davė Teisyną
ir prisakė mūsų tėvams,
kad perduotų viską vaikaičiams.
Kad žinotų ateinančios kartos,
kad vaikai, kur užgims,
eitų ir skelbtų po to palikuonims.
Kad visad pasikliautų Dievu,
nepamirštų darbų Jo didingų,
Jo įsakymų paisytų.

Kad nebūtų kaip jų tėvai,
užsispyrę, maištaujantys,
giminė, kuri nei širdim savo,
nei savo dvasia
neištvėrė prie Dievo.
Efraimo sūnūs, ginkluoti, su lankais,
pasileido bėgt mūšio dieną.

Sutarties su Dievu nesilaikė,
atsisakė Teisyno,
pamiršo Viešpaties darbus ir stebuklus,
kuriuos jiems padarė.

Jų tėvams regint, stebuklus darė
Egipto žemėj, Tanio lygumoje.
Perskyrė jūrą, juos išvedė,
vandenis iš šonų tarsi sieną pastatė.
Ir vedė juos debesiu dieną,
o naktį — ugnies pašvaiste.
Perskėlė uolą dykumoje
ir pagirdė, jai prasivėrus.
Išskėlė vandenį iš akmens
ir privertė upėmis srūti.

Bet ir po to jie maištavo,
priešgyniavo Aukščiausiajam tyruose.
Visaip bandė jie Dievo kantrybę,
reikalaudami tinkamų valgių.
Ir kalbėjo prieš Dievą, ir sakė:
"Ar gali Dievas iškelt puotą dykynėj?"
Bet Jis sudavė į uolas ir ištryško vanduo, pasruvo upokšniai.
"Ar gali duoti mums duonos,
ar paruoš mėsos mūsų tautai?"
Išgirdo tai Viešpats, įpyko,
liepsnos plykstelėjo virš Jokūbo,
rūstis pasipylė virš Izraelio.
Nes netikėjo Dievu jie,
nesikliovė pagalba.

Ir užsiundė Jis debesis iš dangaus,
o dangaus vartus atidarė.
Ir pradėjo lyti mana,
dosniai krito dangiška duona.
Galingųjų duonos pavalgė žmogus,
pasisotino kiek širdis geidė.
Viešpats pašaukė vėją rytinį,
pietų vėją privertė pūsti.
Ėmė lyt virš galvos jiems mėsa tarsi dulkėm,
tarsi pamario smiltim — sparnuočiais.
Krito visa tai jų stovyklon,
palei sodybas.
Valgė, sotinos kiek tik geidė,
Dievas davė jiems visko, ko troško.

Bet jie nemetė įgeidžių savo.
Kąsnis dar buvo burnoj,
Dievo rūstis jau kilo prieš juos,
nušlavė visus seniūnus,
išrovė Izraelio žaliūkus.

Ir vis tiek jie dar nuodėmiavo,
netikėdami Dievo stebuklais.
Tada pavertė jų dienas Viešpats dulkėm,
o jų metai pralėkė vėju.
Taip galabijami imdavo šauktis Dievo,
atsigręždavo, stengės Jį pamatyti.
Atsiminė — Viešpats jų atrama,
Aukščiausias — jų atpirkėjas.
Švelnius žodžius tardami savo lūpom,
jie melavo savo liežuviais.
Jų širdys nėjo su Juo,
nesilaikė jie sandoros.
Betgi Jis, gailestingas, atleido jiems kaltę,
neišnaikino jų, dažnai pamiršdamas rūstį,
nepaleisdamas visos pykčio galios.
Atsimindavo, kad jie tėra kūnai,
vėjas, nuskriejantis, nesugrįžtantis.

Kiek jie siutino Jį dykumoj,
liūdino tyruos.
Visaip gundė jie Dievą,
pykdė Izraelio Švenčiausiąjį.
Neatsiminė jie Jo rankos
nei dienos, kada išvedė juos iš nelaisvės.
Kai Egipte rodė Jis savo ženklus,
stebuklus darė Tanio lygumoj.
Kai krauju pavertė jų upes
ir upokšnius, kad gert negalėjo.
Užsiundė ant jų sparvų spiečius,
kurios skaudžiai kandžiojo,
roplius, kurie ėdė.
Amarą užleido Jis ant javų,
derlių atidavė skėriams.
Ledai išmušė jų vynuogynus,

krūša — sikomorus.
Gyvulius atidavė Jis žaibams,
kaimenes jų — perkūnams.

Paleido Viešpats ant jų visą įsiūčio liepsną,
rūstį, sielvartą, tūžmą,
niokojančių angelų pulką.
Pasiklojo taką rūstybei,
negelbėjo nuo mirties,
maru užleido jų gyvulius.
Išnaikino visus pirmgimius Egipte,
nepaliko vyriškų atžalų Chamo pastogėse.

Išsivedė tarsi avis savo žmones,
tarsi kaimenę vedė per tyrus.
Buvo saugūs jie, nedrebėjo,
o jų priešus jūra užklojo.
Atvedė juos į šventąją žemę,
į šį kalną, kurį dešinė Jo įgijo.
Išsklaidė svetimas gentis,
žemės saviems atmatavo,
apgyvendino giminę Izraelio.

Bet jie gundė ir erzino Dievą aukščiausį,
Jo įsakymų nesilaikė.
Traukės, kenkė visaip kaip tėvai jų,
apgaudavo kaip lankai sugadinti.
Kėlė nerimą savo aukakalniais,
varė įsiūtin savo drožtiniais stabukais.
Išgirdo visa tai Dievas, užsidegė
ir užsirūstino,
supykdė Jį Izraelis.
Ir apleido Jis savo namus Sile,
šėtrą, kur su žmonėm gyveno.
Ir atidavė į nelaisvę tvirtovę, savo galią,
savo šlovę perleido priešams.
Kalavijui atidavė savąją tautą,
užsirūstinęs ant savo globotinių.
Jaunuolius prarijo ugnis,
nuotakos neišgirdo vestuvinių giesmių.

Kunigai krito nuo kardo,
našlės negalėjo apraudot mirusių.

Bet prabudo, kaip miegantis, Viešpats,
kaip kareivis, vynu apsvaigintas,
ir išspardė priešus savuosius,
užtraukdamas jiems amžiną gėdą.
Ir apleido Juozapo būstą,
Efraimo giminės atsisakė.
Pasirinko Jis giminę Judo, Sioną, kurį pamėgo.
Ir pastatė šventovę kaip dangų
ir kaip žemę — sutvirtino amžiams.
Ir išrinko Dovydą, savo tarną,
pasišaukė jį iš ganyklų.
Nuo avių žindamų jį parsivedė,
kad Jokūbo ganytoju taptų,
jo tautos, Izraelio, jo turtų.

Ir jis buvo jų ganytojas visa širdim savo,
ir ranka išmintinga vadžiojo.

79 PSALMĖ

Psalmė. Asafo.

Dieve, į Tavo valdas stabmeldžiai įsibrovė,
išniekino Tavo šventyklą,
Jeruzalė virto griuvėsiais.
Tavo draugų lavonus dangaus paukščiams sušėrė,
ištikimus Tau kūnus laukiniams žvėrims sumaitino.
Kraują jų tarsi vandenį laistė aplinkui Jeruzalę,
ir nebuvo kas juos palaidotų.
Paniekos susilaukėme iš kaimynų,
pirštais bado, išjuokia aplinkiniai.

Ar ilgai šitai tęsis dar, Viešpatie?
Ar tas rūstis bus amžinas?
Argi šėls kaip liepsna Tavo įsiūtis?
Išliek savo rūstį ant tautų, kurios Tavęs nepažįsta,
ant karalysčių, kurios Tavo vardo negerbia.
Juk prarytas Jokūbas,
ir sodybvietė jo sunaikinta.

Nepriminh mums kaltės mūsų sentėvių,
Tavo gailestis tenedelsia,
mes nuskurdome baisiai.
Gelbėk mus, vaduotojau mūsų,
šlovei, kuria garsėji.
Gelbėk mus, atleisk nuodėmes,
primindamas savąjį vardą.

Kodėl turi klausti nedorieji: “Kur jūsų Dievas?”
Tegul mūsų akyse įsitikina stabmeldžiai,
kaip baudžiama už Tavo tarnų kraują.
Tepasiekia Tavo ausis kalinio raudos.
Savo rankų galia prikelk pasmerktuosius.
Tegul nuoskaudos visos septynetą kartų
sugrįžta pas tuos, kurie Tave skaudino.
O mes, Tavo tauta, avys Tavo ganyklos,
Tave šlovinsim amžiais,
iš kartos į kartą didinsim Tavąją šlovę.

80 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Lelijos liudija" melodija. Asafo. Psalmė.

Izraelio ganytojau, atgręžk savo ausį,
Juozapo giminę vesdamas kaip avis,
skriedamas ant cherubų, nušviski —
Efraimui, Benjaminui, Manasui.
Stiprinkis,
ateik mums padėti.

Dieve, atnaujink mus,
atskleisk savo veidą,
ir tapsime išvaduoti.

Galybių Viešpatie, ar ilgai dar taip rūstinsies,
Tavo žmonėms besimeldžiant?
Ašarų duona pašėrei,
ašarom juos pagirdei.
Leidai kaimynams parduot mus,
mūsų priešai tik žvengia.
Galybių Viešpatie, atnaujink,
atskleisk savo veidą,
ir tapsime išvaduoti.

Parnešei vynšakę iš Egipto,
išvaikei svetimuosius,
pasodinai ją.
Žemę jai paruošei,
ir išleido šaknis,
plačiai iškerojo.
Kalnus uždengė jos šešėlis,
šakos kaip Dievo kedrai.
Leido ji savo ūglius lig pat jūros,
atžalas lig Eufrato.

Kam nugriovei jos aptvarą? —
plėšo kiekvienas praeivis.
Rausia ją girių šernai,
graužia žvėrys laukiniai.

Galybių Viešpatie, grįžk,
pažvelk iš dangaus, atsisuki,
aplankyk savo vynuogių sodą.
Skiepas, Tavo rankų sodintas,
atvaša, kurią Pats sutvirtinai,
išdeginta ugnimi, iškirsta,
žūsta, Tau rūsčiai pažvelgus.

Tebūnie Tavo ranka prie to, kuris dešinėj,
prie žmogvaikio,
kurį sau auginai,
o mes nesitrauksim.
Saugok mus gyvus, šauksimės Tavo vardo.

Galybių Viešpatie, apgink mus,
atskleisk savo veidą, ir būsime išvaduoti.

81 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Vyno spaustuvų" melodija. Asafo.

Džiaugsmingai giedokite Dievą, mūsų galybę,
šaukite Dievą Jokūbo!
Pradėkite giesmę, paimkit timpaną,
pritarkite kankliais ir arfom.
Pakelkite ragą prieš jauną mėnulį,
prieš pilnatį, savąją šventę.

Juk taip Izraeliui sakyta,
tokios tiesos Dievo Jokūbo,
o ir Juozapui tas paliudyta,
kai jis prieš Egiptą sukilo.

Negirdėtus žodžius išgirdau:
"Nuo pečių tavo naštą nukėliau,
atitraukiau rankas nuo pintinės.
Prispaustas šaukeis, ir išgelbėjau,
atsiliepiau iš tamsių debesų aš į tavąjį balsą,
prie Meribos vandenų išbandžiau.

Klausyk, mano tauta, tave aš įspėju,
Izraeli, jei tik klausysi.
Nesirink niekados sau svetimo dievo,
niekados nesilenk kitam dievui.
Viešpats esu, tavo Dievas,
kursai išvedė iš Egipto.
Atverk savo burną, pasotinsiu".

Bet manoji tauta mano balso neklausė,
Izraelis man nepakluso.
Palikau aš juos, kietaširdžius,
ir nuėjo, kur akys veda.

O kad mano tauta manęs paklausytų,
eitų mano keliais Izraelis,
aš bematant sutramdyčiau priešus,
prieš skriaudėjus ranką pakelčiau.

Tie, kur Viešpaties neapkenčia, šliaužiotų keliais,
šitaip būtų per amžius.
O savuosius maitinčiau brandžiausiais kviečiais,
kalnų medumi juos pasotinčiau.

82 PSALMĖ

Asafo psalmė.

Dievas stojas dieviškoj sueigoj,
tarp aukščiausių, lemiančių bylą.

"Kiek dar teisite neteisingai
ir pataikausit nedorėliams?"

Eikit ginti našlaičio ir vargetos,
elgetai, vargšui pripažinkite teisę.
Išlaisvinkit nabagą ir skriaudžiamą,
iš neteisuolio gniaužtų ištraukit.

Nei jie žino, nei jie išmano,
tamsybėse vaikšto,
sutrūnijo visi žemės paramsčiai.

Tariau: "Esate kaip dievai,
visi Aukščiausiojo sūnūs.
Betgi mirsit kaip žmonės,
krisit, kaip krito valdovai".

Kelkis, Dieve, teisk žemę,
Tavo paveldas yra visos tautos.

83 PSALMĖ

Giesmė. Psalmė. Asafo.

Dieve, daugiau netylėk,
Dieve, kurčias nebūk,
nenumok ranka, Dieve!

Tavo priešai pasiuto,
nekentėjai užvertė galvas.
Sąmokslą rengia prieš Tavąją tautą,
kelias prieš tuos, kurie brangūs.
Sako: "Einam, išnaikinsim juos ligi vieno,
nieks neatsimins Izraelio".

Iš tikrųjų, stojo kaip vienas,
sąmokslaudami susijungė:
edomiečių, izmaeliečių stovyklos,
Moabas ir agariečiai,
Gebalas, Amonas ir Amalekas,
Filistija su Tyro gyventojais.
Net Asirija eina iš vieno,
tapusi atrama sūnums Loto.

Padaryk taip, kaip Madjanui,
kaip Sisarai, Jabinui prie Kišono srautų.
Krito jie prie Endoro,
lauko mėšlu pavirto.
Teištinka jų kunigaikščius
tas pats, kas Orebą ir Zebą,
kaip Zebachui ir kaip Salmanai
tebūnie visiems jų vadukams.
Jie kalbėjo: "Pasiimsim
tas Dievo ganyklas!"

Teišlaksto jie, Dieve, kaip dulkės,
kaip šiaudagaliai, vėjui papūtus.
Kaip ugnis, uždegusi mišką,
kaip liepsna, apglobusi kalnus.

Kaip audronaša juos užgriūki,
ištaškyk savais uraganais.

Gėdos ženklu paženklink jų veidus,
kad ieškotų jie Tavojo vardo.
Teužlieja juos gėda ir baimė,
tepasimeta jie, tepražūva.
Tegul žino: tik tas, kurio vardas Viešpats,
visoj žemėj Aukščiausias.

84 PSALMĖ

Chorvedžiui. "Vyno spaustuvų" melodija. Korės sūnų. Psalmė.

Kokios jaukios Tavo seklyčios, Viešpatie!
Iškamuotoji mano siela ilgis Viešpaties prieangių,
mano širdis, mano kūnas
džiaugias radę gyvąjį Dievą.

Net žvirblis suranda namus sau,
o kregždutė lizdą jaunikliams:
tai Tavieji altoriai, Didis Viešpatie,
Dieve mano, Valdove!

Laimingi, gyvenantys Tavo namuos,
visad Tave šlovinti gali.
Laimingas, kurio galia Tavyje,
laimingi, kurie pas Tave žino kelią.

Eidami mirties slėniais, atveria jie šaltinį,
ir ankstyvas lietus jį palaimina.
Vis stiprėdami traukia tolyn,
kol Sione Dievą išvysta.

Didis Viešpatie, išgirsk mano maldą,
atsuk ausį, Dieve Jokūbo.
Skyde mūs, Dieve, pažvelk,
įsidėmėk bruožus savojo pateptinio.

Geriau viena diena Tavo prieangy,
nei kitoj vietoj tūkstančiai.
Verčiau dejuoti prie Viešpaties slenksčio,
nei gyventi nedorėlių būstuos.

Juk saulė ir skydas yra Viešpats Dievas.
Dievas teikia malonę ir šlovę,
neatsako gėrybių tiems, kurie niekuo neprasikaltę.
Galybių Viešpatie, laimingas, kurs tiki.

85 PSALMĖ

Chorvedžiui. Korės sūnų. Psalmė.

Maloningas buvai savo šaliai, Viešpatie,
grąžinai Jokūbo belaisvius.
Dovanojai kaltes savo tautai,
atleidai jos nuodėmes.
Numaldei savo pyktį,
iš rūstybės liepsnų mus ištraukei.

Tai perkeisk mus, Dieve vaduotojau,
priekaištus, mums skirtus, užmirški.
Negi amžiams pyksi ant mūsų,
negi pyktis ir eis per gentkartes?
Ar neleisi mums atsigaut,
kad tauta Tavyje imtų krykšti?
Būk, Viešpatie, gailestingas,
išvaduok mus.

Tegul sklinda, ką kalba Viešpats:
skelbia taiką žmonėms, kur ištvėrė.
Kad atgal į kvailybę nekristų.
Iš tikrųjų, Jis greit išvaduos tikinčiuosius,
kad šlovė Jo pasklistų po žemę.
Gailesys ir tiesa susitiks,
taika ir teisybė bučiuosis.
Tiesa išaugs žemėj,
teisybė švies iš dangaus.

Gėriu atsilygins Viešpats,
žemė duos vaisių.
Teisybė eis Viešpaties prieky,
išganymas taikys į pėdas.

86 PSALMĖ

Dovydo malda.

Duok savo ausį, Viešpatie, išklausyk,
esu vargšas ir elgeta.
Sielą manąją sergėk, esu Tave mylintis.
Tu, kursai mano Dievas,
išvaduok savo tarną, Tavimi pasikliovusį.

Pasigailėk manęs, Viešpatie,
kiaurą dieną Tavęs šaukiuosi.
Sielą savo tarno pralinksmink,
Tau nešu savo sielą.
Esi geras ir atlaidus,
ir didžiai maloningas visiems, kurie šaukiasi.

Klausykis, Viešpatie, mano maldos,
įsidėk mano skundo balsą.
Širdgėlos dieną šaukiuosi,
Tu mane išklausysi.

Nėr tarp dievų kito tokio, Viešpatie,
niekas nėra to padaręs.
Visos tautos, kurias Tu sutvėrei, ateis
ir nusilenks priešais Tave, Viešpatie,
šlovins Tavąjį vardą.
Nes didis esi ir darai stebuklus,
esi vienatinis Dievas.

Rodyk man, Viešpatie, savo kelią,
kad vaikščiočiau Tavo tiesoj,
duok man tokią širdį,
kad Tavojo vardo bijočiau.
Aukštinsiu Tave, mano Viešpatie Dieve,
iš visos širdies šlovinsiu.
Nes Tavasis gerumas toks didis,
iš gilios prarajos mano sielą ištraukei.

Išdidūs žmonės sukilo prieš mane, Viešpatie,
smurtautojai tyko mano gyvybės,
apie Tave negalvoja.
O Tu, Tėve, esi Dievas gailesčio ir malonės,
santūrus, pilnas tiesos ir gerumo.
Pažvelk į mane, pagailėk,
skolink savo tarnui stiprybės,
gelbėk sūnų savo tarnaitės.

Duok man ženklą palankų,
kad matytų nekentėliai ir susigėstų,—
gelbėjai Tu mane ir teikei man paguodos.

87 PSALMĖ

Korės sūnų. Psalmė. Giesmė.

Jo pamatai ant šventųjų kalnų.
Myli Viešpats bokštus Siono
labiau nei kitas Jokūbo gyvenvietes.

Dideli daiktai pasakojami apie tave,
Viešpaties mieste!
Egiptas ir Babilonas gerbia tave.
Pasakys Filistija ir Tyras, Etiopijos žmonės:
ten mūsų pradžios.

Ir kalbės jie apie Sioną:
"Kiekvienas ten gimė,
pats Aukščiausias tą kalną sutvirtino".
Viešpats įrašys tautų knygoj:
"Ten yra gimusios".
Giedojimu, šokiais jos garsins:
"Iš ten srūva mūsų šaltiniai".

88 PSALMĖ

Giesmė. Psalmė. Korės sūnų. Chorvedžiui.
"Sergančio paguodimų" melodija. Hemano Ezrahiečio.

Viešpatie Dieve, vaduotojau mano,
dieną naktį dejuoju Tau regint.
Tepasieks Tave mano maldos,
atsuk ausį į mano skundą.

Atsikando vargų mano siela,
o gyvenimas virto į pragarą.
Pamestas likau čia tarp mirštančių,
pavirtau į senį bejėgį.
Tarp numirėlių mano guolis,
aš kaip tie kapų apleistieji,
kurių Tu neatmeni,
nuo kurių rankas atitraukei.

Sviedei mane į giliausią griovį,
į tamsybes, į pragarmę.
Sunkiai prislėgė Tavo rūstis,
visos Tavo vilnys užgriūva.
Atitolinai mano pažįstamus,
privertei juos bjaurėtis,
uždarytas esu, kaip išeisiu.

Akys mano aptemo nuo širdgėlos,
kasdien Tavęs, Dieve, šaukiuosi,
tiesiu link Tavęs savo ranką.

Ar suteiksi stebuklą mirusiems?
Ar kelsis šešėliai ir šlovins?
Ar kapuos kas minės Tavąjį gailestingumą
ir Tavąją ištikimybę vėlių karalystėj?
Ar pasieks tamsybėse Tavo stebuklai
ir teisybė Tavoji užmaršties slėny?

Aš, Viešpatie, Tavęs garsiai šaukiuosi,
nuo pat ryto maldomis pasitikdamas.
Kodėl mane atstumi, Viešpatie,
slepi nuo manęs savo veidą?

Kenčiau, mirtį mačiau nuo jaunystės,
Tavo baimę ištvėriau, paliegau.
Ant manęs griūva Tavo rūstybė ir smaugia.
Kaip vanduo nuo pat ryto gramzdina,
viskas aplink mane užsidaro.
Atėmei draugą, bičiulį,
mano įnamės vienos tamsybės.

89 PSALMĖ

Poema. Etano Ezrahiečio.

Viešpaties malones per amžius giedosiu,
kartų kartoms Tavąją ištikimybę skelbs mano lūpos,
nes esu taręs: "Tavo malonė per amžius,
savo ištikimybę danguje Tu įtvirtinai".

"Sudariau aš sutartį su išrinktuoju,
prisiekiau Dovydui, savo tarnui:
Amžiams įtvirtinsiu tavąją giminę,
daugeliui gentkarčių stovės tavo sostas".

Dangūs šlovina Tavo stebuklus, Viešpatie,
Tavąją ištikimybę šventųjų sambūriai.
Kas aukštybėse su Tavim susilygins,
kas į Viešpatį panašus iš dievasūnių?
Viešpats išaukštintas sambūriuose šventųjų,
šiurpas krečia visus, šalimais Jo stovinčius.

Viešpatie, Dieve galybės, kas toks, kaip Tujen?
Stiprus esi, Viešpatie, ištikimybe apjuostas.
Tu valdai įsisiautusią jūrą,
kai jos bangos sukyla, sutramdai.
Tu pamynei Rahabą kaip kokį negyvėlį,
stipriom rankom išvijai visus savo priešus.

Tau priklauso dangus, Tau ir žemė,
Tu pasaulį ir kas jame gyva — sukūrei.
Tu nustatei Šiaurę ir Pietus,
Taboras ir Hermonas Tavimi džiaugias.
Galingas Tavo petys, plačios plaštakos,
aukštai iškelta dešinioji.
Teisingumas ir teisė remia Tavąjį sostą,
tiesa ir malonė iš priekio.

Laiminga tauta, kuri moka džiaugtis.
Spindesy Tavo vaikščios ji, Viešpatie.

Linksminsis Tavo vardu visą dieną,
teisingumas Tavasis ją aukštins.
Jos galios žiedas esi,
parėmei mus, ir išaugo galia mūs.
Viešpaties ranka yra mūsų skydas,
Izraelio šventasis yra mūsų karalius.

Kitados praregėjęs tarei savo bičiuliams:
"Karžygiui aš padėjau,
išrinktą aš išaukštinau.
Suradau Dovydą, savo tarną,
šventuoju aliejum jį patepiau.
Mano ranka neapleis jo niekad,
mano pečiai suteiks jam stiprybės.

Priešas jo neįveiks,
susitepėlis neprispaus jo.
Iškaposiu priešus, jam regint,
nekentėjus jo — sudorosiu.
Jam mano tiesa ir malonė,
per mane padidės galia jo.
Aš ištiesiu jo ranką ant jūros,
o ant upių guldysiu jo dešinę.

Ir ištars man jisai: "Esi mano tėvas,
mano Dievas, uola prisiglausti".
Jį vyriausiu sūnum padarysiu
ir aukščiausiu tarp žemės valdovų.
Palankumas lydės jį per amžius,
sutartis su juo liks nesulaužyta,
leisiu giminei jo klestėti,
tarsi dangūs bus amžinas sostas.

Jeigu sūnūs nepaisys Teisyno,
jeigu elgsis ne taip, kaip sakyta,
jeigu mano nuostatas niekins
ir įstatymus mano sulaužys,
botagu juos už nuopuolį plaksiu,
aš juos rykštėmis bausiu už kaltę.

Tik malonės savos neatimsiu,
teisingumo neatitrauksiu,
neardysiu sandoros savo,
duoto žodžio nelaužysiu.
Šventumu savuoju prisiekęs,
negi Dovydui aš meluosiu?
Palikuonys gyvuos jo per amžius,
sostas švies prieš mane tarsi saulė,
kaip mėnulis, sutvirtintas amžiams,
danguj liudytojas ištikimiausias".

Bet nūnai jį atstūmei, paniekinai,
užpykai Tu ant savojo pateptinio.
Sutartį su savo tarnu Tu nutraukei
ir į dulkes bloškei jo karūną.
Tu išgriovei jo sienas ir mūrus,
jo tvirtovės pavirto griuvėsiais.
Plėšia jį, kas tik eina pro šalį,
kaip iš kvailio šaipos kaimynai.

Tu iškėlei dešinę užpuolikų
ir visus jo priešus pradžiuginai.
Tu atšipinai jo kardo ašmenis,
atitraukei iš mūšio lauko.
Tu aptemdei visą jo spindesį,
sostą parvertei žemėn.
Tu sutrumpinai jo dienas,
jį aprengęs gėdos drabužiais.

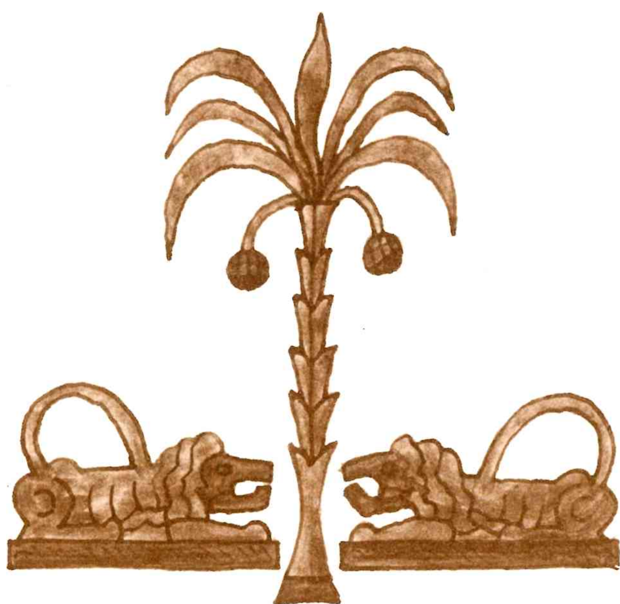
Kiek tai dar tęsis, Viešpatie? Ar ilgai dar taip slėpsies?
Ar liepsnos kaip ugnis Tavo rūstis?
Atsimink, koks trumputis gyvenimas,
kokius netvarius žmonių sūnus sukūrei.
Kas žmogus, kurs nežino, jog mirs?
Ar ištraukė kas sielą iš grabo?

Kur ankstesnės malonės, o Viešpatie,
kai prisiekusiam Dovydui buvo žadėta?
Atsimink, Dieve, panieką, skirtą Tavo tarnaičiams.
Tautų išjuoką reik užanty nešiotis.

Šitaip spjaudo dabar Tavo priešai, Viešpatie,
šitaip spjaudo į Tavo pateptinio pėdas.

Tebūnie pagarbintas Viešpats per amžius.
Amen. Amen.

KETVIRTOJI KNYGA

90 PSALMĖ

Mozės, Dievo žmogaus, malda.

Viešpatie, buvai mūsų priebėga
kartoms besikeičiant.
Dar prieš užgimstant kalnams,
dar prieš pradedant dangų ir žemę,
amžių amžiais esi mūsų Dievas.

Tujen paverti žmogų į dulkes
ir sakai: "Žmonių sūnūs, sugrįžkit".
Nesgi tūkstantis metų Tau žiūrint
tėra tik diena vakarykštė, praslinkus
kaip budėjimas naktį.

Nupūti juos tarsi priešaušrio sapną,
išblunka jie tarsi žolės.
Rytą žydi, žaliuoja,
vakarop jau nupjautos, nuvytę.

Taip prapuolame Tavo rūstybėj,
Tavo įsiūtis mus parbloškia.
Prieš akis visas mūsų kaltes pasidėjęs,
visos slaptos mūs nuodėmės matomos.

Mūsų dienos prabėga Tau rūstaujant,
mūsų metai ištirpsta kaip dvelksmas.
Septynios dešimtys yra mūsų skaičius,
kas stipresnis — aštuonios,
bet nuskęsta darbuos jos bei rūpesčiuos,
greit pranyra ir — dingstam.
Kas supras Tavo tūžmasties galią?
Tavo įsiūtis iš rūstybės.

Tu dienas mus skaičiuoti išmokyk,
kad ateitų į protą mūs širdys.
Grįžk, o Viešpatie! Kiek dar lauksim?
Pagailėk tarnų savo.

Sotink savo malone nuo ryto,
kad galėtume džiaugtis ir linksmintis, kol dar esam.
Džiaugsmo duok mums už vargo dienas,
už metus, kur tiek širdgėlos būta.

Tenušvinta tarnams Tavo žygiai
ir Tavoji šlovė jų vaikaičiams.
Ir tesklando Viešpaties Dievo palaima virš mūsų,
mūs kasdienius darbus palaimink.
Taip, kasdienius darbus palaimink.

91 PSALMĖ

Kas atsidavė Aukščiausiojo globai,
kas yra Visagalio paunksnėj,
tars Viešpačiui: "Priegloba mano, tvirtove,
mano Dieve, Tavim pasikliauju!"

Jis išgelbės tave iš medžiotojo spąstų
ir nuo siaučiančio maro apsaugos.
Jis pridengs tave savo plunksnom,
ir po Jo sparnais saugus būsi.
Jo ištikimybė — skydas ir uždanga.
Neišgąsdins tavęs nakties siaubas,
strėlės, laidomos dieną.
Jokios ligos, kur vaikšto tamsoj,
jokios bėdos, kur lanko vidudienį.

Kris prie šono tau tūkstančiai,
dešimt tūkstančių kris dešinėj,
o tavęs nepalies joksai blogis.
Pažiūrėsi savo akim,
pamatysi, ką gaus neteisuoliai.
Juk Viešpats yra tavo priebėga,
Aukščiausiąjį turi savo sargu.

Nieko pikto tau neatsitiks,
ligos lenksis tavo namų.
Angelams yra prisakyta
eit sargybą tavo keliuos.
Jie ant rankų tave nešios,
kad nesusižeistum į akmenis.
Per liūtus, gyvates eisi drąsiai,
trypsi stiprų liūtą ir slibiną.

“Už jo meilę man aš jį gelbėsiu,
ginsiu — žino jis mano vardą.
Jam pašaukus, jį išklausysiu,
aš jo sielvarte būsiu,
išvaduosiu, išaukštinsiu.
Ilgu amžium pasotinsiu
ir išganymą leisiu išvysti”.

92 PSALMĖ

Psalmė. Giesmė. Šeštadieniui.

Gera šlovinti Dievą,
vardą Tavo giedoti, Aukščiausias,
pasakot apie Tavąjį širdingumą iš ryto,
apie Tavo ištikimybę per naktį.
Dešimties stygų arfa ir lyra,
pritariant citrai.

Nes pradžiuginai mane savo darbais, Viešpatie,
Tavo rankų darbus giedosiu.

Kokie dideli Tavo darbai, Viešpatie,
kokie gilūs sumanymai!
Bedvasis žmogus jų nežino,
kvailys apie juos neišmano.
Jeigu niekšai užeina kaip žolės,
jeigu skleidžias visur pikta darantys,
tai tik tam, kad pražūtų.
Tujen — amžiais išaukštintas, Viešpatie.

Nes štai Tavo priešai, Viešpatie,
nes štai Tavo priešai žūsta,
išblaškyti visi niekadėjai.
Pakėlei man ragą kaip buivolui,
ištrynei mane šviežiu aliejum.
Mano akys regės priešų pragaištį,
mano ausys girdės pikta darančius.

Tarsi palmė žydės teisingasis,
atsities tarsi kedras Libano.
Viešpaties namuose pasodintas,
žydės mūsų Dievo palangėj.
Vaisių nokins jisai net senatvėj,
pilnas sulčių bus, sveikas.

Tam, kad skelbtų — teisus yra Dievas,
uola mano, nieko neskriaudžia.

93 PSALMĖ

Viešpats valdo, Jis apsisiautęs didybe,
apsisiautęs didybe, galia apsijuosęs.
O pasaulis, Jo kurtas, nesvyra.
Tvirtai stovi Jo sostas nuo seno,
Tu ten amžinas, Viešpatie.

Teka upės, o Viešpatie, teka upės
šnekėdamos, pilnos savojo šurmulio.
Bet už balsą didžių vandenų
ir už jūrų galingą gaudimą
galingesnis Viešpats aukštybėse.

Apreiškimai Tavo tikri,
namus Tavo gaubia šventumas,
Viešpatie, nuolat.

94 PSALMĖ

Keršto Viešpatie, Dieve,
Dieve keršto, nušviski!
Kelkis, žemės teisėjau,
atlygink tiems pasipūtėliams.
Kaip ilgai dar, Viešpatie,
kaip ilgai neteisuolis didžiuosis?
Darkos, nesąmones tauškia,
pučias visi nusidėjėliai.

Tavo tautą medžioja,
vargina tėvoniją,
skriaudžia našlę, keleivį,
našlaičius išžudo.
Ir šneka: "Viešpats nieko nemato,
nematys nieko Dievas Jokūbo".

Atsipeikėkit, bukapročiai,
o kvailiai, kada atsitoksit?
Negi manot — negirdi, ausis jums prisegęs,
negi manot — nemato, akis jums įstatęs?
Ar tasai, kur baudžia tautas, nepasmerks?
Tas, kur moko išminties žmones?
Viešpats skaito žmonių galvose,
regi visą tuštybę.

Laimingas, kurį Tu baudi, Viešpatie,
išmintingai pamokai.
Kad ramus būtų bėdai ištikus,
kai duobė iškasta bus bedieviui.
Nes neatstumia Viešpats savo žmonių,
tėvonijos savos neapleidžia.
Jo teismai visuomet bus teisingi,
Jo pėdom eis visi teisiaširdžiai.

Kas užstos mane nuo skriaudiko?
Kas apgins nuo darančio pikta?
Jeigu Viešpats man nepadėtų,
vienas gulčiau tylos karalijon.
Kai sakau: “Dreba kojos”,
širdingumas Jo paremia.
Kada sielvartu plūsta širdis,
suramina Tavoji paguoda.

Negi bus Tau mieli veidmainingi teisėjai,
kurie žmones teisia niekšingai?
Gviešias jie į teisingojo sielą
ir nekaltą kraują parduoda.

Bet Viešpats bus man tvirtovė,
mano Dievas — uola prisiglausti.
Atsigręš prieš juos neteisybė,
išnaikins už jų darbus nedorus,
išnaikins juos Viešpats, mūs Dievas.

95 PSALMĖ

Ateikite, užgiedosime Viešpačiui,
garsiai sveikinsim mūsų išganymo uolą.
Atsistosime Jo akivaizdoj Jam dėkodami,
giesmėmis jį pašlovinsim.

Nesgi didis yra mūsų Viešpats
ir visus dievus Jisai valdo.
Jisai laiko žemės gelmes,
ir viršukalnės Jam priklauso.
Jūra Jo, Jisai ją sutvėrė,
sausuma padaryta Jo rankom.

Ateikite, nusilenksim,
suklaupsim ant kelių prieš Viešpatį, mūsų Kūrėją.
Jisai yra mūsų Dievas,
o mes esam žmonės iš Jo ganyklų,
Jo ganomos avys.

Kad išgirstumėt šiandien Jo balsą:
"Nebūkit tokie kietaširdžiai, kaip Meriboj,
kaip išbandymo dieną tyruos".
Kada gundė mane jūsų sentėviai,
visaip tyrė mane, regėdami mano darbus.

Keturiasdešimt metų vargino mane ši karta,
ir tariau: "Tatai žmonės, kurių širdys klysta,
nesupranta, kur noriu juos vesti".
Tada prisiekiau savo rūstybėj:
"Ne jiems skirtos mano atilsio šalys".

96 PSALMĖ

Giedokite Viešpačiui naują giesmę,
giedok Viešpačiui, visa žeme!
Giedokite Dievui, šlovinkite Jo vardą,
skelbkite diena iš dienos Jo išganymą.
Pasakokit tautoms apie Jo šventumą,
visiems žmonėms apie Jo stebuklus.

Didis yra Viešpats, didelės šlovės vertas,
Jo bijot reik labiau nei visų dievaičių.
Nes visi žmonių dievai tėra tik stabukai,
o Viešpats sutvėrė dangų.
Didybė, šlovė Jį apsupus,
galia ir grožis aplinkui.

Atiduokite Viešpačiui, žmonių giminės,
atiduokite Viešpačiui šlovę ir galią,
atiduokite garbę Viešpaties vardui,
aukokit ir ženkit į Jo šventyklą.
Nusilenkite Viešpačiui šventaisiais drabužiais,
drebėk priešais Jį, visa žeme!
Sakykit tautoms: “Viešpats valdo,
sukūrė pasaulį, kuris tvirtai laikos.
Viešpats teis visus žmones teisingai”.

Tegul linksminas dangūs, tegul krykščia žemė,
tegul gaudžia jūra su visais savo gyviais!
Tegul džiūgauja laukai su viskuo, kas ten auga,
tedainuoja iš džiaugsmo visi girių medžiai,
Jį regėdami, nes Jis eina, eina teist žemės.
Teis pasaulį pagal savo teisybę
ir teis žmones pagal savo tiesą.

97 PSALMĖ

Viešpats — karalius, džiūgauk, žeme,
linksminkitės, salos, salelės.
Debesys ir tamsa Jį apsupę,
tiesa ir teisybė parėmę Jo sostą.
Ugnis eina Jo prieky
ir naikina priešus aplinkui.
Jo žaibai apšviečia visatą,
tai matydama, dreba žemė.
Kalnai tarsi vaškas tirpsta prieš Viešpatį,
prieš visų žemių karalių.
Dangūs skelbia Jo teisingumą,
visos tautos mato Jo šlovę.

Susigėdo visi, netikrus dievus garbinę,
gyręsi savo stabukais.
Jau visi dievaičiai Jam lenkias,
girdi tai, džiaugias Sionas,
krykštauja miestai judėjų,
nuosprendžius Tavo išgirdę.
Viešpatie, esi aukščiausiai iškilęs,
Tu labiausiai išaukštintas.

Mylintys Viešpatį, neapkęskite blogio.
Tas, kursai tikinčius sergi,
ištrauks iš nedorėlių rankų.
Saulė pateka teisingajam,
džiūgauja teisiaširdžiai.
Džiūgaukit, teisūs prieš Viešpatį,
šlovinkit šventą Jo vardą.

98 PSALMĖ

Psalmė.

Užgiedokite Viešpačiui naują giesmę,
tiek stebuklų padarė!
Nugalėjo Jo dešinioji
ir petys Jo šventasis.

Pagarsino Viešpats savąją pergalę,
apreiškė savąjį teisingumą visiems regint.
Priminė savo malonę ir bičiulystę namams Izraelio.
Visi žemės kraštai išvydo
išganymą Viešpaties.

Šauk džiaugsmingai Viešpačiui, visa žeme,
linksminkitės, džiaukitės ir giedokit.
Šlovinkit Viešpatį, pritardami kankliais,
pritardami kankliais giedokit.

Pritariant lumzdžiams bei ragui,
iškilmes kelkit Karaliui.
Tesuūžia jūra su visais savo gyviais,
visa visata su savo gyventojais.
Upės teploja delnais,
o kalnai tegul darniai pritaria
priešais Viešpatį, nes eina teist žemės.
Teis Jis pasaulį teisingai,
žmones teis pagal teisę.

99 PSALMĖ

Karaliauja Viešpats, ir tautos bijo.
Sėda ant cherubų, ir sudreba žemė.
Didis yra Viešpats Sione,
aukščiau nei visi iškeltas.

Visi skelbia šlovę vardui Tavajam,
jis yra didis, šiurpus ir šventas.
Esi karalius, mylintis tiesą.
Įtvirtinai tai, kas tikra,
teisingą surengei teismą Jokūbui.

Šlovinkit Viešpatį, mūsų Dievą,
lenkitės prie Jo kojų,
nes yra šventas.

Mozė ir Aaronas tarp Jo kunigų,
Samuelis šaukia Jo vardą.
Šaukėsi Viešpaties ir gavo atsakymą.
Iš debesų stulpo prabilo.
Jo apreikštas tiesas jie išsaugojo.

Viešpatie, Dieve mūs, išklausei,
palankus jiems buvai,
už kaltes juos nubausdavai.

Šlovinkite Viešpatį, mūsų Dievą,
nusilenkite Jo šventam kalnui,
šventas yra mūsų Viešpats.

100 PSALMĖ

Dėkojimo psalmė.

Visos šalys, šaukite Viešpačiui!
Džiaugsmingai tarnaukite Viešpačiui,
Jam regint, eikite linksmos.

Atminkit, Viešpats yra Dievas,
Jis mus sukūrė, Jo esam,
žmonės Jo, avys iš Jo ganyklų.

Ženkite pro vartus Jo, dėkodami,
į Jo prieangius, giedodami himną,
visaip šlovinkit Jį,
aukštinkite Jo vardą.

Geras juk yra mūsų Viešpats,
amžiais tęsiasi Jo malonė,
o ištikimybė — per gentkartes.

101 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Meilę ir teisingumą giedosiu,
Tau, Viešpatie, skirsiu giesmę.
Nepriekaištingo kelio laikysiuos,
tada Tu mane aplankysi?
Elgsiuos kaip liepia teisinga širdis
savo paties namuos.

Nežiūrės mano akys į daiktus niekingus.
Nedorų žmonių poelgiais aš bjaurėsiuos,
neturėsiu su jais nieko bendro.
Veidmainio širdis vengs iš tolo,
bet kokio blogio net žinot nenorėsiu.
Tą, kurs skundžia savo kaimyną,
aš niekinsiu.
Išdiduolių ir pasipūtėlių neapkęsiu.

Akys mano žvelgia į ištikimuosius,
kad jie visad būtų šalimais.
Tas, kas laikos kelio nepriekaištingo,
bus mano tarnas.
Neatsiras mano namuos vietos klastuoliui.
Melagis nestovės mano akivaizdoj.
Kas rytą bausiu aš neteisiuosius,
kad neliktų Viešpaties mieste prasikaltėlių.

102 PSALMĖ

Malda vargšo, kuris puolė dvasia ir savo sielvartą lieja Viešpačiui.

Viešpatie, išklausyk mano maldą,
mano aimanos Tave tepasiekia.
Neužsidenk prieš mane savo veido,
širdgėlos dieną duok savo ausį.
Atsišauk tuo metu, kai šaukiuosi.

Tirpsta mano dienos kaip dūmai,
mano kaulai kaip nuodegos smilksta.
Pakirsta kaip žolė širdis mano, ji vysta,
pamirštu atsilaužti net duonos.
Per dejavimus savo
likau vien skeletas.

Panašus į tyrų apuoką,
pavirtau į pelėdą griuvėsiuos.
Negaliu aš užmigt ir esu
kaip tas vienišas paukštis ant kraigo.

Mano priešai mane užgaulioja,
mano vardas keiksmažodžiu tapo.
Pelenus valgau kaip duoną,
mano gėrimas ašarom skiestas.
Kaltas pyktis ir įsiūtis Tavo,
nes pakėlei ir sviedei į duobę.
Mano dienos kaip kreivas šešėlis,
kaip žolė baigiu džiūti.

O Tu, Viešpatie, lieki amžiams,
atminimas Tavasis per gentkartes.
Tu pakilsi ir pagailėsi Siono,
nes jau pagailos metas, jau metas.
Liūdi Tavo tarnai prie jo sienų,
gaili jo dulkių.

Ir bijos žmonės Viešpaties vardo,
visi žemės valdovai — Tavo šlovės.
Nes atstatys Viešpats Sioną,
pasirodys visoj didybėj.
Jis išgirs apleistųjų maldą,
nepaniekins jų prašymo.

Apie tai bus ateisiantiems parašyta,
tie, kurie dar negimę, gerbs Viešpatį.
Žvelgia Jis iš šventosios aukštybės,
dangaus Viešpats žiūri į žemę.
Kad išgirstų belaisvių dejavimus,
išvaduotų pasmerktus mirti.
Kad Jo vardą skelbtų Sione,
šlovintų Jį Jeruzalėj,
susirinkę draugėn visos tautos,
karalystės tarnaut mūsų Viešpačiui.

Nusilpino Jis mane kelyje,
sutrumpino mano dienas,
ir tariau: "Dieve mano, nepaimk manęs
pusamžy. Eis per gentkartes Tavo metai.
Tu padėjai pamatus žemei,
Tavo rankomis debesys nulipinti.
Jie pražus, Tujen liksi,
susens viskas tarsi drabužiai,
tarsi rūbai, kuriuos nusimesi,— nė ženklo.

O Tu — vis tas pats,
Tavo metai be galo.
O kad sūnūs Tavo tarnų gyventų be rūpesčių,
palikuonys jų tarptų Tau regint".

103 PSALMĖ

Dovydo.

Šlovink Viešpatį, mano siela,
visas mano vidau, šlovink šventą Jo vardą.
Šlovink Viešpatį, mano siela,
neužmirški Jo geradarysčių.

Kurs dovanoja visas kaltes tavo,
gydo visas ligas tavo.
Kurs gelbsti nuo pražūties tavąją gyvastį,
meile tave vainikuoja, malone.
Kurs pripildo gėrio visas dienas tavo,
tarsi sakalui sugrąžina jaunystę.

Viešpats neša teisybę
ir tiesą visiems prispaustiesiems.
Mozei Jis parodė savąjį kelią,
Izraelio sūnums didžius savo darbus.

Atjautingas, pilnas gailesčio Viešpats,
neskubąs rūstauti ir didžiai malonus.
Ne visad prieš mus nusistatęs,
ne visad baust pasirengęs.
Ne pagal nuodėmes mums atmoka,
ne pagal kaltes mums atlygina.

Kaip dangus aukštai viršum žemės,
toksai didis Jo širdingumas
dievobaimingiems.
Kaip toli Rytai nuo Vakarų,
taip nutolinęs Jis prasikaltimus mūsų.
Kaip gailisi tėvas vaikų,
taip gailisi Viešpats
dievobaimingų.

Jis supranta, kokie esame nulipinti,
atmena, jog esame dulkės.

Žmogaus dienos tarsi žolė,
tarsi lauko žiedas pražysta,
bet vos patraukia vėjelis,
nėr jo, nesurasi net vietos.

Tačiau širdingumas Viešpaties amžinas
dievobaimingiems,
o teisingumas pereis vaikaičiams.
Tiems, kurie sandoros laikosi,
atmena Jo įsakymus tam, kad vykdytų.
Viešpats danguje savo sostą pastatė,
valdo viską aplinkui.

Šlovinkit Viešpatį, angelai,
pilni galios, vykdykit Jo įsakymus,
klausykit Jo žodžių.
Šlovinkit Viešpatį, visos Jo įgulos,
Jo tarnai, vykdantys valią.
Šlovinkit Viešpatį, visus Jojo darbus
kiekvienoj Jo valdymo vietoj.
Šlovink Viešpatį, mano siela.

104 PSALMĖ

Mano siela, Viešpatį šlovink.
Viešpatie, mano Dieve, esi toksai didis,
didyste ir šlove Tu apsisiautei.
Tave dengia šviesa kaip apsiaustas,
Tave debesys gaubia kaip šėtra.

Savo būstą iškėlei viršum vandenų,
debesis pavertei savo vežimais,
vėjo sparnais Tu lakioji.
Savo pasiuntiniais skiri vėjus,
savo tarnaite — liepsnojančią ugnį.

Žemę Tu pastatei ant savo paramsčių,
ir per amžius jinai taip laikysis.
Gelmėmis kaip skara ją užklojai,
ten, kur kalvos, vandenio būta.
Tau paliepus, jis atsitraukė,
nusileido griaudžiančiam balsui.

Pasikėlė kalnai, leidos žemumos
ligi aukščio, joms nustatyto.
Vandenims Tu nubrėžei ribas, kurių jie neperžengs,
ir negrįš vėl, kad žemę užlietų.
Šaltinius Tu išlydi į upes,
jos tarpukalnėm srūva.

Duodi gert kiekvienam lauko gyviui,
asilai savo troškulį maldo.
O čia pat dangaus paukščiai gyvena,
leidžia balsą medžių lapijoj.
Tu kalnagūbrius vandeniu laistai,
Tavo vaisiais sotinas žemė.

Tu išleidi žolę galvijams,
augmeniją triūsiančiam žmogui,
kad iš žemės gautų sau javo.

O ir vyno, kurs linksmina širdį,
ir aliejaus, kad veidas švytėtų,
o ir duonos — pastiprinti žmogų.

Atsigėrę Viešpaties medžiai,
kedrai Libano,
kuriuos esi pasodinęs.
Paukščiai suka lizdus,
gandras namą turi sau eglėj.
Aukštos kalvos laukiniams ožiams,
olos — triušiams slėptuvė.

Įtaisei Tu mėnulį, kad rodytų laiką,
saulė savąjį guolį atrado.
Leidi tamsą, užeina naktis,
o tada girių žvėrys atbunda.
Urzgia liūtai, ieškodami grobio,
reikalauja sau peno pas Dievą.
Saulei patekant eina jie slėptis,
kožnas lenda į savąją irštvą.
Žmonės kelias ir traukia į darbus,
taip jie pluša, kol nesutemsta.

Kokie gausūs Tavo darbai, Viešpatie!
Išmintingai viską sukūrei,
pilna žemė turtų Tavųjų.
Jūra štai, plati ir didžiulė,
joje gyvių be skaičiaus,
dideli ir maži gyvūnai.
Ten praplaukia laivai,
ir Leviatanas, kurį Tu sutvėrei,
ten žaidžia.

Visi į Tave dairos,
kad duotum jiems maisto,
kada būna laikas.
Duodi jiems, ir jie ima.
Atveri delnus, ir valgo lig soties.
Kai nusigręži, jie sunerimsta.

Kuomet atimi kvapą, jie žūsta
ir pavirsta į dulkes.
Kai siunti jiems alsavimą,
jie atgyja, ir taip Tu atnaujini žemę.

Tebus amžiams pašlovintas Viešpats,
kad galėtų darbais savo džiaugtis.
Jam pažvelgus į žemę, ji virpa,
prie kalnų prisilietus, jie rūksta.
Viešpačiui aš giedosiu kol gyvas,
visą amžių šlovinsiu Dievą.
O, kad patiktų Jam mano giesmės.
Ir aš Viešpačiu džiaugsiuos.

Teprapuls nusidėjėliai žemėj,
tenelieka nė vieno nedorėlio!
Šlovink Viešpatį, siela! Aleliuja!

105 PSALMĖ

Dėkokite Viešpačiui, kartokit Jo vardą,
tautoms skelbkit Jo darbus.
Giedokite Jam ir skambinkit,
apsakykit visus stebuklus.
Didžiuokitės Jo šventuoju vardu,
tepradžiunga širdys, ieškančios Viešpaties.

Atsigręžkit į Viešpatį ir Jo galią,
veido Jo ieškokite nepaliaudami.
Atsiminkite Jo stebuklus, tuos, kuriuos Jis padarė,
ženklus Jo, Jo burnos ištarmes,
giminės Abraomo, tarnai Viešpaties,
sūnūs Jokūbo, visi išrinktieji.

Jis, Viešpats, yra mūsų Dievas,
visoje žemėje Jo teisybė.
Amžiais atmena Jis savo sandorą,
žodį, tūkstančiams gentkarčių duotą.
Sandorą, sudarytą su Abraomu,
priesaiką, kurią Izaokui davė.

Kaip įstatymą davė Jokūbui,
kaip amžiną sandorą Izraeliui,
tardamas: “Tau priklausys Kanaanas
kaip dalis tėvonijos”.

Tada, kai nedaug dar jų buvo,
vos saujelė svetimoj žemėj.
Jie klajojo iš krašto į kraštą,
iš vienos karalystės į kitą,
ir neleido Jis niekam jų skriausti,
o nuskriaudus barė karalių:
“Pateptųjų nedrįskite liesti,
pranašams nedarykite blogio”.

Tada badą leido Jis žemėj:
duoną atėmė, atgają teikiančią.
Siuntė pas juos vieną vyrą —
į nelaisvę pardavė Juozapą.
Jie supančiojo jį grandinėm,
jie geležte jam pervėrė sielą.
Bet įvyko Jo pranašystė:
jį išteisino Viešpaties žodis.
Ir, karaliui paliepus, paleido,
ir, valdovui paliepus, išlaisvino.
Savo namų šeimininku jį padarė,
visų savo turtų valdytoju,
kunigaikščiai buvo jo valioj,
vyresniuosius išminties mokė.

Taip Izraelis į Egiptą atėjo,
o Jokūbas svečiavos pas Chamą.
Ir pagausino Viešpats savąją tautą,
tapo ji stipresnė už savo engėjus.

Ir atšalo jų širdys, ir pradėjo nekęsti,
susimokė prieš Dievui tarnaujančius.
Mozę pasiuntė Viešpats, savąjį tarną,
Aaroną, kurį išsirinko,
savo ženklus apreiškė per juos,
Chamo žemėje dėjos stebuklai.

Tamsą pasiuntė — viskas aptemo,
tačiau niekas Jo žodžių neklausė.
Vandenį vertė krauju,
žuvis išgaišino.
Viską užleido varlėm,
net valdovų menes jos apniko.
Tarė Viešpats — ir išlėkė musės,
mašalai visą kraštą užplūdo.
Užuot siuntęs lietų, krušą paleido
ir liepsnojančią ugnį į žemę.
Vynuogynus išguldė ir figmedžius,
laukų augaliją išlaužė.

Tarė Viešpats — išlindo skėriai,
nesuskaitoma sparvų gausybė.
Jie nuėdė visas žoles,
visą lauko derlių surijo.
Jų pirmagimius numarino lig vieno,
visus jų galybės pirmuonis.

O savuosius išsivedė su sidabru ir su auksu,
ir nė vienas iš giminės nesuklupo.
Egiptiečiai apsidžiaugė, jiems išėjus,
nes jau siaubas juos buvo apėmęs.
Ir išsitiesė debesys einantiesiems pridengti,
ir ugnis, kad pašviestų jiems naktį.
Žmonės alko, ir Viešpats jiems putpeles siuntė,
ir dangiška duona maitino.
Uolą perskėlė, šoko vanduo,
ir upokšniai pasruvo per dykrą.
Nepamiršęs buvo Jis duoto žodžio
Abraomui, tarnui savajam.

Išvedė Jis savo tautą džiaugsmingai,
išrinktuosius, džiūgaujant garsiai.
Davė jiems kitų žmonių žemę
ir leido paveldėt jų turtą.
Kad laikytųsi Dievo įstatymų
ir Jo dėsnių visų. Aleliuja.

106 PSALMĖ

Aleliuja.
Dėkokite Viešpačiui, geras yra,
amžinos Jo malonės.

Kas apsakys didžius Viešpaties darbus,
kas pašlovins Jį pagal nuopelnus?
Laimingi tie, kur įstatymų laikos,
kas bebūtų, elgias teisingai.

Atsimink mane, Viešpatie, gero linkėdamas,
kaip visuomet mano tautai,
aplankyk mane išganymo dieną.
Kad regėčiau, kokie laimingi yra išrinktieji,
džiaugčiaus sykiu su Tavąja tauta
ir didžiuočiaus sykiu su ainija Tavo.

Nuodėmių padariau sykiu su savo senoliais,
elgėmės neteisingai, darėme bloga.
Tėvai mūsų Egipte nepaisė Tavo stebuklų,
neatsiminė daugelio Tavo malonių,
užsispyrę buvo prie marių, prie Raudonųjų.
Bet išlaisvinai juos vardan savojo vardo,
kad apreikštum savo galybę.

Sudraudei marias Raudonąsias, išdžiūvo,
pervedei juos per gelmes kaip per tyrus.
Tu apsaugojai juos nuo rankų,
kurios jų neapkentė,
išpirkai juos iš priešo rankų.
Vandenys užliejo jų prispaudėjus,
nė vienas iš jų gyvas neliko.
Ir patikėta tada Tavo žodžiais,
giedota Tau giesmės šlovingos.

Tačiau greitai pamiršo jie Tavo darbus,
patarimo jokio neprašė.
Ir apniko juos geiduliai tyruos,
ir gundė Tave jie toj dykroj.
Davei jiems, ko geidė,
tačiau ir pragaištį pasiuntei.

Kai ėmė jie pavydėti Mozei ir Aaronui,
žmogui, palaimintam Viešpaties,
žemė staiga prasivėrė, prarijo Dataną
ir užsivėrė su Abiramo draugužiais.
Ir įsisuko ugnis į jų sambūrį,
ir supleškino nedorėlius liepsnos.

Jautį jie pasidarė Horebe,
ėmė melstis stabui auksiniam.
Iškeitė jie savo šlovę
į galviją, ėdantį žolę.
Užmiršo jie savo Dievą vaduotoją,
kuris Egipte tokius darbus nuveikęs.
Stebuklus Jis darė Chamo šaly,
šiurpino visus prie Raudonųjų marių.
Pasiryžęs buvo Viešpats juos išnaikinti,
jei ne Mozė, Jo išrinktasis,
kursai stojo,
kad siaubingą Jo rūstį nutrauktų.

Ir paniekino jie išsvajotąją žemę,
nė vienu Dievo žodžiu netikėjo,
ir šnabždėjosi jie palapinėse,
neklausydami Viešpaties.
Taip pakėlė prieš juos Viešpats savąją ranką,
kad parblokštų juos tyruos,
išbarstytų jų palikuonis tarp svetimų,
po visas šalis išblaškytų.

Prisišliejo jie prie Baalo,
mirusių dievų aukas valgė,
užsitraukė savo poelgiais rūstį,
ir tikra pragaištis juos užgriuvo.
Bet pakilo Finėjas, juos nuteisė,
pragaištis ta atslūgo.
Pripažinta tai nuopelnu
visoms gentkartėms, visiems amžiams.

Vėl užrūstino Viešpatį jie prie Meribos vandenų,
Mozė per juos nukentėjo.
Nes įskaudinta buvo jo siela,
ir ne tuos žodžius jis pasakė.

Neišnaikino jie stabmeldžių,
kaip kad Viešpats buvo paliepęs.
Susimaišė su tautomis,
tai, kas svetima, perėmė,
stabus ėmė garbint,
patys lindo į spąstus.

Žudė savo vaikus
ir aukojo juos piktoms dvasioms,
liejo kraują nekaltą,
kraują savo sūnų, savo dukrų
Kanaano dievams jie aukojo.
Sutepta buvo žemė krauju,
papročiai jų išsigimė,
žmonės elgėsi kaip ištvirkėliai.

Ir įsiplieskė Viešpaties rūstis Jo tautai,
bjaurūs Jam pasidarė saviškiai,
ir atidavė juos svetimiesiems.
Skriaudė juos nekentėjai,
spaudė juos priešai,
tvarkės taip, kaip norėjo.

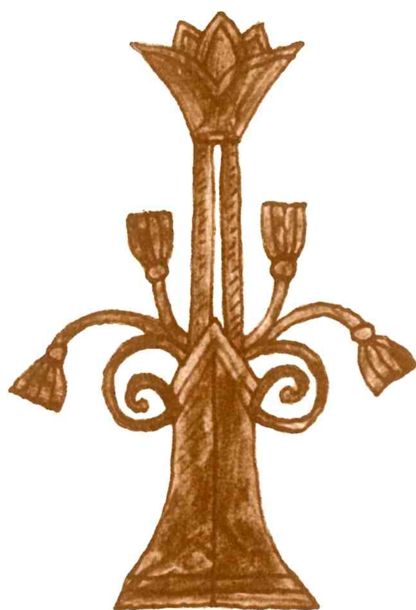
Daugel kartų Viešpats juos gelbėjo,
o jie erzino Jį savo įgeidžiais,
skęsdami savose nedorybėse.
Matė visą tą priespaudą,
girdėjo juos aimanuojant.

Pilnas gėrio atmindavo sandorą
ir gailėdavo jų, ir užjausdavo,
diegė gailestį tiems žmonėms,
kurie juos kankino nelaisvėj.

Išvaduok mus, Viešpatie, Dieve mūs,
ir suburk mus, svetur išblaškytus,
kad pašlovintum Tavąjį vardą
ir didžiuotumės Tavo šlove.

Pašlovintas Viešpats, Izraelio, per amžius.
Visi žmonės tesako: “Amen. Ir aleliuja!”

PENKTOJI KNYGA

107 PSALMĖ

Dėkokite Viešpačiui, geras yra,
amžinos Jo malonės.
Tepaliudys Jo atpirktieji,
kuriuos iš skriaudikų išgelbėjo,
iš kraštų įvairiausių surinko,
iš rytų, vakarų, pietų ir iš šiaurės.

Tuos, kur klajojo po tyrus, nežinodami kelio,
nesurasdami kur apsistoti.
Be vandens ir be duonos
merdėjo siela.
Šaukės jie Viešpaties, sielvarto apimti,
ir išgelbėjo juos iš nelaimių.
Išvedė tiesiu keliu,
kad surastų kur įsikurti.
Dievui tegul žmonija dėkoja už Jo malonę
ir už stebuklus, kuriuos jos sūnums padarė.

Jis pagirdė ištroškusias sielas,
išalkusias pamaitino.
Tas, kurios skendo mirties paunksnėj, tamsybėse,
skurdo ir geležies surakintos.
Nes paniekino Viešpaties žodį
ir Jo valios nepaisė.
Skaudžiu nerimu užgulė širdis,
sverdėjo jie, ir nebuvo kas gelbsti.

Apleisti ėmė Viešpaties šauktis,
o Jis iš bėdos juos ištraukė.
Išvedė juos iš tamsybių, iš mirties unksnių
ir sutraukė jų pančius.
Tedėkoja Jam už malonę
ir už stebuklus, kuriuos jiems padarė.
Jis sutrupino vario vartus,
užraktus geležies Jis sulaužė.

Tie, kurie iš kvailumo ėjo tokiu keliu
ir kentėjo už savo nuodėmes,
jokio valgio negalėjo praryti,
jau stovėjo prie pat mirties slenksčio,—
apleisti ėmė Viešpaties šauktis,
ir Jis iš nelaimės vadavo.

Savo žodį jiems siuntė, pagydė,
iš pražūties juos ištraukė.
Tedėkoja Viešpačiui už malonę
ir stebuklus, kuriuos jiems padarė.
Padėkos aukas tegul neša
ir džiaugsmingom giesmėm Jį pašlovina.

Tie, kur jūron išplaukdavo laivėm,
vandenų platybėse triūsė,
bus regėję Viešpaties darbus,
Jo stebuklus marių gilybėj.
Tarė žodį, ir kėlėsi vėtra,
vėjai jūrų bangas sušiaušė.
Kilo jos lig dangaus, paskui kniubo,
žmonių širdys drebėjo iš baimės.
Susvyravo jie, raičiojos kaip girti,
išgaravo visa jų narsybė,
ėmė Viešpaties šauktis nelaimėj,
ir Viešpats juos gelbėjo.

Apramino Jis vėtras,
marių bangos nuslūgo.
Ir apsidžiaugė jie ramybe,
palydėjo juos Viešpats į uostą.
Tedėkoja Viešpačiui už malonę
ir už stebuklus, kuriuos jiems padarė.
Tegul aukština Jį savo sambūriuos
ir tegarbina seniūnijose.

Upių senvages pavertė tyrais,
vandens telkinius išdžiovino,
derlią žemę pavertė Jis druskynėm,
tuos netikėlius bausdamas.

Dykras pavertė dirbamom žemėm,
sausžemius sudrėkino.

Alkstančius ten apgyvendino,
išsistatė jie savo sodybas.
Pasisėjo javus, veisė vynuoges,
susilaukė derliaus gausingo.
Juos palaimino Viešpats, ir jų padaugėjo,
jų galvijų bandos nenyko.
Bet ir vėl jų mažėja,
vėl užklumpa juos vargas ir bėdos.

Bet tasai, kuris niekino pasipūtėlius,
kursai tyruos juos buvo pametęs,
vėl jau kelia varguolį iš skurdo
ir šeimas jų kaip bandas pagausina.
Regi tai teisingasis ir džiaugias,
o nedorėliui čiaupiasi žiobtai.
Kas protingas, visa tai mato
ir atsimena Viešpaties širdį.

108 PSALMĖ

Giesmė. Dovydo psalmė.

Atverta širdis mano, Dieve,
giedosiu ir skambinsiu
iš visos savo sielos.
Kelkit, arfa ir kankliai,
aš kelsiu Aušrinę.

Tautoms šlovinsiu Tave, Viešpatie,
žmonėse Tave apgiedosiu,
padanges siekia Tavo mielaširdystė,
debesis — ištikimybė.

Pasirodyk, Viešpatie, danguje,
žemę gaubia Tavo didybė,
kad išvaduotum savo numylėtinius,
padėk savo dešiniąja, išklausyk mus.

Tarė Dievas savo šventovėj:
"Su džiaugsmu išdalinsiu Sichemą,
išmatuosiu Sokoto slėnį.
Man priklausys Gileadas, Manasas,
Efraimas bus mano šalmas,
o Judėja bus skeptras.
Moabas bus man nusiprausti,
o Edomas numesti sandalams,
Filistijoje aš triumfuosiu".

Kas nuves mane į įtvirtintą miestą?
Kas lydės mane lig Edomo?
Ar ne tu, Viešpatie, kurs apleidai
ir su mūsų pulkais nežygiuoji?
Paremk mus kovojant su priešais,
nes žmonių parama yra niekis.
Su Dievu pasijusim galingi,
Jis sutremps mūsų priešus.

109 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Viešpatie, kurį liaupsinu, netylėk.
Nusikaltėlių burnos nedoros prieš mane prasižiojo,
melagingi pliauškia liežuviai.

Niekingais žodžiais mane jie užpylė,
puola iš niekur nieko.
Šmeižia mane, atsilygindami už mano meilę,
o aš visas virtau į maldą.
Už gėrį blogiu man atmoka,
neapykanta moka už meilę.

Atiduok tokį žmogų nedorėlio valiai,
o skundikas tegul jo dešinėj atsistoja.
Teisme tebus nubaustas,
jo malda tepavirsta į nuodėmę.
Tebūnie jo dienos sutrumpintos žemėj,
o jo ūkį tepaima svetimasis.
Tepalieka vaikai jo našlaičiais,
o žmona tenašlauja.
Tegul valkiojas sūnūs, tegul elgetauja,
prašo išmaldos, rausias griuvėsiuos.

Tegul spąstus visur jam pastato plėšikas,
tegul kitas atima tai, ką uždirbo.
Tenebus kas jo pagailėtų,
tenegaili vaikų jo,
tebūnie išnaikinta jo padermė,
kitos kartos neatmena vardo.
Tegul jo tėvų kaltes atsimena Viešpats
ir jo motinos nuodėmių neišbraukia niekad.
Tegul Dievas jį be perstogės stebi,
teišnyksta žemėje jo atminimas.

Tai dėl to, kad jis niekad nemąstė apie širdingumą,
skriaudė žmogų, vargšą ir nelaimingą,
tam, kurs sužeista širdžia, mirtį jis rengė.

Jis prakeikė kitus, jam pačiam tas tekrenta,
nelinkėjo palaimos, pats tenepatiria niekad.
Teapsiaučia jį prakeiktis tarsi rūbai,
kaip vanduo tegul permerkia visą,
kaip aliejus kiekvieną jo kaulą.
Tebūnie tai apsiaustas, kurį jis nešioja,
tebūnie tatai diržas, kuriuo susijuosia.
Tebūnie toksai atlygis mano skundikui
ir visiems, prieš mane susimokiusiems.

Bet Tu, Viešpatie, paremk mane savo vardu.
Esi sklidinas gėrio, išgelbėk.
Vargšas aš, nelaimingas,
o širdis man kraujuoja.
Pasitraukti turiu kaip šešėlis,
išvarytas esu kaip skėriai.
Mano kojos linksta nuo pasninko,
o iš kūno vienas skeletas.
Visiems regint, virtau į kaliausę,
kas pažiūri, galva linguoja.

Tai padėk man, Viešpatie Dieve,
išvaduok per savąjį gailestingumą,
kad žinotų, jog tai Tavo ranka,
kad Tu, Viešpatie, tą įstengi.
Tegul šmeižia, o Tu mane laimink,
kai sukils, tebūnie jie sugėdinti
ir tekrykštauja Tavo tarnas.
Teapsiaučia panieka tuos, kurie mane niekina,
teaptraukia juos gėda tarsi apsiaustu.

Daug kartų Viešpačiui aš dėkosiu,
visiems šlovinsiu Jojo vardą.
Jis varguolio dešinėj atsistojo
nuo skriaudikų sielos apginti.

110 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Tarė Viešpats Viešpačiui mano:
"Sėsk dešinėj,
suklupdysiu aš Tavo priešus prie kojų".

Skeptro galią Viešpats išskleis nuo Siono:
"Valdyk savo priešus!
Leista tau viešpataut
dieną Tavo galybės,
šventumos majestote.
Aušrai brėkštant kaip rasą
Tave aš išpyliau".

Viešpats prisiekė ir nesitrauks:
"Tu esi kunigas amžiams,
Melchizedekas".
Viešpats Tavo dešinėje:
Jis sutrins valdovus rūsčio dieną.
Teis tautas, risis galvos,
kaukolių bus pilna žemė.

O Jis gers iš upokšnio prie kelio,
drąsiai keldamas galvą.

111 PSALMĖ

Aleliuja.
Iš visos širdies šlovinsiu Viešpatį,
tarp visų teisingųjų, bet kurioj sueigoj.
Dideli yra darbai Viešpaties,
žavėsis jais visi, kurie trokšta.

Nuostabu ir šventa viskas, ką Jis apreiškė,
o Jo teisingumas per amžius.
Stebuklai Jo neužmirštami,
gailestingas, dosnus yra Viešpats.
Jis pasotina visus dievobaimingus,
visados atsimins savo sandorą.

Jis atskleidė tautai savo galybę,
atiduodamas stabmeldžių karaliją.
Iš Jo rankų tiesa, teisingumas,
nepakeičiami Jo įstatymai.
Jie įtvirtinti amžiams,
kilę iš tiesos ir klusnumo.

Išlaisvino Jis savo tautą,
pagrindė Jis savo sandorą.
Šventas ir šiurpulingas Jo vardas.
Išminties pradžia yra Dievo baimė.
Protingi, kurie tą supranta.
Šlovė Jo per amžius.

112 PSALMĖ

Aleliuja.
Laimingas, kas Viešpaties bijo.
Kas Jo įstatymuos patsai save rado.
Galinga bus žemėje Jo padermė,
palikuonys teisiųjų palaiminti.
Pasiturintys ir ištaigūs bus Jo namai,
Jo dosnybė truks amžius.

Šviesa gimsta tamsoj teisingiesiems:
maloni, širdinga, teisinga.
Visad sekasi žmogui, kurs švelnus, atjautingas,
savo reikalus tvarko teisingai.
Niekados nesvyruos
ir kitų atminty toks išliks jis.

Blogos žinios jo nebaugina,
atvira širdis Viešpačiui.
Stipri jo širdis, nieko nebijo,
regės pragaištį priešų.
Jis vargšams aukoja,
dosnumas jo amžinas.
Jo giminė bus išaukštinta.
Regės tą nedorėlis, piktinsis,
dantimis griežuamas graušis.
Nedorėlio užmačios — niekis.

113 PSALMĖ

Aleliuja. Šlovinkit Viešpatį, Jo tarnai,
šlovinkit Viešpaties vardą.
Tebūnie pašlovintas Viešpaties vardas
dabar ir per amžių amžius.

Nuo saulėtekio lig saulolaidos
tebūnie pašlovintas Viešpaties vardas.
Išaukštintas visose tautose Viešpats,
viršum debesų Jo šlovė iškilus.

Kas gali susilygint su Viešpačiu,
kurs gyvena aukštybėse,
kursai nusileidžia pažvelgti
į dangų ir žemę.

Silpną žmogų kelia iš dulkių,
elgetą traukia iš purvo.
Kad pasodintų tarp kunigaikščių,
savo tautos išrinktųjų.
Ir bevaisei moteriai leidžia
turėti vaikų. Aleliuja.

114 PSALMĖ

Kai išėjo Izraelis iš žemės Egipto,
o Jokūbo namai iš tautos svetimkalbės,
Judėja tapo Dievo namais,
Izraelis — Jo karalystė.

Jūra, matydama tai, atsitraukė,
Jordanas atgal pasisuko.
Šokinėjo kalnai tarsi avys,
o kalneliai tarsi ėriukai.

Kas tau dedasi, jūra, ko traukies,
ko atgal pasukai, Jordane?
Ko gi šokat, kalnai, tarsi avys,
o kalneliai tarsi ėriukai?

Drebėk, žeme, Dievo veidą regėdama,
veidą Dievo Jokūbo.
Jis uolynus į ežerus verčia,
akmenynus verčia šaltiniais.

115 PSALMĖ

Ne mus, Viešpatie, ne mus,
o savo vardą pašlovink;
esi pilnas gailesčio, mielaširdingumo.
Kodėl žmonės turi kalbėti:
“Kurgi jų Dievas?”
Mūsų Dievas danguj.
Ką taria, tą ir padaro.

O jų stabukai — auksas, sidabras,
kas žmogaus padaryta.
Burnas turi, bet nekalba,
akis turi — nemato.
Ausis turi — negirdi,
šnerves turi, bet nesuuodžia.
Turi rankas, bet neliečia,
kojas turi — nevaikšto,
iš gerklės — jokio garso.
Tokie yra, kur juos dirba,
tokie tie, kur jais tiki.

O Izraeli, tikėk Viešpačiu!
Jis parama ir skydas.
Aarono namai, tikėkite Viešpačiu!
Jis parama ir skydas.
O dievobaimingieji, tikėkite Viešpačiu!
Jis parama ir skydas.

Viešpats atmena mus ir laimins,
laimins namus Izraelio,
laimins namus Aarono.
Laimins visus dievobaiminguosius,
mažus ir didelius.

Pagausins jus Viešpats,
jus ir jūsų vaikus.

Palaiminti esate Viešpaties,
kursai dangų ir žemę sutvėrė.
Dangus yra Dievo dangus,
o žemę žmonėms Jis atidavė.
Tai ne mirusieji šlovina Viešpatį,
ne iš mirties karalijos.
Tatai mes šlovinsim Viešpatį,
dabar ir per amžius visus. Aleliuja.

116 PSALMĖ

Myliu Viešpatį, nes išgirdo
mano šaukiantį balsą.
Palenkė savo ausį,
ir kol gyvas Jo šauksiuos.

Surakino mane mirties pančiai,
apgulė pragaro kančios,
širdgėla, ligos sukaustė.
Bet šaukiausi Viešpaties vardo:
"Viešpatie, gelbėk man sielą!"

Švelnus ir teisingas yra mūsų Viešpats,
Dievas gailisi mūsų.
Sergi Viešpats mažuosius,
aš paniektas buvau, o padėjo.

Nusiramink, mano siela,
Viešpats tau tiek dovanojo!
Tu apsaugojai nuo mirties ją,
akis man nuo ašarų,
kojas nuo suklupimo.
Vaikščiosiu aš Dievui regint
žemėje su gyvaisiais.

Tikėjau sakydamas:
"Sielvartas slegia didžiulis".
Tariau pilnas širdgėlos:
"Kiekvienas žmogus veidmainis".
Kuo atsilyginsiu Viešpačiui
už suteiktą gėrį?
Kelsiu išganymo taurę,
kartodamas Viešpaties vardą.

Įžadus savo tesėsiu
visiems žmonėms regint.
Brangi Viešpaties akyse
mirtis Jo šventųjų.

O Viešpatie, esu Tavo tarnas,
Tavo tarnas, sūnus Tavo tarnaitės.
Atmazgei mano pančius.
Dėkodamas Tau aukosiu,
šauksiuos Viešpaties vardo.

Įžadus savo tesėsiu
visiems žmonėms regint.
Viešpaties rūmų prieangiuos,
viduj tavęs, o Jeruzale! Aleliuja.

117 PSALMĖ

Šlovinkit Viešpatį, visos tautos,
garbinkit jį, kas gyvas.
Nes labai didi Jo malonė, skirta mums,
ištikimybė per amžius. Aleliuja.

118 PSALMĖ

Padėkokite Viešpačiui, Jis toks geras,
amžinos Jo malonės.
Prabilk dabar, Izraeli,
amžinos Jo malonės.
Bylokit dabar, namai Aarono,
amžinos Jo malonės,
sakykite, dievobaimingieji,
amžinos Jo malonės.

Sielvarto prispaustas šaukiausi aš Viešpaties,
ir mane Jis išklausė, išvedė į tokias platybes.
Viešpats su manimi, nieko aš nebijosiu,
ką gali pakenkti man žmonės?
Viešpats visad pasiryžęs padėti,
aš regėsiu suniektus tuos,
kurie manęs neapkenčia.
Geriau į Viešpatį atsiremti,
nei žmogumi pasikliauti.
Geriau į Viešpatį atsiremti,
nei pasikliaut galingaisiais.

Netikėliai iš visur mane buvo apsupę,
Viešpaties vardu aš juos nušlaviau.
Apgulė jie mane ir apsupo,
Dievo vardu juos sutryniau.
Apspitę jie buvo mane tarsi bitės,
bet užgeso kaip liepsnos erškėčiuos,
Viešpaties vardu aš juos nušlaviau.
Visaip stumdė mane, trokšdami, kad parkrisčiau,
tačiau Viešpats išgelbėjo.
Viešpats mano galybė, giesmė,
Jisai tapo mano išganymu.

Triumfo ir pergalės šūksniai
pasigirdo namuos teisingųjų,

Viešpaties dešinioji parodė ką gali,
Viešpaties dešinė iškelta,
Viešpaties dešinioji parodė ką gali.
Nemirsiu aš, o gyvensiu
ir apsakysiu Viešpaties darbus.
Rūsčiai Viešpats mane yra baudęs,
tačiau mirti neleido.

Atverkit man teisingumo vartus,
įžengsiu ir Viešpačiui padėkosiu.
Štai čia Viešpaties vartai,
pro juos įžengs teisingieji.

Padėkosiu aš Tau, nes mane išklausei
ir tapai man išganymu.
Akmuo, kursai niekam netiko,
tapo kertiniu rūmų akmeniu.
Viešpaties akyse tatai atsitiko,
o mums, regintiems, kelia nuostabą.
Tai diena, kurią Viešpats atvėrė,
džiaukimės, linksminkimės.

Tavęs, Viešpatie, prašom — padėk mums,
Tavęs, Viešpatie, prašom — palaimink.
Palaimintas, kurs ateis Jo vardu!
Laiminam jus iš Viešpaties rūmo.
Dievas yra mūsų Viešpats, Jis mums nušvito,
aukodami neškit palmių šakas prie altoriaus.
Mano Dievas esi, ir aš Tau dėkoju!
Mano Dieve, Tave giesmėj šlovinu.
Dėkokite Viešpačiui, kad toks geras,
amžinos Jo malonės.

119 PSALMĖ

Palaiminti, kurių kelias be priekaištų,
kurie eina pagal Dievo įsakymą.
Palaiminti, kurie Jo pavyzdžiu seka,
visa širdimi Jo ieško.

Tie, kur nieko neskriaudžia,
Jo keliais vaikšto.
Tu išleidai savo įsakymus,
kad visų būtų saugomi.

O, kad visi mano keliai susibėgtų į vieną,
taip, kaip esi nurodęs!
Tada nepatirčiau aš jokios gėdos,
visus Tavo įsakus vykdyčiau!

Šlovinsiu Tave nuoširdžiausiai,
mokydamasis Tavo teisybės.
Laikysiuos visų Tavo nuostatų,
neapleisk manęs niekad!

Kaip jaunuolis savo kelio purvais neužleidžia? —
Ogi žodžiui Tavajam paklusęs.
Aš visa širdimi Tavęs vieno ieškau,
neleisk man niekur nuklysti.
Įsidėjau į širdį Tavo žodžius,
kad nepulčiau į nuodėmę niekad.
Palaimintas Viešpatie,
mokyk mane savo mokslo.
Savo lūpomis skelbsiu
kiekvieną Tavo sprendimą.
Kelias, kurį Tu nurodei,
yra mano lobių lobis.
Apmąstysiu visus Tavo įsakus
ir laikysiuosi Tavojo kelio.
Tavo nuostatom aš gėrėsiuos,
neužmiršiu nė vieno žodžio.

Padėk savo tarnui, tegyvensiu
ir telaikysiuos Tavojo žodžio.
Atverk man akis,
kad regėčiau nuostabų mokslą.
Laikinai esu žemėj,
neslėpk nuo manęs ką sumanęs.
Ilgisi mano siela,
nuolat Tavo pamokymų alksta.
Tu sudraudei pasipūtėlius:
prakeikti visi atsimetėliai.
Tenebūsiu išjuoktas, paniekintas,—
visas nuorodas saugau.
Nors didžiūnai prieš mane suokalbiauja,
Tavo tarnas mąstys apie nuostatas.
Apreiškimais Tavais aš didžiuojuos,
jie geriausieji patarėjai.

Mano siela puolė į dulkes,
atgaivink mane savo žodžiais.
Aš nenuslėpiau savo kelių, išklausei,
mokyk savo įstatymų.
Tavo įsakus leisk man suprasti,—
Tavo nuostabius darbus minėsiu.
Tirpsta siela, užtvindyta ašarų,
kelk mane savo žodžiais.
Atitolink nuo manęs visus klystkelius,
duok man savo teisybę.
Tavo kelią esu pasirinkęs,
Tavo nuosprendžiai prieš akis man.
Artima man, ką paliudijai,
neleisk man jokios gėdos.
Nustatytu Tavo keliu sparčiai leisiuos,
nes atvėrei Tu mano širdį.

Rodyk, Viešpatie, man savo kelią,
o aš jo tvirtai laikysiuos.
Apšviesk mano protą, aš praregėsiu,
visa širdim gerbsiu Teisyną.
Vesk mane savo įsakymų takais,
nes juose aš radau palaimą.

Lenk mano širdį į pavyzdžius savo,
ne į atlygio lauksmą.
Nugręžk man akis nuo tuštybės,
laimink Tavo keliu einantį.
Pakartok ir man savo pažadą,
dievobaimingiems žmonėms andai duotą.
Atmesk panieką, kurios aš bijau,
Tavo nuosprendžiai maloningi.
Aš taip trokštu įsakų Tavo.
Savo tiesa mane laimink.

Teaplanko mane Tavoji malonė, Viešpatie,
ir žadėtoji Tavo pagalba.
Atsakysiu tada iš manęs besišaipančiam,
nes tikiu Tavo žodžiu.
Neatitrauk niekados tiesos žodžio nuo lūpų,
Tavo nuosprendžiai teikia man viltį.
O aš visad Tavo Teisyno laikysiuos,
per amžių amžius.
Ir išeisiu į laisvą kelią,
nes įsakymų Tavo troškau.
Tavo apreiškimus skelbsiu valdovams,
nėra man ko gėdintis.
Žavėsiuosi Tavo įsakais,
kurie mieli mano širdžiai.
Tiesiu ranką į Tavo nuorodas,
kurias aš pamėgau,
apmąstysiu nuostatas Tavo.

Atmink pažadą, tarnui duotą,
kuriame, sakei, visos viltys,
visa mano paguoda nelaimėj,
Tavo žodis mane gaivina.
Pasipūtėliai iš manęs visaip juokias,
o aš nuo Tavųjų tiesų nenutolsiu.
Visas Tavo nuorodas atmenu, Viešpatie,
ir tai mane guodžia.
Pykčio liepsnos muša mane,
į bedieviškus poelgius žiūrint.

Giesmėmis virto Tavo įstatymai
Namuose mano klajonių.
Naktimis menu Tavąjį vardą
ir Tavo Teisyno laikausi.
Savas man tapo Teisynas,
niekuomet nuo jo nesitraukiu.

Tariau: Viešpatie, mano dalia
gyvent pagal Tavo žodį.
Meldžiuosi aš Tau visa širdimi,
pagailėk manęs, kaip žadėjai.
Apmąstau aš savo kelius,
į Tavo apreiškimų pėdas taiko koja,
skubu, nėr kada man dairytis,
einu pagal Tavo įstatymus.
Nelabieji mane savo virvėm surišo,
bet nepamiršau aš Teisyno.
Vidur nakties keliuosi Tau padėkoti
už nurodymus Tavo teisingus.
Bičiuliai man dievobaimingi žmonės,
tie, kur Tavo įsakų klauso.
Malonės Tavosios, Viešpatie, pilna žemė,
savo nuostatų mane mokyk.

Gera darei savo tarnui,
Viešpatie, kaip esi pažadėjęs.
Suteik išminties ir žinojimo,—
Tavo mokslu aš įtikėjau.
Kančių suteikei man, klystančiam,
bet dabar aš laikaus Tavo žodžio.
Geras esi, labdaringas,
apšviesk mane savo mokymu.
Neteisingai šmeižia mane pasipūtėliai,
o aš iš širdies vykdau Tavo įsakus.
Riebalais apteko jų širdys,
o man džiaugsmą teikia Teisynas.
Gerai, kad baudei mane andai,
pasimokiau iš nuostatų Tavo,
Teisynas, iš Tavo lūpų išėjęs,
man brangesnis už auksą, sidabrą.

Tavo rankos sukūrė mane, suformavo,
leisk perprast Tavo priesakus.
Dievobaimingi mato mane ir džiaugias,
nes aš Tavo žodžiu pasiklioviau.
Žinau, Viešpatie, teisūs nuosprendžiai Tavo,
man teisingai esi priekaištavęs.
Teaplanko Tavasis gerumas, teguodžia,
kaip kad savo tarnui žadėjai.
Tavo gailestis teaplanko, gaivina,
nes Teisynas yra mano džiaugsmas.
Tesugėdinti tampa išpuikėliai,
nes mane be reikalo engė.
Apmąstysiu įsakus Tavo.
Tegul kreipiasi į mane visi dievobaimingi,
kurie žino, ką esi liudijęs.
Tebūnie visa širdis mano Teisyne,
kad neužsitraukčiau sau gėdos.

Ilgis siela Tavosios pagalbos,
Tavyje visą viltį sudėjau.
Ilgis akys pažado Tavo,
kalba: “Kada gi paguosi?”
Sudžiūvau aš kaip dumplės nuo dūmų,
o pamokymus saugau.
Kiek dar liko laukt Tavo tarnui?
Kada mano skriaudėjus nubausi?
Prikasė man duobių tie išpuikėliai,
ką jiems reiškia Tavo Teisynas!
Visi Tavo parėdymai teisūs,
persekiojamas esu neteisėtai, gelbėk!
Vos nenušlavė manęs jie nuo žemės,
o nuo Tavo potvarkių nesitraukiau.
Savo gailesčiu atgaivinki mane,
kad paliudyčiau, ką esi sakęs.

Amžiams, Viešpatie, Tavo žodis,
danguje parašytas.
Iš kartos į kartą Tavoji ištikimybė.

Tu sutvirtinai žemę, kad būtų,
Tavuoju sprendimu jinai laikos lig šiol,
nes visa yra Tavo tarnystėj.
Jeigu Tavo Teisynas neguostų,
pražūčiau savo nelaimėj.
Niekados neužmiršiu Tavo įsakų,
per juos man gyvenimą duodi.
Tau priklausau, išgelbėk,
Tavo įsakų troškau.
Nelabieji sekė mane, trokšdami pražudyti.
Tavo apreiškimai mane nuolat lydi.
Mačiau bet kokios tobulybės ribas,
bet Tavasis Teisynas beribis.

Kaip pamėgau aš Tavo Teisyną!
Nuolat apie jį tegalvoju.
Išmintingesnis tapau nei visi mano priešai,
nes jis visur mane lydi.
Už visus mokytojus tapau protingesnis,
nes Tavuosius priesakus atmenu.
Protingesnis tapau nei senoliai,
nes laikausi Tavo įstatymų.
Visų šunkelių sergisi kojos,
kad klausyčiau Tavojo žodžio.
Tavo nuosprendžiai man šventi,
Tu mane mokai.
Kokia saldi mano gomuriui Tavo kalba!
Saldesnė ji nei medus mano burnai.
Iš Tavęs išminties aš semiuosi,
nepakenčiamos man melagystės.

Mano kojoms žibintas yra Tavo žodis
ir šviesa mano takui.
Prisiekiau ir vykdau,
laikysiuos griežtai Tavo nuorodų.
Labai spaudžiamas esu, Viešpatie,
atgaivink mane savo žodžiais.
Priimk mano ištarmių auką, Viešpatie,
išminties savo mokyk.

Savo gyvybę nuolat laikau saujoj,
bet Teisyną Tavąjį atmenu.
Pinkles paspendė man neteisuoliai,
bet nuo priesakų nesitraukiau.
Tavo pavyzdžius priėmiau amžiams,
jie man džiugina širdį.
Prisakiau savo širdžiai klausyt Tavo valios
visad, lig pat galo.

Nepakenčiami man žmonės dvilypiai,
o Tavo įstatymus myliu.
Apsauga esi mano, skydas,
visa mano viltis Tavo žody.
Eikit šalin nuo manęs, niekingieji,
aš laikysiuos Dievo įsakymų.
Tu paremk mane, kaip žadėjai,
nesugėdink manęs mano lūkesčiuos.
Sustiprink, ir būsiu išgelbėtas,
nenukrypsiu nuo Tavo įstatymų.
Paniekinai visus atsimetėlius,
veidmainingi visi gudragalviai.
Tu kaip šlaką juos šluoji nuo žemės,
dėl to esi mielas.
Virpu visas akivaizdoj Tavo,
nuosprendžiams Taviesiems lenkiuosi.

Aš teisybę gyniau ir tiesą,
neišduok manęs mano skriaudėjams.
Užtikrink savo tarnui gerovę,
tenespaudžia manęs išdiduoliai.
Mano akys ilgisi Tavo išganymo
ir Tavosios teisybės žodžio.
Savo tarnui būk gailestingas
ir savųjų įstatymų mokyk.

Aš esu tavo tarnas, apšvieski,
kad pažinčiau tai, ką apreiškei.
Laikas, kad imtumeis veikti, o Viešpatie,
sulaužyti Tavo įstatymai.

O man brangūs nurodymai Tavo,
brangesni už sidabrą ir auksą.
Išpažįstu visas tiesas Tavo,
bet kokios melagystės man bjaurios.
Nuostabūs visi apreiškimai,
todėl mano siela juos sergi.
Tavo žodžių šviesa man šviečia,
neišmanėlius veda į protą.
Praveriu burną, alsuoju,
alkdamas Tavo įsakymų.
Atsigręžk į mane, pagailėk,
kaip kad nuolat gailies Tave mylinčių.
Valdyk mano žingsnius, kaip žadėjai,
neleisk jokiam blogiui apnikti.
Išvaduok mane iš skriaudėjų,
kad saugočiau Tavo įstatymus.
Savo veidu apšviesk savo tarną,
mokyk mane savo mokslo.
Ašarų upeliai paplūdo man iš akių,
kad žmonės nepaiso Teisyno.

Teisingas esi, Viešpatie,
teisūs Tavo sprendimai.
Teisingas buvai nuo pat pradžių,
tikrosios tiesos laikeisi.
Graužia mane manasai uolumas,
pamiršo Tavo žodžius kitamaniai.
Tyras, patikrintas yra Tavo pažadas,
Tavo tarnas jį myli.
Kad ir menkas esu, ir paniekintas,
bet nepamiršau Tavo įsakų.
Tavo tiesa trunka amžiais,
O Tavo Teisynas — tikrasis.
Užgriuvo mane sielvartai ir nelaimės,
Tavo priesakai mane guodžia.
Ką apreiškei, teisinga per amžius,
Tu apšviesk mane, kad gyvenčiau.

Visa širdimi šaukiu, išklausyk mane, Viešpatie,
Tavo nurodymus vykdysiu.

Šaukiuosi Tavęs, išvaduok,
darysiu taip, kaip paliepęs.
Švintant keliuos, šaukiuosi Tavo pagalbos,
gilinuos į kiekvieną pasakymą.
Akys mano atmerktos budėjimo naktį,
apmąstau Tavo mokslą.
Išgirsk mano balsą, būk gailestingas,
savo nuosprendžiu atgaivinki.
Prisiartina sėlinę mano pėdom
atsimetėliai nuo Teisyno.
Tu arti esi, Viešpatie,
visos Tavo nuorodos tikros.
Seniai aš žinau iš Tavų apreiškimų,
kad juos amžiams įtvirtinai.

Žvelk į mano neturtą, išlaisvink,
nepamiršęs esu Tavo Teisyno.
Gink mano reikalus, išvaduoki,
savo pažadui atgaivinki.
Neregės išganymo neteisieji,
Tavo nuostatų jie netrokšta.
Didis Tavo palankumas man, Viešpatie,
savo lėmimu mane atgaivinki.
Daug yra mano skriaudėjų, engėjų,
bet nuo Tavo apreiškimų aš nenutolau.
Mačiau atsimetėlius ir šlykštėjausi tais,
kurie Tavo žodžio nesergėjo.
Žvelk, Tavo priesakus pamilau,
užjausdamas mane atgaivinki.
Tavo žodžiuose slypi teisybė
ir sprendimai teisūs per amžius.

Be dingsties mane ryja didžiūnai,
tačiau vien Tavęs širdis mano bijo.
Džiaugiuos Tavo pažadu kaip tasai,
kuris lobį didžiulį rado.
Melo neapkenčiu, juo šlykščiuosi,
Tavo Teisyną pamėgau.
Kasdien septynis kartus Tave šlovinu
už nuosprendžius Tavo teisingus.

Ramybė didi lydi mylintį Tavo įstatymus,
nesuklups jisai niekad.
Viliuosi Tavo išganymo, Viešpatie,
ir Tavo įsakymus vykdau.
Mano siela saugo visus Tavo apreiškimus,
ir esu juos labai pamilęs.
Aš laikaus Tavo mokslo ir priesakų,
regimi Tau visi mano žingsniai.

Teatplauks lig Tavęs mano balsas, Viešpatie,
apšviesk mane savo žodžiais.
Teateis lig Tavęs malda mano:
savo pažadu gelbėk.
Atsilieps mano lūpos šlovinga giesme,
kai išmokysi savo priesakų.
Lemens mano liežuvis Tavąjį pažadą,
nes visi Tavo įsakai — teisūs.
Tepadeda man Tavoji ranka,
pasirinkau Tavuosius įsakymus.
Trokštu Tavo išganymo, Viešpatie,
o Tavasis Teisynas — man džiaugsmas.
Lemki taip, kad gyvenčiau ir garbinčiau,
Tavo nuosprendžiai būtų man ramstis.
Klaidžioju kaip prapuolus avis,
surask savo tarną,
Tavo įsakų esu nepamiršęs.

120 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Šaukiaus Viešpaties širdgėloj,
ir mane Jis išgirdo.
Mano sielą, Viešpatie, gelbėk nuo melagysčių,
nuo išdaviko liežuvio.
Ką gi tu gausi, kas tau bus duota,
klastingas liežuvi?
Kario išaštrintos strėlės,
prožirnių karštos žarijos.

Vargas man šitoj Mešeko žemėj,
sunku tarp genčių Kedaro!
Ilgai mano siela gyveno su tais,
kurie neapkenčia ramybės.
Taiką skelbiu aš, bet vos ėmus kalbėti,
jie griebiasi kardo.

121 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Pakeliu galvą į kalnų viršūnes,
iš kur aš sulauksiu pagalbos?
Viešpats atsiųs man pagalbą,
Jis sukūrė dangų ir žemę.

Neleis mano kojoms suklupti,
neužsnūs Tave sergintis.
Atmink, neužsnūs, neužmigs Tasai,
kuris sergėja Izraelį.

Viešpats saugo tave,
Viešpats pridengia tave
iš dešiniosios.
Saulė dieną tau nepakenks,
o naktį mėnulis.

Viešpats apsaugos tave nuo blogybių,
tavo sielą apsaugos.
Viešpats sergės išeinant ir grįžtant,
dabar ir per amžius.

122 PSALMĖ

Maldininkų giesmė. Dovydo.

Apsidžiaugiau aš, vos išgirdęs:
"Trauksim į Viešpaties rūmus".
Kaip įkastos mūsų kojos
tavo vartuos, Jeruzale.

Jeruzalė taip tvirtai pastatyta,
viskas čia jungias į viena.
Visos gentys plūsta, Viešpaties gentys
Izraelio pavyzdžiu šlovint Tavąjį vardą.
Teisėjams krėslai sustatyti,
Dovydo namų sostai.

Melskit ramybės Jeruzalei,
tebūnie tave mylintys saugūs.
Tebūnie taika tavo bokštuos,
taika tavo rūmuos.

Vardan brolių, bičiulių sakau:
tebūnie čia ramybė.
Vardan Viešpaties rūmų sakau:
tebūnie čia gerovė!

123 PSALMĖ

Maldininkų giesmė. Dovydo.

Pakeliu savo akis į Tave,
kursai danguje įsikūręs.

Kaip kad akys tarnų
į valdovo rankas atgręžtos,
kaip kad akys tarnaičių
į rankas jų valdovės,
taip mūsų akys į Viešpatį, mūsų Dievą,
pagailos išsiilgusios.

Pasigailėk mūsų, Viešpatie, pasigailėk mūsų!
Mes jau panieka sotūs.

Soti jau mūsų siela, per soti
patyčiom galingųjų, panieka išdidžiųjų.

124 PSALMĖ

Maldininkų giesmė. Dovydo.

Jei ne Viešpats, kuris mūs neapleido,
tegul Izraelis pasako,
jei ne Viešpats, kuris mūs neapleido,
svetimiesiems užplūdus,

gyvus būtų suriję
savo tūžmo liepsnoj.
Vandenys būtų užlieję,
būtų įsukę verpetai,
sielas būtų užtvindę
vandenys sraunūs.

Palaimintas Viešpats, kursai mūs neatidavė
į nasrus jų.
Siela mūsų išspruko kaip paukštis
iš medžiotojo tinklo,
perplėšti jo tinklai,
o mes ne jo rankoj.

Viešpats — visa mūs pagalba,
Jis sukūrė dangų ir žemę.

125 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Tie, kur Viešpačiu tiki,— kaip kalnas Siono,
neprieinamas, stūksantis amžiais.
Kaip kalnai apjuosia Jeruzalę,
taip Viešpats apjuosia savuosius
dabar ir per amžius.

Neamžinas juk nedorėlių skeptras
teisingiesiems pavergti,
kad dorieji nedorėliais taptų.

Laimink, Viešpatie, dorus žmones,
tuos, kurių širdys tyros.
Tuos, kurie šunkeliais traukia,
tenutremia Viešpats, kaip visus bloga darančius.
Taika Izraeliui!

126 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Kada Viešpats grąžino Siono belaisvius,
mums atrodė, sapnuojam.

Šypsojos tada visų mūsų lūpos,
o burnos dainavo.
Tada tautos kalbėjo:
"Didį darbą jiems Viešpats padarė".

Didį darbą mums Viešpats padarė,
dėl to mes taip džiaugėmės.
Sugrąžink, Viešpatie, tuos, kur nelaisvėj,
kaip kad vandenis į Negevą.

Tie, kur sėja raudodami,
nuims derlių dainuodami.
Eina, eina ir rauda, berdami žemėn grūdus,
grįš dainuodami,
nešdamies savo pėdus.

127 PSALMĖ

Maldininkų giesmė. Saliamono.

Jeigu Viešpats nestato namų,
veltui triūsia statytojai.
Jeigu Viešpats nesaugo miesto,
veltui budi sargyba.
Veltui keliatės auštant
ir sėdit lig išnaktų,
sunkiai vargstat dėl duonos.
Tiek pat duos Viešpats numylėtiniui savo,
nors jisai ir miegotų.

Vaikai yra Viešpaties dovis,
viso gyvenimo atpildas.
Strėlės kovojančio rankoj —
vaikai, pagimdyti jaunystėj.
Laimingas, pripildęs strėlinę.
Jisai nepatirs gėdos,
ginant miestą nuo priešų.

128 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Palaimintas, kursai bijo Viešpaties,
kursai laikos Jo kelio.

Savo rankų augintais vaisiais maitinsies,
baimę patirsi ir viską, kas gera.
Tavo žmona tarsi uogom apkibusi vynšakė
namų tyloje,
tavo sūnūs tarsi alyvmedžio šakos
aplink tavo stalą.

Taip palaimintas bus žmogus,
bijantis Viešpaties.
Tepalaimins tave Viešpats Siono,
kad regėtum Jeruzalės sėkmę
kiekvieną gyvasčio dieną.
Kad regėtum anūkus savo.
Taika Izraeliui!

129 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Daug kas skriaudė mane nuo jaunystės,
tepasako dabar Izraelis.
Daug kas skriaudė mane nuo jaunystės,
bet neįveikė niekad.
Mano nugarą arė su arklais,
ilgas vagas varinėjo.
Tačiau Viešpats teisingas,
sutraukė nedorėlių pančius.

Bus suniekinti, pasitrauks
visi, kas nekenčia Siono.
Bus kaip žolė ant stogų,
kuri nerauta nuvysta,
neišeis net sauja pjovėjui,
sterblės nepripildys rišėjui.

Ir netars prašalaičiai:
"Būkit palaiminti Viešpaties,
Viešpaties vardu laiminam".

130 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Iš gilumos šaukiuos Tavęs, Viešpatie.
Viešpatie, išgirsk mano balsą!
Atidžiai tegul klausosi ausys
mano maldaujančio balso.

Jeigu visas kaltes atsiminsi, Viešpatie,
kas atsilaikys tąsyk?
Betgi Tu pajėgus ir atleisti,
kad su virpuliu Tau tarnautume.

Tavyje visa mano viltis, Viešpatie,
mano siela Tau viską patiki,
laukiu Tavojo žodžio.

Mano siela Viešpaties laukia
labiau negu sargas Aušrinės,
labiau negu sargas Aušrinės.

Lauk, Izraeli, Viešpaties,
Jis yra maloningas,
didis Jo atpirkimas.

Vien tik Jis atpirks Izraelį,
visas jo nedorybes.

131 PSALMĖ

Maldininkų giesmė. Dovydo.

Viešpatie, nebuvo mano širdis išpuikus,
nežvelgė mano akys iš aukšto,
nesiekiau, kas nepasiekiama,
kas neįtikėtina būtų.

Ar netildžiau, neraminau savo sielos,
kaip ramina mažvaikį motina?
Tarsi mažvaikis mano siela.

Kliaukis Viešpačiu, Izraeli,
nūnai ir per amžius.

132 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Prisimink Dovydą, Viešpatie,
visą jo triūsą.
Kaip jis prisiekė Viešpačiui,
pažadėjo Jokūbo Galinčiui.

“Neperžengsiu savo namų slenksčio,
negulsiu į paruoštą guolį.
Nesudėsiu savo akių,
savo vokų neužmerksiu,
kol nesurasiu Viešpačiui vietos,
buveinės Jokūbo Galinčiui”.

Ir išgirdome ją Efratoj,
suradom laukuos Jaaro.
Įženkim į Jo buveinę,
žemai nusilenkim prie kojų.

Ženk, Viešpatie, ten, kur ilsėsies
Tu ir Tavo galingoji laivė.
Tavo kunigai velkas rūbais teisybės,
o ištikimieji pradeda giesmę.
Tatai Dovydas, Tavo tarnas,
nenusigręžk nuo savojo pateptinio.

Davei, Viešpatie, priesaiką Dovydui,
teisingą ir neatšaukiamą:
“Tavo vaisių aš pasodinsiu į sostą.
Jeigu tavo vaikai mano sandorą saugos,
elgsis taip, kaip pamokysiu,
tai ir jų sūnūs sėdės Tavo soste
per amžių amžius”.

Pasirinko Viešpats Sioną,
pavertė jį mielu savo būstu.

“Tai vieta, kur ilsėsiuos per amžius,
įsikursiu, nes čia man patiko.
Jo klėtis palaiminsiu,
jo varguoliams duosiu aš duonos.
Jo kunigus aš apsupsiu išganymu,
o ištikimieji džiūgaus laimingi.

Padarysiu, kad Dovydo ragas iškiltų,
aš uždegsiu žibintą šiam pateptiniui.
Aš jo priešus gėda aptrauksiu,
jo galia žėrės karūnuota”.

133 PSALMĖ

Maldininkų giesmė. Dovydo.

Kaip smagu ir miela žiūrėti
į broliją, gyvenančią taikiai!
Lyg brangiausias aliejus pilamas ant galvos,
nuteka barzda,
barzda Aarono, drėkina rūbą.
Lyg Hermono rasa, krintanti ant Siono.
Viešpats siuntė tau savo palaimą,
gyvenimą amžiną.

134 PSALMĖ

Maldininkų giesmė.

Dabar laiminkit Viešpatį,
visi Jo tarnai,
naktį budintys rūmuos.
Tieskit savo rankas į šventovę
ir laiminkit Viešpatį.
Tegul laimina tave Viešpats Siono,
kurs sukūrė dangų ir žemę.

135 PSALMĖ

Aleliuja. Šlovinkit Viešpaties vardą,
šlovinkit, tarnai Viešpaties,
budintys Viešpaties namuose,
prieangiuos mūsų Dievo.

Šlovinkit Viešpatį, geras yra,
giedokit Jo vardui, to yra vertas.
Jokūbą pasirinko sau Viešpats,
Izraelį kaip lobį brangų.

Žinau, jog didis yra Viešpats,
visiems dievams jis — valdovas.
Ko tik įsigeis, tą padarys danguje ir žemėj,
mariose ir visose jų gilybėse.
Taria, ir debesys kelias nuo žemės pakraščio,
lietui įduoda žaibą,
vėją išleidžia iš vėjinės.

Pirmgimius Egipte sunaikino,
žmones ir gyvulius.
Siuntė ženklus ir stebuklus tau, Egipte,
faraonui ir visiems jo tarnaičiams.
Daugybę tautų Jis parklupdė,
karalius galingus palaužė.

Sehoną — amoriečių karalių,
ir Ogą, Basano valdovą,
ir visas Kanaano valstybes.
Ir atidavė jų žemes,
jų žemes Izraeliui, saviškiams.
Vardas Tavo, Viešpatie, amžinas,
atminimas eina per gentkartes.
Nes teisingai teisia Jis savo tautą,
amžina Jo malonė.

Iš sidabro ir aukso laukiniai stabai,
žmonių rankomis padaryti.
Turi lūpas, o nekalba,
turi akis, o nemato.
Ausis turi — negirdi,
nekvėpuoja jų burnos.
Tepavirsta tokiais, kas juos daro
ir visi, kurie į juos tiki.

Izraelio namai, garbinkit Viešpatį,
Aarono namai, garbinkit Viešpatį,
Levio namai, garbinkit Viešpatį.
Palaimintas tebūnie Viešpats Siono,
įsikūręs Jeruzalėj. Aleliuja.

136 PSALMĖ

Šlovinkite Viešpatį, geras yra,
amžina Jo malonė.
Šlovinkite visų dievų Dievą,
amžina Jo malonė.
Šlovinkit visų viešpačių Viešpatį,
amžina Jo malonė.

Tas, kur daro didžius stebuklus, vienatinis,
amžina Jo malonė.
Išmintingai dangų sukūrė,
amžina Jo malonė.
Žemę išplėtė virš vandenų,
amžina Jo malonė.
Didelius šviesulius pakabino,
amžina Jo malonė.
Saulę — karaliauti nuo ryto,
amžina jo malonė.
Žvaigždes ir mėnulį — naktimis karaliauti,
amžina Jo malonė.

Tas, kur pirmgimius Egipte sunaikino,
amžina Jo malonė.
Išvedė iš tenai Izraelį,
amžina Jo malonė.
Ranką galingą iškėlęs ir petį,
amžina Jo malonė.
Rėžė per pusę Raudonąją jūrą,
amžina Jo malonė.
Izraelį per vidurį pervedė,
amžina Jo malonė.
Faraoną ir jo kareivius bloškė mariosna,
amžina Jo malonė.

Savo tautą per dykumą išvedė,
amžina Jo malonė.

Tas, kur stiprius valdovus nugalėjo,
amžina Jo malonė.
Tas, kur stiprius karalius parklupdė,
amžina Jo malonė.
Amoriečių karalių Sehoną,
amžina Jo malonė.
Ir Ogą, Basano karalių,
amžina Jo malonė.
Ir atidavė jų žemes mums valdyti,
amžina Jo malonė.
Izraeliui, tarnui savajam,
amžina Jo malonė.

Kurs pažemintus mus atsiminė,
amžina Jo malonė.
Ir ištraukė mus iš engėjų,
amžina Jo malonė.
Kurs maitina kūną kiekvieną,
amžina Jo malonė.
Šlovinkit Dievą dangaus,
amžina Jo malonė.

137 PSALMĖ

Prie Babilono upių, ten mes sėdėjom ir verkėm,
atsiminę tave, Sione.
Ant svetimos šalies gluosnių
pakabinome savo arfas.

Negi tie, mus nelaisvėn paėmę,
norėjo, kad mes giedotum,
skriaudikai mūsų norėjo,
kad mes juos pralinksmintum:
"Užtraukite mums kokią giesmę Siono!"

Kaip mums giedoti Viešpaties giesmę
svetimoj žemėj?
Jei užmiršiu tave, o Jeruzale,
tenudžius dešinė mano.
Tegul mano liežuvis prikempa prie gomurio,
jei tave aš užmiršiu,
jei nebūsi aukščiau man
nei visos linksmybės.

Primink, Viešpatie, Edomo sūnums
tą Jeruzalės dieną, kai šaukė:
"Griaukit, griaukit viską lig pamato!"
O, Babilono dukra, naikintoja!
Bus laimingas, kas tau atlygins
už visas skriaudas mūsų.
Laimingas bus tas, kas stvers ir daužys
tavo kūdikių galvas į akmenį.

138 PSALMĖ

Iš visos širdies, Viešpatie, Tave šlovinsiu,
angelų akivaizdoj Tau giedosiu.

Kniūbsčias puolu priešais Tavo šventovę,
šlovinsiu Tavo vardą
už gailestį ir ištikimybę.
Aukščiau, negu visa kita, iškėlei
savo vardą ir savo žodį.

Tada, kai šaukiausi, atsiliepei,
pakėlei man dvasią.

Garsins Tave visi žemės valdovai, Viešpatie,
kai išgirs Tavo žodį.
Ir giedos apie Tavo kelius,
nes didi šlovė Viešpaties.
Nors aukštai yra Viešpats,
regi Jis nuolankiuosius,
didžiūnus atpažįsta iš tolo.

Kai reiks vaikščioti širdgėloj,
Tu mane sergėsi,
priešams siuntant, ištiesi man ranką,
išvaduos dešinė Tavo.
Viešpats taip padarys man.
O Viešpatie, amžina Tavo malonė,
nesitrauk nuo to, ką sukūrei.

139 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo. Psalmė.

Viešpatie, išbandei mane ir pažįsti.
Žinai, kada aš gulu ir keliuosi,
mano mintį atspėji iš anksto.
Sekei mane einantį, gulintį,
nėr to kelio, kurio nežinotum.
Vos pradėjus man tart kokį žodį,
atpažįsti jo galą.
Už pečių ir iš priekio užėjęs,
ant galvos man uždedi ranką.
Stebuklingas tas Tavo žinojimas,
per aukštai, negaliu jo pasiekti.

Kur pabėgsiu nuo Tavo dvasios,
nuo Tavęs pasislėpsiu?
Jeigu kilčiau į dangų, ten esi,
jei nužengsiu į pragarus — rasiu.
Jei Aušrinės sparnus įgyčiau
ir gyvenčiau jūros pakrantėj,
net ir ten Tavo rankos vadžiotų,
dešinioji Tavo paremtų.
Jeigu tarčiau: "Teapgaubia tamsa,
ir šviesa naktimi tepavirsta",
kas tamsu, Tau visai ne tamsu,
o naktis kaip diena Tau nušvinta,
Tau bet kokios sutemos šviesios.

Tu sunėrei man sąnarius,
Tu pradėjai mane motinos kūne.
Tau šlovė, stebuklingai esu Tavo kurtas,
stebuklingi Tavo darbai,
mano siela tai žino.

Mano kaulai Tau buvo pažįstami,
kai tamsoj mane tvėrei,
kai aš brendau žemės gelmėj.

Mane, gemalą, Tu regėjai,
Tavo knygoje surašytos
visos dienos, anksčiau nei jos buvo.
Kokie taurūs Tavo sumanymai, Dieve,
kokia jų gausybė!
Jei skaičiuočiau — daugiau nei smiltelių,
nubundu, ir vis su Tavim aš.

Kad tiktai numaldytum neteisų!
O kraujolakai, pasitraukit.
Tie, kur šaukias Tavęs piktžodžiaudami,
apgaulingai prisiekia,
jie tikri Tavo priešai.
Kaip apkęsti man juos, jei Tavęs neapkenčia,
ar ne šlykštūs prieš Dievą sukilę?
Neapkenčiu jų kiek galėdamas,
jie visi mano priešais patapo.

Tirk mane, Viešpatie, regėk mano širdį,
bandyk ir žinok, ką galvoju.
Ir žiūrėk, ar neinu keliu pražūtingu,
palydėk mane keliu amžinu.

140 PSALMĖ

Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

Apgink mane, Viešpatie, nuo žmogaus nedorėlio,
nuo nusikaltėlio saugok.
Nuo tų, kurie kasdien pikta ketina,
negali gyvent be kivirčų.
Išsigalando sau liežuvius kaip žalčiai,
angies nuodą slepia jų burnos.

Apsaugok mane, Viešpatie, nuo nenaudėlio rankų,
nuo nusikaltėlio slėpki,
nuo tų, kurie kaišioja kojas.
Išdidieji spendžia man pinkles ir spąstus,
tinklą tiesia ant kelio,
rezga žabangus.

Tariau Viešpačiui: Esi mano Dievas,
išgirsk mano šaukiantį balsą,
Viešpatie Dieve, išganymo bokšte,
Tu man pridengi galvą prieš mūšį.

Neleisk to, ko nenaudėliai trokšta,
te jų užmačios neišsipildo,
tegul netriumfuoja.
Tegul galvas tų, kurie mane supa,
jų pačių skelbiamas blogis apninka,
tegul lyja jiems karštos žarijos,
nublokšti į bedugnę tetūno.

Piktliežuvių te žemėj nelieka,
o bloguosius jų blogis tepjauna.

Žinau, Viešpats su nuskriaustaisiais,
visuomet stos vargetų pusėj.
Taip, teisieji šlovins Tavąjį vardą,
Tavo veidą regės teisuoliai.

141 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Viešpatie, Tavęs aš šaukiuosi,
išgirsk mano balsą,
kursai Tavęs šaukias.
Tebūnie mano malda
nelyg smilkalai Tau,
o mano tiesiamos rankos
nelyg auka vakarinė.

Pastatyk, Dieve, sargus prie burnos man,
sargybą prie lūpų.
Neleisk mano širdžiai suklysti,
kad nepagausinčiau blogio
su kitais pikta darančiais.
Neleisk man jų valgio ragauti.
Tegul bara mane teisingasis,
tai bus man malonė,
tegul primena,
bus aliejus man galvai,
nesipriešins mano galva.
O aš melsiuos prieš jų blogus darbus.

Atsitrenks į uolas jų teisėjai,
išgirs mano žodžius, švelniai tariamus.
Lyg kas žemę draskytų ir plėšytų,
mūsų kaulai subyra ties pragarme.

Bet žvelgiu į Tave, Viešpatie Dieve,
Tavy ieškau užuovėjos,
neleisk sielai pražūti.
Apsaugok nuo spendžiamų pinklių,
nuo piktuolio žabangų.
Te jie patys paklius į tinklus neteisybės
ten, kur aš praeisiu be vargo.

142 PSALMĖ

Išminties giesmė. Dovydo, pasislėpusio oloje. Malda.

Garsiai šaukiuosi Viešpaties,
garsiai šaukiuosi aš Dievo malonės.
Savo sielvartą Jam išlieju,
savo širdgėloj raudu.

Mano dvasiai nusilpus,
Tu žinai mano taką.
Kelyje, kuriuo aš einu,
jie man spąstus paspendė.

Žvelk į dešinę ir matysi:
nėra kas manim pasirūpintų,
nėr man jokios paguodos,
nieks nepaklaus, kas man dedas.

Šaukiuos Tavęs, Viešpatie,
esi man užuovėja,
mano dalia tarp gyvųjų.

Išgirsk mano raudą,
sunykau aš baisiai,
išgelbėk nuo tų, kurie seka,
daug didesnės jų jėgos.

Išleisk iš kalėjimo sielą,
kad šlovinčiau Tavo vardą.
Didžiuosis manimi teisingieji,
matydami Tavo gerumą.

143 PSALMĖ

Dovydo psalmė.

Viešpatie, išgirsk mano maldą,
pasilenk į mane, prašantį,
esu giliai tikintis,
išklausyk mane, teisus būdamas.
Nepulk teisti savojo tarno,
nes nėra nekaltų tarp gyvųjų.

Priešai gviešiasi mano sielos,
gyvenimas mano sutryptas,
geidžia jie, kad būčiau tamsybėj,
kaip tie, kur seniai numirę.
Ir nusilpo mano dvasia,
širdis mano dreba.

Atsimenu praėjusį metą,
apmąstau Tavo darbus,
menu Tavo triūsą.
Tiesiu rankas į Tave,
mano siela Tavęs išalkus
tarsi džiūstanti žemė.

Skubėk, išklausyk mane, Viešpatie,
ilsta jau mano siela,
neslėpk nuo manęs savo veido,
nes daraus kaip tas graban gulantis.
Auštant leisk sulaukti malonės,
Tavimi aš tikiu,
leisk atrasti man kelią,
kuriuo turiu eiti,
Tau nešu savo sielą.
Gelbėk nuo priešų mane,
Tavyje ieškau prieglobos.

Mokyk vykdyti Tavąją valią,
Tu esi mano Dievas.
Tegul Tavo geroji dvasia
mane ves lygiais vieškeliais.
Savo vardu, Viešpatie, sergėk,
savo tiesa trauk mane iš nelaimių.
Iš gailesčio man išskink mano priešus,
sutrink tuos, kurie engia man sielą,
nes esu Tavo tarnas.

144 PSALMĖ

Dovydo.

Palaimintas Viešpats, mano uola,
ruošianti mano ranką kautynėms,
pirštus mano mūšiams.
Geradarys mano, tvirtovė,
gynybinis bokštas,
išvaduotojas, skydas,
Jame ieškau priebėgos.
Tai Jis atiduoda tautas man valdyti.

Viešpatie, kas gi žmogus,
kad į jį krypsta akys,
kas jo sūnus,
kad apie jį Tu galvoji?
Panašus jis yra į dvelkimą,
dienos jo — sušmėsavę šešėliai.

Dangų lenk ir nuženk,
paliesk kalnus, tegul padūmuoja.
Sužaibuok, išsklaidyk juos,
leisk strėles — tepakrinka.
Ištiesk ranką iš savo aukštybių,
gelbėk, trauk mane iš gilių vandenų,
iš nagų svetimšalių,
kurių burnos meluoja,
kurių dešinės — šventvagiauja.

Dieve, naują giesmę aš Tau sudėsiu,
arfa dešimtstyge Tau skambinsiu.
Tu leidi laimėti valdovams,
Tu išgelbėjai Dovydą nuo rūstaus kalavijo.
Gelbėk mane, trauk iš nagų svetimšalių,
kurių burnos meluoja,
kurių dešinės šventvagiauja.

O, kad augtų mūsų sūnūs kaip žolės,
prižiūrėtos nuo ryto,
mūsų dukros tarsi kolonos,
drožtos rūmams paremti!
Tegul klėtys būna pilnos visokių grūdų,
tegul tūkstančius veda mūs avys,
turtas mūsų ganyklų.
Mūsų jaučiai tegul būna riebūs,
tenebus skriaudų, jokių nuoskaudų,
tegul nieks nedejuoja po langu.

Laiminga tauta, kuriai šitaip sekas,
laiminga tauta, kuriai esi Viešpats.

145 PSALMĖ

Šlovinanti giesmė. Dovydo.

Visaip Tave aukštinsiu, mano Dieve, Valdove,
Tavo vardą garbinsiu amžiais.
Rytą vakarą Tave garbinsiu,
Tavo vardą šlovinsiu amžiais.

Didis Viešpats, didžios šlovės nusipelnęs,
Jo didybė yra neaprėpiama.
Karta po kartos tegul garbina,
skelbia, kas per galybė.

Šlovę Tavo didybės nuolatos aš minėsiu,
kokius stebuklus padaręs.
Apie šiurpią Tavo galybę kalbėsiu,
didingumą Tavąjį šlovinsiu.
Didis Tavo gerumas bus plačiai apgarsintas,
teisingumas giesmėj apgiedotas.

Geras ir gailestingas Viešpats,
sunkiai supykdomas, maloningas.
Viešpats geras visiems,
kiekvieno padaro gaili.
Tepašlovina Viešpatį visi padarai,
tepagarbina ištikimieji.
Šlovę Tavos karalystės visi teapsako,
tepagarsina Tavo galybę.
Kad paliudytų visai žmonių giminei
Tavos karalystės galią ir įstabų šventumą.
Viešpatavimas Tavo per amžius,
o valdžia iš kartos eis į kartą.

Visus klumpančius Viešpats prilaiko,
visus linkstančius atitiesia.
Visų akys su viltim į Tave nukreiptos,
Tu pasotini, kas išalkęs.

Savo delnus atgniauži,
ir valgo lig soties kas gyvas.

Bet kuriam kelyje Tu teisingas,
bet kuriuos savo poelgiuos.
Budi, Viešpatie, prie visų, kurie šaukias,
prie visų, kurių širdys atvertos.
Dievobaimingųjų geismai išsipildo,
jų dejonės išgirstamos.

Rūpinasi Viešpats visais, kas Jį myli,
o nelabuosius naikina.
Šlovę Viešpaties tegul skelbs mano lūpos,
visi kūnai Jo šventąjį vardą per amžius tegarbina.

146 PSALMĖ

Aleliuja. Šlovink Viešpatį, siela.
Šlovinsiu Viešpatį, kol esu gyvas,
savo Dievui giedosiu, kol būsiu.

Nepasikliaukite kunigaikščiais,
niekuo iš gyvenančių žemėj,
jie negali jūsų išgelbėti.
Apleis juos dvasia, subyrės jie į dulkes,
dings visi jų sumanymai.

Laimingas, kas remias į Dievą Jokūbo,
kas Viešpaty, Dievuje turi viltį.
Jis sukūrė dangų ir žemę,
jūrą ir kas jos gelmėj,
amžiais Jis laikosi žodžio.

Nuskriaustiesiems atstato teisybę,
alkanuosius pavalgydina,
kalinius išvaduoja,
akliesiems šviesą grąžina,
atitiesia sulinkusius,
myli teisiuosius.

Viešpats sergi ateivį, našlaitį,
šelpia našlę,
o nedorėlio kelią iškreivina.

Viešpats amžiais valdys,
tavo Dievas, Sione, per gentkartes. Aleliuja.

147 PSALMĖ

Aleliuja. Šlovinkit Viešpatį, nes tai yra gera,
mūsų Dievui giedokit, nes tai yra gera,
priklauso Jam giesmės šlovingos.

Viešpats stato Jeruzalę,
išvarytus namo sugrąžina.
Gydo skaudančias širdis,
sužeistus tvarsto.
Suskaičiuoja žvaigždes
ir vardais pavadina.
Didis Viešpats, galingas,
išmintis begalinė.
Prislėgtuosius padrąsina,
neteisiuosius prilenkia prie žemės.

Atsiliepkite Jam dėkodami,
skambinkit kankliais.
Tam, kurs debesiu dangų aptraukia,
žemei parengia lietų,
ant kalnų leidžia žolę,
augalus žmogui tarnauti.
Maisto gyvuliui duoda,
krankliui duoda ko nori.
Ne žirgų stiprumas jį žavi,
ne eikliosios blauzdos.
Miela Viešpačiui žmonės dievoti,
gerumu pasikliovę.

Šlovink, Jeruzale, Viešpatį,
savo Dievą šlovink, Sione!
Jis padarė įvores vartams,
tavo sūnus palaimino.
Tavo žemėj įtvirtino taiką
ir geriausiais kviečiais maitina.

Siunčia savo žodį į žemę,
Jo įsakymai skrenda vėju.
Drebia sniegą kaip vilnas,
šerkšną kaip pelenus sėja.
Krušą beria kaip trupinius duonos,
nuo Jo šalčio traukiasi ledas,
siunčia žodį — sutirpsta,
leidžia vėją, vandenys plūsta.
Savo žodį tarė Jokūbui,
Izraeliui įstatymus davė.
Nepadarė to jokiai tautai,
nė viena jų nežino Teisyno. Aleliuja.

148 PSALMĖ

Aleliuja. Šlovinkit Viešpatį dausose,
šlovinkit Jį aukštybėse,
šlovinkit Jį, visi angelai,
šlovinkit, visos Jo įgulos.

Šlovinkit Jį, mėnuli ir saule,
šlovinkit, šviesiosios žvaigždės,
šlovinkit Jį, aukšti dangūs,
vandenys virš debesijos.

Tegul šlovina Viešpaties vardą,
Jis įsakė, ir viskas buvo sukurta,
ir sutvirtinta amžiams,
teisę davė, kuri nesikeičia.

Šlovinkit Viešpatį žemėj,
jūrų baidyklės, gelmynai.
Ledas, ugnis, sniegas, miglos tešlovins,
vėjas, įsakymų vadas.
Kalnai ir mažieji kalneliai,
medžiai, vedantys vaisių, kedrynai.
Žvėrys ir gyvulių įvairovė,
ropliai ir sparnuoti paukšteliai.

Žemės valdovai ir žmonės,
kunigaikščiai, žmonijos teisėjai,
jauni vyrai, mergelės,
senas taip pat kaip ir mažas
tešlovina Viešpaties vardą.
Vien Jo vardas yra taip iškilęs,
Jo didybė virš dangaus ir virš žemės.

Galią savo tautos Jis iškėlė,
šlovę savo šventųjų,
sūnų Izraelio, tautos
artimiausios Jam. Aleliuja.

149 PSALMĖ

Aleliuja. Naują giesmę giedokite Viešpačiui,
himnais šlovinkit Jį susirinkę, šventieji.
Tegul žavisi Izraelis savo Kūrėju,
sūnūs Siono — Karalium.
Šokdami tegul šlovins Jo vardą,
muš būgnus, skambins kankliais.
Nes pamilo Jis savo tautą,
nuolankiesiems pergalę skiria.

Tegul džiaugias šventieji garbe ta,
tegul gieda iš džiaugsmo Jam guoliuos.
Giesmės garbinti Dievui — jų lūpose,
o kardai dviašmeniai jų rankoj.
Kad atkeršyta būtų nedorėliams,
gentys nubaustos būtų.
Kad sukaustytų jų valdovus,
didžiūnus jų apkaltų grandinėm.
Kad įvyktų, kas parašyta.
Šlovė visiems Jo šventiesiems. Aleliuja.

150 PSALMĖ

Aleliuja. Šlovinkit Viešpatį Jo šventovėj,
šlovinkit Jo galybės skliautuos.
Šlovinkit Jį už darbus didingus,
neaprėpiamą Jo didybę.
Šlovinkit, pūsdami ragą,
šlovinkit arfa ir kankliais,
šlovinkit būgnais ir šokiais,
šlovinkit stygom ir fleitom,
šlovinkit Jį skambiausiais cimbolais,
šlovinkit Jį kuo skardžiausiais.
Kas kvėpuoja, tešlovina Viešpatį! Aleliuja.

TURINYS

PIRMOJI KNYGA

ANTROJI KNYGA

TREČIOJI KNYGA

KETVIRTOJI KNYGA

PSALMIŲ KNYGOS

Vertė Sigitas Geda

Redaktorė *J. Riškutė*
Dailininkas *L. Gutauskas*
Meninis redaktorius *L. Spurga*
Techninė redaktorė *V. Jucienė*
Korektorės *L. Girevičienė, R. Prapiestienė*

SL 257. Užsakymas 996.
Išleido UAB "Vaga", Gedimino pr. 50, 2600 Vilnius
Spausdino "Spindulio" spaustuvė, Gedimino 10, 3000 Kaunas
Kaina sutartinė

Ps-01 **Psalmių knygos** / vertė Sigitas Geda; iliustr. Leonardas Gutauskas.— Vilnius: Vaga, 1997.— 261p.: iliustr.

ISBN 5-415-00417-3

Poetinis psalmių vertimas Lietuvoje publikuojamas pirmą kartą. Jam būdinga interpretacijos laisvė, išraiškingas žodis.

UDK 23/28